

Învîngătorul, — care a fost declarat „rege al taurilor” pe timp de un an.

Lupte cu tauri în creierul MUNTELOR

În regiunea muntoasă a Bosniei care făcea parte din vechiul stat al Jugoslaviei, trăiește o lume care pare să nu fi luat contact cu civilizația veacului nostru.

Regiunea aceasta numită Vlasic, înfățișează călătorului vaste păduri de conifere, podișuri pustii și liniștite de-a lungul cărora ochiul întâlnește rar câte-o turmă care-și sună melancolia din talăngi.

Poți umbla zile întregi fără să întâlnești semn de viață omenească.

Păduri, podișuri și prăpăstii sălbatice se alternează într-o lume care pare neschimbată de milenii.

În sălbaticele regiuni descrise mai sus, adevărații stăpâni sunt mai puțin rari locuitori, decât urșii și lupii care duc un războiu necruțător împotriva turmelor de corne. În colțuri singuratece, prin păduri și poeni, poți vedea osemintele spălate de ploii, uscate de vânt, ale animalelor care au căzut pradă jivinelor.

Satele presărate prin văi și la liziera pădurilor, sunt vestite prin taurii pe care locuitorii îi cresc print'o tradiție care domnește de veacuri.

Taurii din Vlasic sunt celebri și astăzi până la coastele mediteraniene ale Croației.

În singurătățile Bosniei, există o anumită zi a anului deosebit de mult așteptată de toți locuitorii rarelor state populate cu musulmani, cu croați catolici și ortodoxi.

Ziua aceasta este închinată luptelor de tauri care au loc pe podișurile cele mai singuratece ale munților.

Ceeace urmărește, în primul rând fiecare „luptător” este să rupă coarnele adversarului.

De fapt sunt adevărate matchuri sângeroase între taurii care reprezintă onoarea și mândria de crescători a stăpânilor lor.

Cu săptămâni înainte de ziua fixată, țăranii din regiune își pregătesc vestmintele și animalele pentru lupta de al cărei rezultat depinde prestigiul unei familii sau al unei comune. La luptele de tauri participă satele de musulmani precum și cele cu populație catolică și ortodoxă, ceea ce dovedește că obiceiul datează dinaintea influenței mahomedane în regiune.

Înainte de începerea luptei cele două animale se măsoară cu privirea și-și dau târcoale cu dușmănie

Lupta este dramatică și episoadele cele mai încordate sunt subliniate de murmurul sau de aplauzele mulțimii.

Comunele își desemnează pentru luptă exemplarele cele mai puternice din colecția de tauri a obștei.

Este ușor de închipuit, interesul și pasiunile pe care le deslănțue aceste lupte de tauri. În ziua luptei după ce participanții au ajuns în locul hotărât arbitrii sunt aleși dintre țăranii cei mai bătrâni sau mai pricepuți.

Una dintre misiunile arbitrilor este de a controla dacă nu cumva participanții n'au folosit anumite trucuri, cum ar fi ascuțirea coarnelor animalelor sau ungerea pielei cu untură de urs. S'au văzut cazuri

Jos: Lupta devine din ce în ce mai feroce, spre marea anumite sate au obținut victorii satisfăcătoare a spectatorilor.

nemeritate. Se știe că taurii nu suportă mirosul ursului.

Semnalul luptei este dat de un enorm strigăt care izbucnește din gurile celor care asistă. Strigătul s'ar traduce onomatopeic prin sunetele: „Vr-vrr-vrr-vr”. Țăranii din regiune știu că aceste sunete au o acțiune energizantă asupra taurilor întocmai ca eșarfele roșii ale toreadorilor. Adversarii se măsoară dela distanță și apoi încep lupta. Intenția fiecărui animal este de a rupe coarnele adversarului după care învinsul dezarmat este sdorbit cu lovituri de copită. Învîngătorul are obligația de a continua lupta cu alți tauri până când, la sfârșitul zilei, este declarat rege al luptei. În timp ce locuitorii satului căruia îi revine victoria se bucură sgomotos de rezultatele luptei, învinșii strâng de pe câmpul de luptă urmele sângeroase ale înfrângerii. Aceste urme vor servi la banchetul care va încheia luptele. S'au văzut cazuri când taurii refuză să lupte cu anumiți adversari fie din cauza oboselei, fie din cauze ce rămân ascunse și atunci animalele îngrozite o iau la goa-

(continuare în pag 14)

Vacanta VEDETELOR

zile, împreună cu câțiva prieteni, într-o localitate de munte.

Carl Ludwig Diehl, pe care-l vom re-vedea, alături de Irene von Mayerdorf și Lilly Muratti, în filmul „Mondeina“, și-a consacrat toate cele 30 de zile de vacanță equitației, care e sportul lui favorit. El pretinde că nimic nu-l „odihnește“ mai mult decât câteva ore de călărie, mai ales în aerul proaspăt al dimineții.

Însfârșit, Monika Burg, noua revelație a filmului „24 ore de dragoste“, s'a asociat cu colegele ei de studio „Hannelore Schroth, Hansi Wendler și Lisellott Khinsler și, împreună, au închiriat o vilă la țară, unde au rămas izolate tot timpul concediului.

Singură Zarah Leander a căpătat permisiunea de a pleca în Suedia și a-și petrece vacanța, alături de soțul ei, la castelul pe care-l posedă în apropiere de Stockholm.

Dreapta: Ilse Werner făcându-și curățenie cu raze ultraviolete. La ora 6 dimineața, în parcul ei de lângă Berlin

Jos: Monika Burg (în prim plan) cu cele trei colege de studio, cu care s'a asociat și a închiriat pentru concediu, o vilă la țară

Gustav Froelich a profitat de vacanță, spre a-și pune automobilul la punct

Carl Ludwig Diehl s'a dedicat tot timpul concediului, sportului său favorit: călăritul

O BUNĂ parte dintre marile vedete ale studiourilor berlineze au căpătat scurte concedii de vară. S'a avut în vedere necesitatea odihnei în raport cu activitatea desfășurată de fiecare în tot timpul anului și s'au acordat concedii între 10 și 30 de zile.

Firește că, dată fiind starea excepțională a lucrurilor, nimeni nu s'a gândit la vilegiatură în localități climatice sau balneare.

Elfie Mayerhofer, spre exemplu, a profitat de această vacanță spre a-și inaugura superba vilă pe care și-a cumpărat-o recent în împrejurimile Berlinului. Toată vacanța, de 2 săptămâni, și-a petrecut-o acolo.

Gustav Froelich a profitat, la rândul lui, de vacanță spre a-și pune la punct automobilul. Se știe că simpaticul june prim al filmului german este un pasionat al automobilismului, așa încât nu și-a dorit atâta odihnă cât sportul preferat.

FOTO
UFA
SI
TOBIE

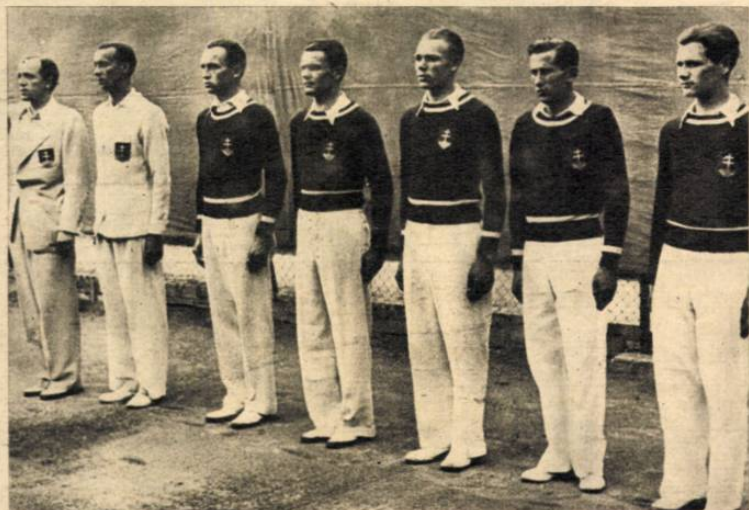
Ilse Werner, care a terminat de curând filmul „Fata nimănui“, și-a instalat un chaise-longue uriaș în grădina vilei pe care o locuiește lângă Berlin, petrecându-și toată vacanța sub razele sănătoase ale soarelui. Singurul divertisment a fost o excursie de două

Stânga: Elfie Mayerhofer, neîntrecută interpretă a filmului „Cade cortina“, și-a petrecut vacanța în noua ei vilă de lângă Berlin

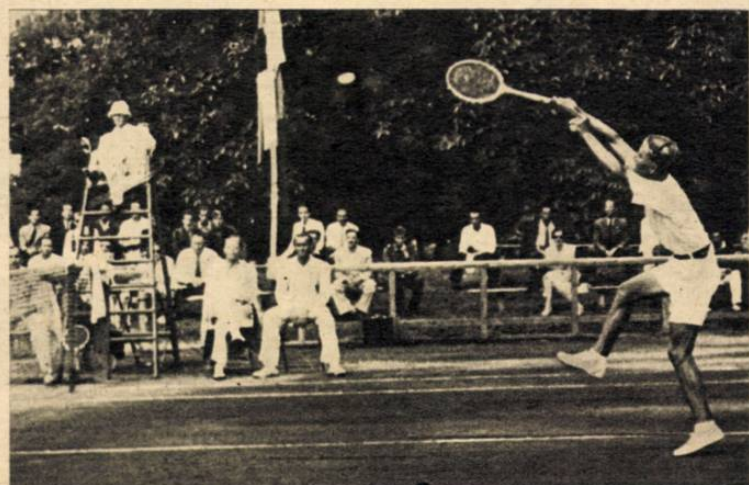

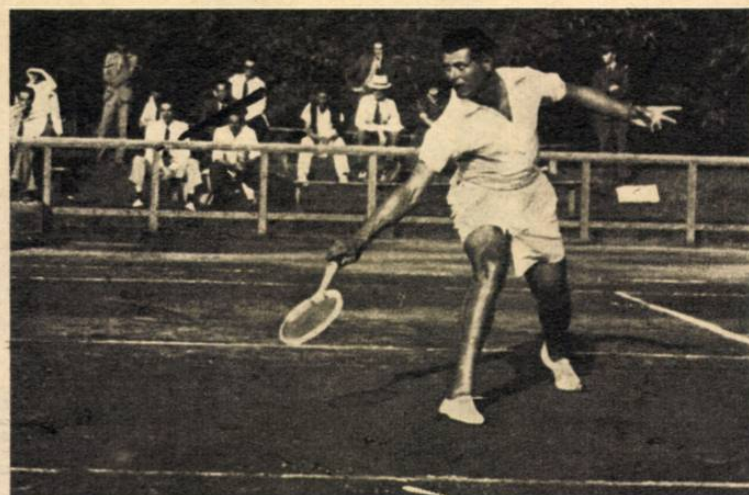
SĂPTĂMÂNA SPORTIVĂ

Echipa de tennis a Slovaciei care a jucat la București, unde a fost învinsă cu 7 victorii la 1

Marin Viziru (România) într-o fază spectaculoasă a jocului

Caralulis (România) trimițând o minge cu efect

O fază emoționantă a match-ului de foot-ball disputat Sâmbătă între echipele „Gradjansky” (Croatia) și „Venus” (România). (2:0 pentru „Venus”)

Altă fază prinsă în timpul disputei de Duminică dintre Gradjansky și Rapid. (2:2)

LUPTE DE TAURI

(urmare din pag. 10)

nă în direcția pădurilor unde vor fi sfâșiate de maxilarele puternice ale lupilor.

Invingătorii păstrează timp de un an titlul lor de campioni. În anul următor titlul este din nou disputat.

Iată așa dar, cum obiceiul luptelor de tauri există în-

tr-o regiune, care, n'a avut prin izolarea ei dictată de condiții geografice, nicio legătură cu sudul Franței sau cu Spania, unde asemenea spectacole prilejuiesc adevărate sărbători populare.

Spre deosebire de țările mediteraniene, cei din Vlasia lasă animalele să lupte între ele, găsind mai cuminte să privească și să aplaude, sau să dezaprobe rezultatul unei lupte.

HIDROAVIONUL PĂCII

(urmare din pag. 5)

Astăzi, hidroavionul este aproape terminat. La 2 Mai aripiile au fost fixate și în curând uriașul va putea lua contact cu elementele: apa și aerul. Aripa uriașului hidroavion care va trebui să suporte greutatea de 70 de tone are o suprafață de 340 metri pătrați. Șase motoare de câte 1500 de cai putere fiecare, vor da aparatului o viteză medie de 280 de kilometri pe oră. Lungimea totală a avionului este de 40 metri, înălțime de 9,92 m. Volumul total de 520 m. cubi. Hidroavionul este conceput pentru a acoperi o rază de acțiune de 6.000 de kilometri în ipoteza vântului neprielnic. Uriașul hidroavion va putea lega cele două emisfere în 24 de ore. Echipajul va fi compus din: 2 piloți, 2 mecanici, 1 navigator, 1 radiofonist și 2 stewards.

Intenția constructorilor este de a face din „S. E. 200” un mijloc comod de transport. Cei douăzeci de călători vor putea avea patul lor. În timpul zilei, fotolii comode le vor îngădui să se odihnească. În afară de aceasta, călătorii vor avea posibilitatea de a se plimba, de a mânca la restaurant, de a merge la bar, întocmai ca pe bordul unui pachetbot.

Călătoriile cele mai lungi, care înainte de războiu durau câteva zile se vor face în câteva ore. Hidroavionul construit la Marignane, prezintă un mare coeficient de securitate, căci în cazul când s'ar ivi un defect pentru navigația aeriană el ar putea naviga pe apă, în condițiuni dintre cele mai bune.

Pe bordul uriașei aéro-năvi va fi loc și pentru două sau trei tone de bagaje și de poștă. În afară de cabina șefului de bord, care se află în botul avionului, carlinga mai conține un salon încăpător, o sală restaurant, o sală de bar, o sală de lectură, cabina echipajului, și sala băilor și a lavaburilor.

Inchipuiți-vă, un călător care are posibilitatea de a-și lua dușul în aer și care după o călătorie de 24 de ore coboară proaspăt și odihnit din avion gata să îndeplinească orice efort fără a resimți nicio oboseală!

Bine ras bine dispus!

ROTBART

Numai Crucea »Bayer«.

vă asigură că tabletele Pyramidon sunt veritabile și deci au un efect bun asupra indispozițiilor și a durerilor de cap.

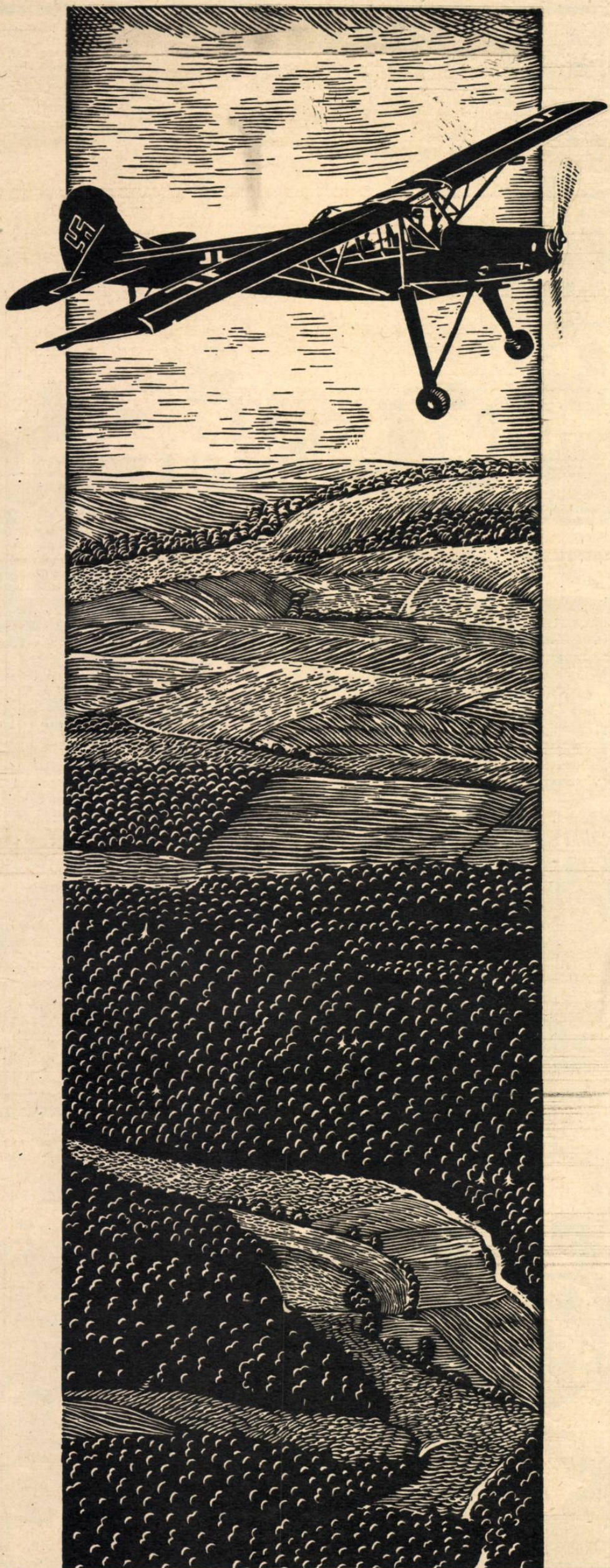
Pyramidon
TABLETE

„REALITATEA ILUSTRATĂ”. Editura „Ziarul” S. A. R. București. Inscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I Com. Revistă săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment „De toate pentru toți”. Redacția și administrația, Str. Th. Masaryk 17, București. Cec Poștal 4083. Red. responsabil: G. Ionescu. Prețul abonamentelor: 6 luni (26 numere) lei 500; 3 luni (13 numere) lei 250. Plata taxelor poștale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15585/939

Tipografia Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA TRAIANĂ”, București, Str. Sărindar 5-7-9. Inmatriculată sub No. 156/942 la Reg. Of. Comerțului București. Tipărită la 16-VII-1942

Decolare și aterizare în orice loc

Războiul de mișcare în proporții uriașe, care constituie caracteristica strategiei moderne germane, reclamă aplicarea unor mijloace speciale grație cărora să se poată cunoaște în orice clipă situația operațiunilor și care să facă posibilă transmiterea de ordine de către trupele operative până și în primele linii ale frontului.

Avionul de legătură ideal, datorită calităților sale unice de sbor care-i permit o decolare și aterizare în orice loc, este Fieseler „Storch”, o creațiune a

GERHARD FIESELER WERKE G.M.B.H.
KASSEL

ULTIMELE FOTOGRAFII DIN ȚARĂ

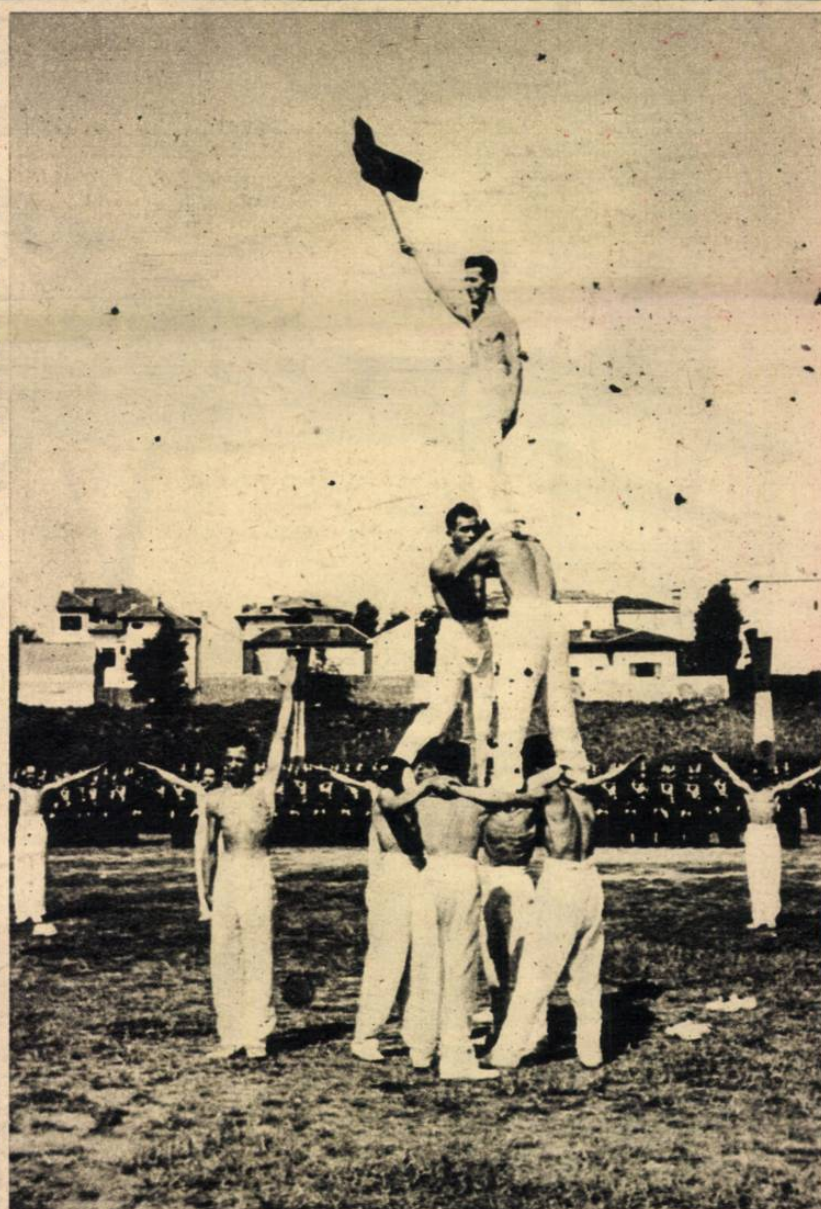
D. prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului, vorbind în comuna Antonești, cu prilejul inspecției făcute în județul Argeș.

D. prof. Mihai Antonescu și d. Von Killinger, ministrul Germaniei la București, venind să asiste la spectacolul dat de organizația „Kraft durch Freude” în sala uzinelor „Rogifer”

Decorații germane puse pe pieptul ofițerilor români dintr'un regiment de apărare antiaeriană.

Două instantanee dela festivitatea organizată de gardienii publici pe velodromul din Șos. Ștefan cel Mare. Sus: demonstrație sportivă. Jos: împărțirea premiilor.

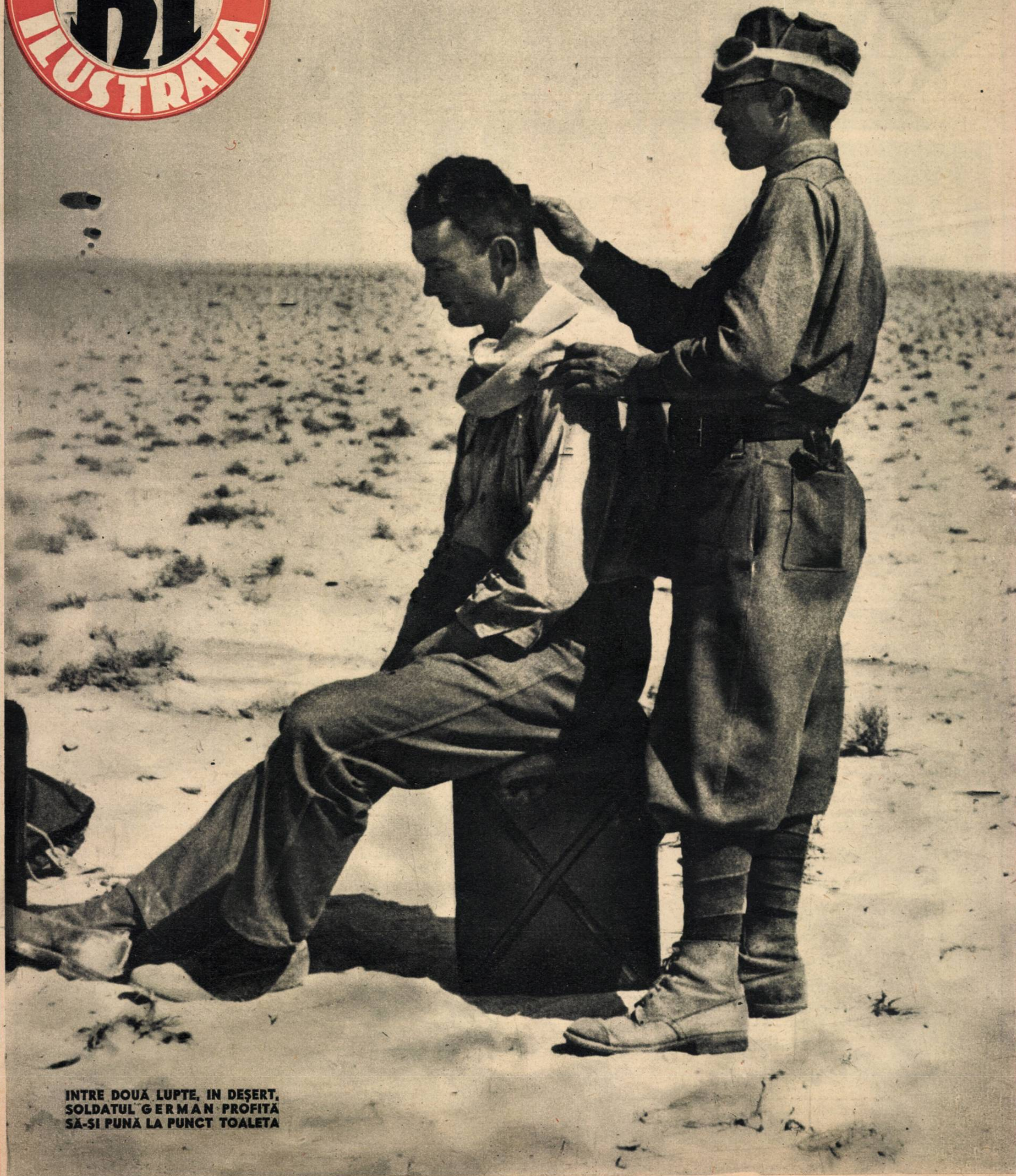
Reprezentanții Sfatului Negustoresc din întreaga țară, în timpul Congresului care a avut loc săptămâna trecută în Capitală.

DOUA REVISTE COMPLETE IN ACELAȘ PREȚ

23-29 IULIE 1942
NR. 807 — ANUL XVI
— 20 LEI —

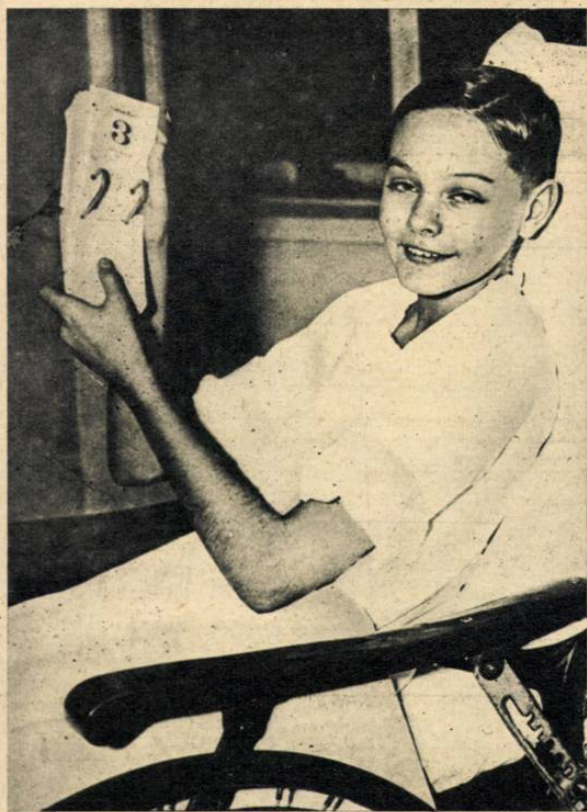

INTRE DOUA LUPTE, IN DEȘERT,
SOLDATUL GERMAN PROFITĂ
SĂ-SI PUNĂ LA PUNCT TOALETA

REVISTA 23-29 IULIE 1942
NR. 807

*Dacă
sunteți
curioși*

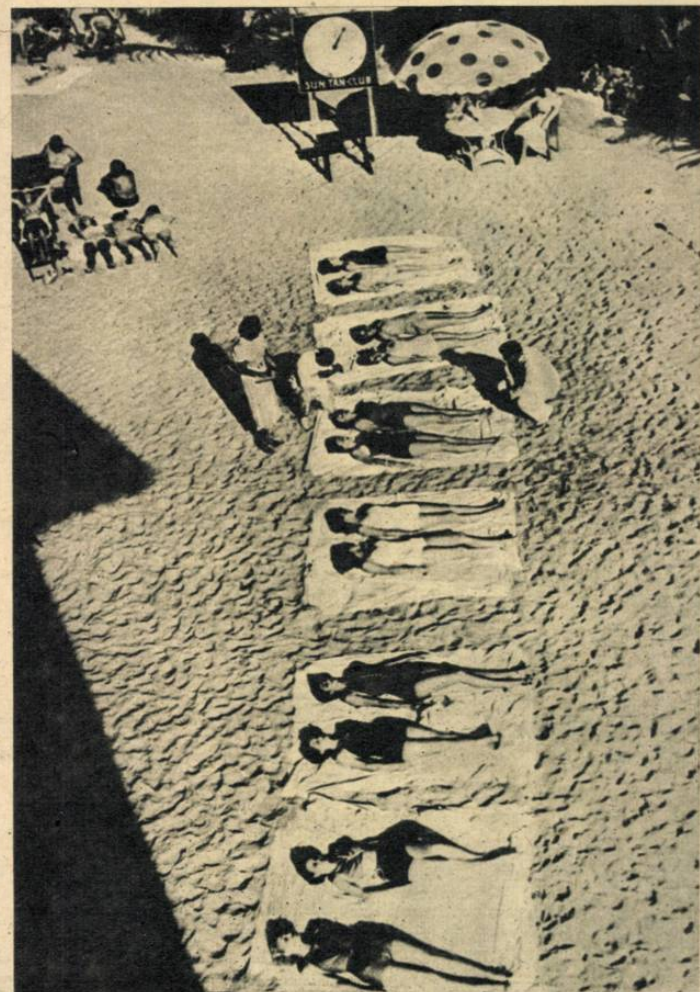
Recordul transfuziilor de sânge e deținut de acest tânăr din Arizona. În urma unei septicemii, el a trebuit să suporte, timp de patru luni, nu mai puțin de 86 transfuzii de sânge.

Dreapta: Bucătarii francezi dovedesc, în fața ministrului muncii, că pot prepara din alimentele care se găsesc astăzi în comerț la prețuri accesibile oricui, cele mai delicioase mâncăruri. Ei pretind că pot realiza până la 4000 de feluri.

Jos: Acest taur năzdrăvan din California are marea „pasiune” a săriturilor peste obstacole. În special, îl ispitesc căruțele și automobilele, pe care le sare cu o agilitate fenomenală. Stăpânul lui pretinde că, dacă are în apropiere un asemenea vehicul toată ziua e în stare să sară peste el.

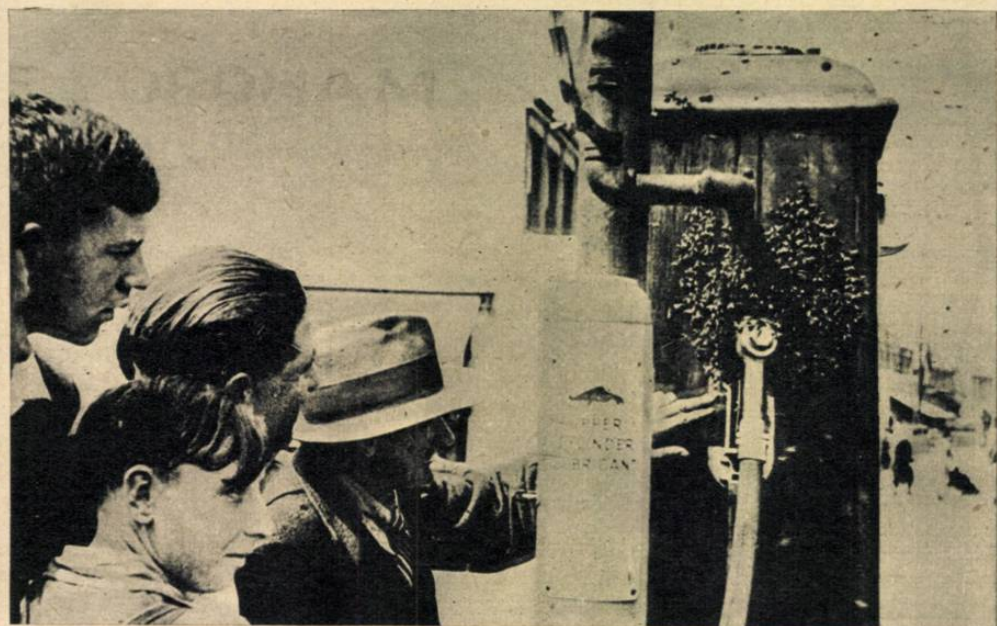
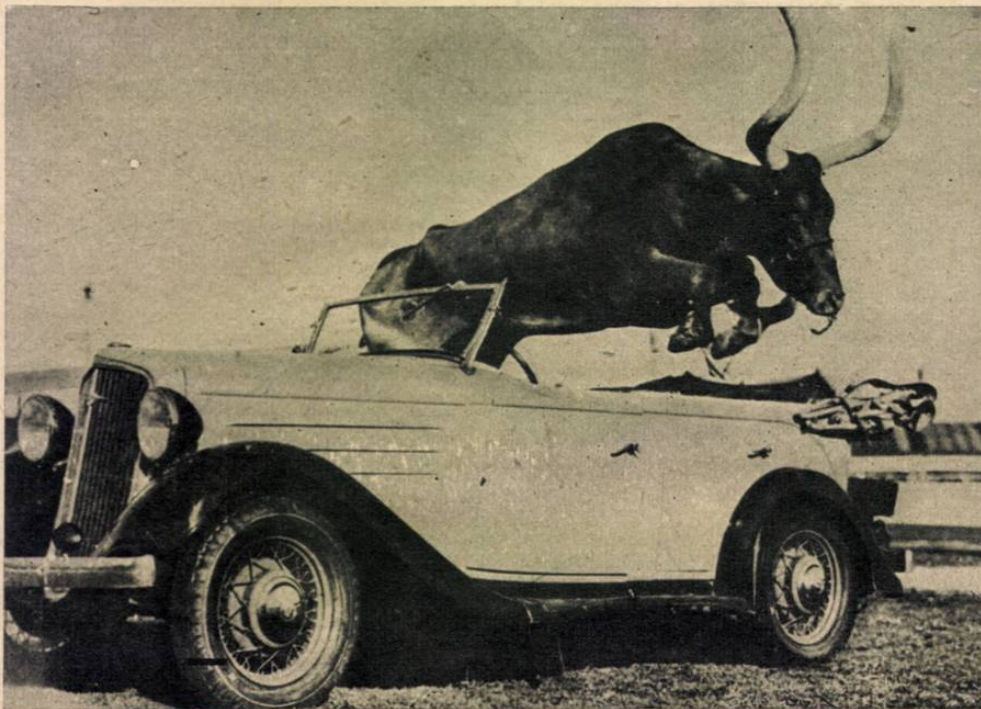
Dintr-o stâncă ce se afla pe vârful unui munte, două sculptori Sud-americane au cioplit acest bust uriaș. Le-a trebuit pentru această operă patru ani de lucru.

Plăjile Pacificului nemai fiind accesibile de toamna atacurilor japoneze, mонденle americane sunt nevoite să se limiteze la o plajă artificială improvizată în mijlocul unei păduri.

Jos: Pe o pompă de benzină de pe străzile Londrei, care nu mai are de mult benzină în ea, s'a instalat un roi de albine.

Bătălia DIN Egipt

Lăzi cu muniții, butoaie cu combustibil și bidoane de apă căzute în mâinile forțelor germano-italiene la Marso Matruk.

ESTE în afară de orice îndoială că războiul care se duce actualmente în Egipt este hotărîtor pentru soarta întregului imperiu colonial englez. Egiptul înseamnă Suezul, și Suezul este, alături de Gibraltar, poarta cea mai însemnată a Mediteranei.

În privința aceasta academicianul Ernest Renan, la 23 Aprilie 1885, primind la Academia Franceză pe Ferdinand de Lesseps, constructorul Canalului de Suez, a făcut o constatare profetică:

„Numai Bosforul a fost suficient până acum să producă atâtea încurcături lumii. Dv. ați creat un al doilea, cu mult mai important decât celălalt... În caz de război maritim, punctul acesta va fi de suprem interes, pentru ocupația căruia lumea se va lua la întrecere. Dv. ați marcat astfel locul marilor bătălii ale viitorului...”

Profeția lui Renan este astăzi împlinită.

Forțele Axei au început o mare campanie pentru ocuparea Egiptului și Suezului. Trupele germano-italiene înaintează victorioase ocupând puncte importante pe teritoriul egiptean.

Este foarte simptic că Egiptul, aliatul Angliei, asistă la această luptă hotărîtoare fără a se mișca.

Explicația nu poate fi decât că Egiptul

CE SPUNEA ÎN 1885 ACADEMICIANUL RENAN LUI FERDINAND DE LESSEPS, CONSTRUCTORUL CANALULUI DE SUEZ

Sus: Pionieri germani înaintând într'un sector al frontului african, după desgroparea minelor.

Dreapta: Faimosul avion german „Focke-Wulf 190” protejând un transport spre Africa.

Jos: Tancuri germane pătrunzând într'un oraș egiptean.

tul nu mai crede în victoria britanică, astfel încât refuză să pornească în contra celor pe care-i crede până la urmă victorioși.

De altfel, încă mai de mult Anglia avea numeroși inamici în Egipt; aceștia au fost contra unei intervenții alături de Anglia, cerând independența totală a Egiptului.

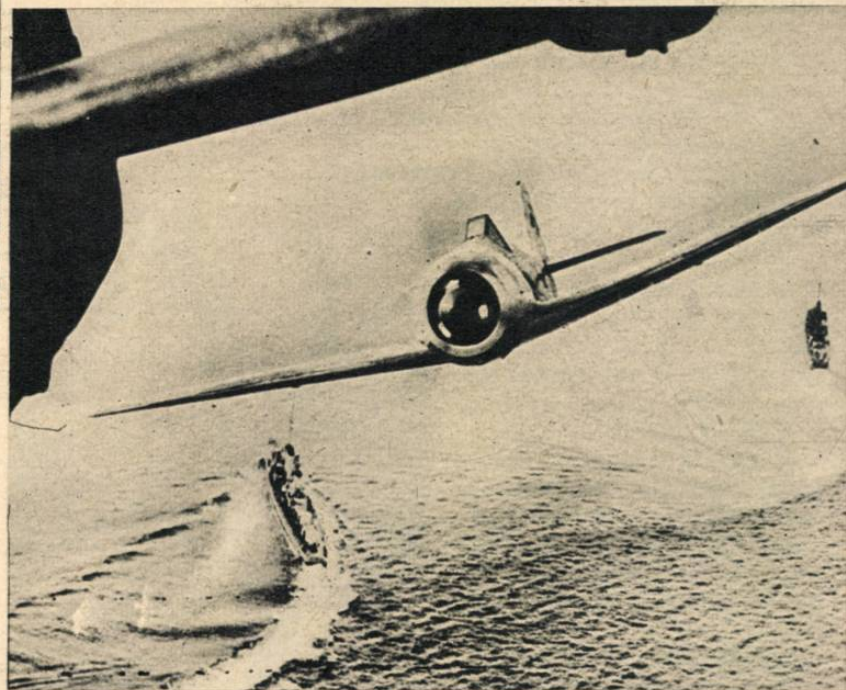
Ei văd azi în victoria Axei apropierea acestei independențe. Telegrammele au anunțat chiar arestarea de către englezi a unor ofițeri și politicieni egipteni, ceea ce denotă fricțiunile ce există între egipteni și britanici.

În fața acestei situații puțin solide în Egipt, care este situația Angliei?

Dacă armata britanică pierde bătălia din Egipt, înseamnă că Axa devine stăpână și în Mediterana Orientală, după cum a devenit în cea Occidentală. Flota engleză pierde baza ei principală, Alexandria.

Odată Egiptul cucerit, germano-italieni se pot îndrepta ușor, peste Suez, spre Palestina și Transiordania. Ei pot ocupa Haifa, capul conductei principale care aduce petrol din Irak. În felul acesta, flota engleză, lipsită de bazele din Egipt, va rămâne și fără combustibil. Singura ei scăpare ar fi baza dela Cipru, care e însă mică și la discreția aviației ce ar ataca-o din insulele italiene ale Dodecanezului și de pe coastele Siriei.

Flota engleză din Mediterana Orientală rămâne astfel prizonieră,

neputând fugi nici prin Suez nici prin strâmtoarea Maltei, și în plus neputându-se deplasa din lipsă de carburant. Această situație grea a flotei engleze din Mediterana poate fi compromisă complet în cazul închiderii Gibraltarului prin o eventuală intervenție armată.

Ocuparea Egiptului ar face ca flota engleză din Mediterana să fie condamnată, ea ne mai găsind nici un punct de pe coastă în care să poată acosta sau să se aprovizioneze. În câteva săptămâni, ea ar fi silită să capituleze.

În acest caz Axa va rămâne complet stăpână în Mediterana.

Lichidarea armatei britanice din Siria ar face să se întrevadă apoi atacul contra marilor surse de petrol din Irak, ceea ce ar lipsi Anglia de 7 milioane tone produse petroliere, aruncând această imensă forță economică în balanța Axei.

Nu numai atât, dar această lichidare a rezistenței engleze din Orientul apropiat ar da posibilitatea—mai departe—unei colaborări strânse cu Japonia.

În orice caz, rezultatul imediat, care este enorm, al înfrângerii engleze în Egipt, va fi lichidarea totală a flotei și armatei engleze în Orient și o schimbare în orientarea politică a acestei importante părți de lume.

OBESIA unei debarcări engleze pe continent n'a înșonit depe întinderea insulelor britanice teama unei invazii germane. Pentru a preîntâmpina această eventualitate din ce în ce mai probabilă, soldații englezi care șomează pe insulă, organizează manevre în care tema este „invazia”.

Primul ministru britanic d Churchill, după ce a fost „luat prizonier” de proprii lui soldați, asistând „din captivitate” la desvoltarea exercițiilor care l-au pus într-o postură atât de comică

Și astfel, englezii au dovedit, cu prilejul ultimei manevre, că sunt capabili să invadeze ...propria lor țară.

Rezultatul acesta a îngrijorat autoritățile britanice, deoarece s'a dovedit cât de puțin pregătite pentru combaterea invaziei sunt trupele destinate să apere insula.

O mie cinci sute de parașutiști, care au jucat în timpul manevrelor rolul germanilor, au reușit să se infiltreze până în imediata apropiere a palatului Buckingham. Ziarele engleze s'au pretat să pună în scenă manevra pentru a da ficțiunii o aparență de realitate.

În ziua când parașutiștii presupuși germani au pătruns în inima Londrei, câteva ziare, au apărut cu următoarele titluri: „Inamicul a pătruns în inima Angliei”. ...luptele continuă în jurul parlamentului, Amiralității, Ministerului de Războiu... „Ministerele în flăcări”...

Un ziar a anunțat însă următoarele:

„Trupe de parașutiști se îndreaptă spre Downing Street 10...”

Publicul englez a fost însă avertizat la timp, pentru că panica ce s'ar fi creată să nu dea naștere la consecințe tragice. Totuși gluma gazetelor și-a făcut efectul.

O gazetă serioasă a scos o ediție specială care începea cu următoarele rânduri: „În dosul zidurilor Londrei înegrite de fum, apărătorii capitalei se agită ca niște spectre!”

„CHURCHILL PRIZONIER

Tema manevrei era ocuparea celor mai importante puncte ale capitalei. Brigăzile de gardă scoțiene au jucat rolul trupelor germane.

D. Churchill a asistat la manevră de pe terasa locuinței sale.

Trupele de parașutiști au știut să combată atât de bine rezistența apărătorilor, încât au pătruns până în Downing Street 10, unde au luat prizonier pe Churchill în persoană.

Premierul nu și-a putut reveni din furia care l-a cuprins împotriva trupelor de apărare a capitalei.

Brigăzile scoțiene au fost felicitate, dar li s'a reproșat excesul de zel ce a pus într-o postură comică pe primul ministru care cumulează și răspunderile șefului apărării naționale.

CEAIUL OTRĂVIT

Pe marginea acestei manevre, comice după cum se vede, se plasează și un alt episod care a fost relatat de cronicarii englezi.

Mai mult, parașutiștii care aterizaseră în apropiere de Plymouth, și care nu păreau să fie entuziaști de manevră că tovarășii lor dela Londra, s'au așezat extenuați pe treptele unei case ștergându-și transpirația provocată de marș. Un preot, locatarul casei ieși în întâmpinarea lor, spunându-le:

— Voi sunteți parașutiștii inamici? Ei bine, veniți să beți o ceașcă de ceai!

Tălpile de cauciuc pe care au presupus englezii că le vor purta parașutiștii invadatori în eventualitatea unui atac asupra insulei

Când englezii invadează... ANGLIA

Un scoțian, chiar dacă joacă rolul unui parașutist nu rezistă unei atari invitații. Trupa de parașutiști intră la preot, mănăcă prăjituri, bău ceaiul, fumă câteva țigări. La un moment dat preotul se ridică dela masă, scoase un revolver din buzunar și strigă:

— Sus mâinile! Ați fost otrăviți cu toții!... V'am dat ceai cu otravă! Sunt un agent al coloanei a cincea!... Ați auzit de coloana cincea?

Parașutiștii care auziseră lucruri de spaimă despre această coloană, au început să aibă simptomele caracteristice ale otrăvirii: colici. De fapt preotul a vrut să dea o lecție meritată unor parașutiști naivi. Din întâmplare un ziarist care a aflat de pățania parașutiștilor a relatat afacerea și naivii soldați au fost pedepsiți.

Comandamentul britanic a dat un ordin prin care se interzice soldaților să intre în relații sau să apeleze la serviciile populației din zonele invadate.

Un ziar englez, cunoscutul „Daily Telegraph” care și-a trimis mai mulți corespondenți la manevre a scris următoarele:

„Soldații noștri sunt extenuați de preparativele ofensive care devine din ce în ce mai puțin probabilă. Nu vedem nicio rațiune ca pentru o invazie care se amână mereu să ne obosim și să ne distrugem trupele.

La 1000 de soldați care au participat la ultimele manevre s'au înregistrat un număr de 400 de bolnavi. Majoritatea acestora suferă de pneumonie și au trebuit să fie internați în spitale.

Acestea erau concluziile londoneze cu privire la manevra de invazie a Angliei.

Se vede, prin urmare, că în pofida amenințărilor lor de a crea un al doilea front, pe continentul european, adevărata preocupare a britanicilor rămâne tot teama de ...invazie pe insulă.

Stânga: Preotul dela Plymouth care le-a jucat naivilor „invadatori” reușita farsă a otrăvirii în masă

Jos: Arestarea unor presupuși invadatori ai Statelor Unite. (Scenă din exerciții cu temă similară, făcute de studenții americani proaspăt înrolați în armată)

Un negustor elvețian pe nume Duttweiler și-a propus să hrănească bine, chiar în aceste vremuri grele poporul țării sale. Misiunea aceasta apare cam pretențioasă într-o Europă aflată sub regimul economiei de războiu. Totuși Duttweiler a reușit.

Duttweiler este un comerciant întreprinzător, ale cărui încercări originale au sedus masele. Este un om bine legat, cu un început de burtă; are un surâs jovial care-i descoperă dinții de aur și părul alb dat pe spate. A fost poreclit „fantastul”, datorită îndrăzelii de a-și transforma fanteziile în realitate.

De fapt, acest om a pornit dela o idee simplă pe care o vom expune aici cu intenția de a da un exemplu negustorilor noștri care se gândesc la câștiguri ușoare. A observat că una din cauzele ridicării prețurilor este intermediarul. El împiedecă circulația anumitor articole numite de „lux” care nu pot ajunge la îndemâna oricui. Deci Duttweiler a pornit la extirparea intermediarului. A fondat o cooperativă „Migros”, al cărui scop era de a face legătura directă între producător și consumator. Obținu astfel o diferență considerabilă față de prețurile din comerțul de detail.

Istoria întreprinderii „Migros” este cu adevărat epică căci Duttweiler a trebuit să dea lupte mari pentru a-și putea desvolta în mod liber afacerea.

Dar acest cetățean al Zürichului este un luptător. La 54 de ani existența lui este dintre cele mai active.

Duttweiler s'a născut cu

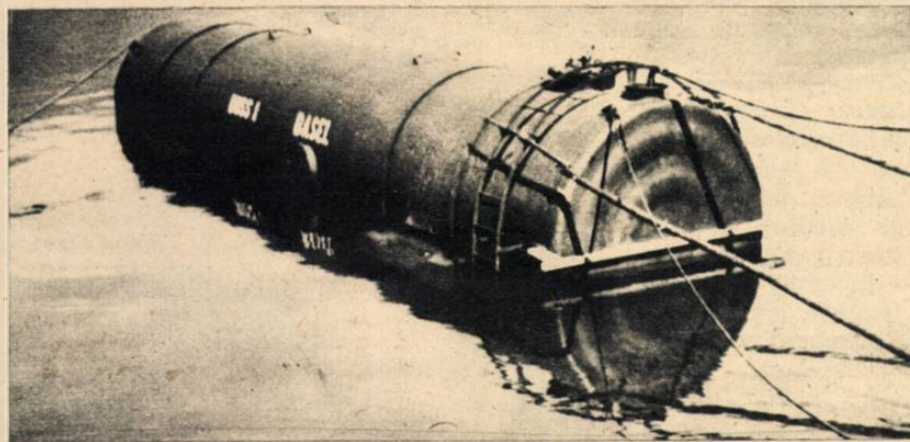
Palatul ziarului „Neue Zürcher Zeitung” în care Duttweiler a debutat ca reporter fotograf.

Începuturile au fost foarte modeste. Depozitele firmei erau instalate într-un hangar, teșghelele erau confecționate din lăzi și rafturile din scânduri brute. Produsele puse în vânzare erau în număr de 7. Ele erau ambalate igienic dar lipsite de orice pretenție de lux. Rezultatul: mărfurile erau cu 35% mai ieftine decât la ceilalți negustori.

Duttweiler omul care hrănește o țară

Duttweiler a avut însă o idee extraordinară: pentru a face cât mai directă legătura între cumpărător și negustor el luă inițiativa de a trimite mărfurile la domiciliul consumatorului. Succesul a fost enorm: camionul care ducea mărfurile la domiciliu a căpătat în decursul anilor 61 de frați.

Negustorii elveției s'au coalizat împotriva întreprinzătorului Duttweiler. Ei au încercat să facă dumping la Zürich, adică să vândă cu preț redus în acest oraș, ridicând prețul produselor la sucursalele din restul țării. Duttweiler nu se dădu bătut, înființă în toate cantoanele sucursale și vându mai ieftin decât adversarii săi. El impuse chiar prețul fix la alimente. Pentru o sumă fixă el dădea oricărei gospodine posibilitatea de a prepara o masă copioasă. „Migros” începu să fabrice șocolată, produse lactate, siropuri tonice sau răcoritoare, mezeluri etc. Astăzi cooperativa vinde 360 de produse din care cea mai mare parte se confecționează în fabricile proprii. Față de desvoltarea extraordinară a cooperativei „Migros”, care amenința să devină stat în stat,

Rezervor metallic plin cu grâu pe care, de teama războiului, Duttweiler l-a ascuns pe fundul lacurilor elvețiene.

ceace se numește „bosa afacerilor” Tatăl și unchiul lui conduceau o mare cooperativă. Pentru a fi siguri de calitatea mărfurilor pe care le puneau în vânzare, ei încercau calitatea lor consumând împreună cu familiile numai produsele pe care le desfăceau pe piață.

Gottlieb Duttweiler care era destinat de profesorii săi pentru cariera de pastor, s'a dat din fragedă tinerețe comerțului. A început prin a face o crescătorie de iepuri pe care-i vindea personal. Față de această vocație vizibilă, tatăl său îl luă dela studii și-l trimise să facă practică în birourile unei firme de importuri coloniale. La un moment dat, tânărul se îndrăgosti de meseria de fotograf inundând ziarele elvețiene cu reportaje sale fotografice. Plictisindu-se de această ocupație a plecat în coloniile franceze și engleze, ocupându-se intens cu negoțul. La 26 de ani i se încredință misiunea de a asigura aprovizionarea armatei elvețiene. Ceva mai târziu a plecat în Brazilia, unde se stabili pe o plantație de cafea. Datorită sănătății subrede a nevestei sale reveni în Europa și puse bazele cooperativei „Migros”.

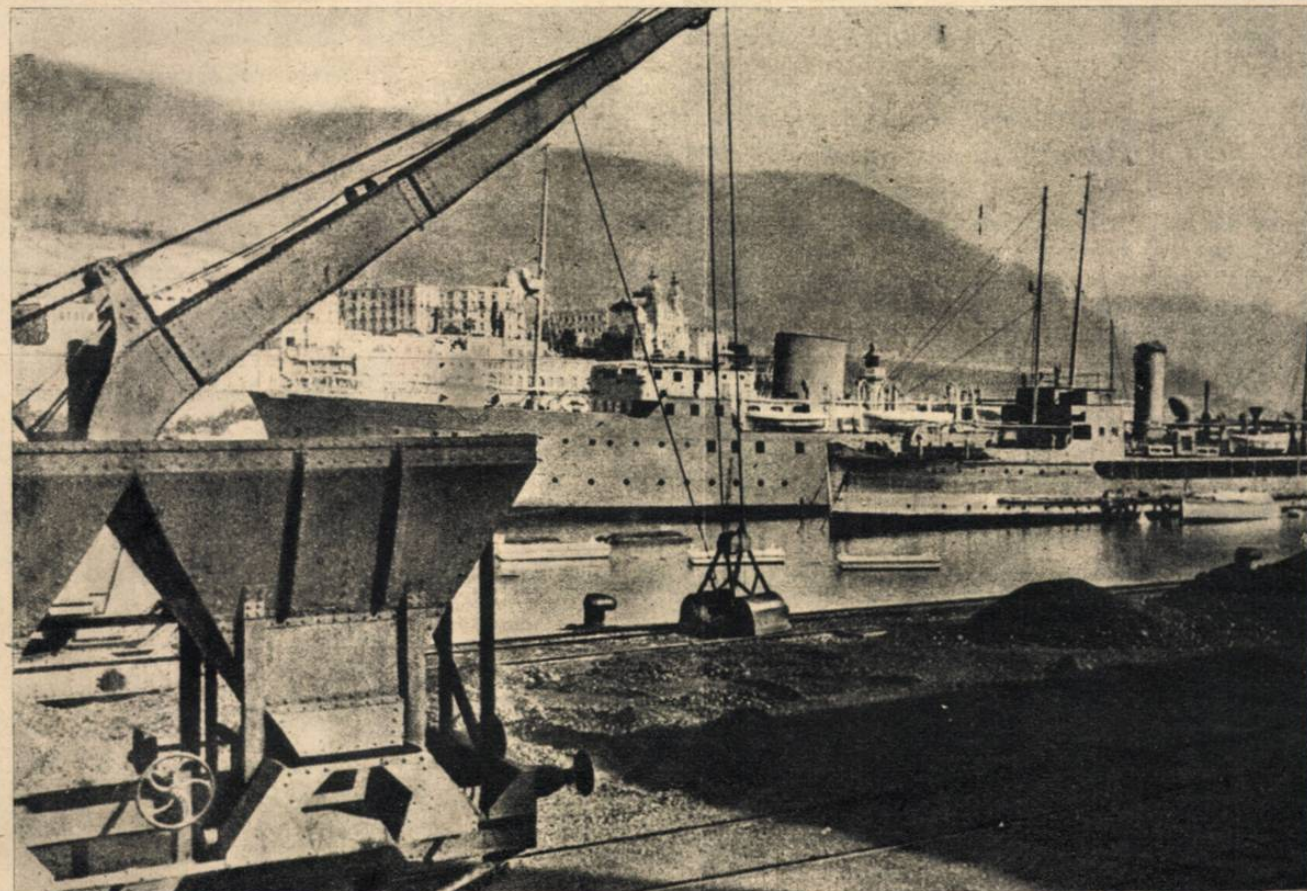

Sus: În lipsa camioanelor automobile, întreprinderile lui Duttweiler se servesc azi de vehicule cu tracțiune animală. Stânga: Două vase de transport ale lui Duttweiler ancorate în portul din Monaco.

consiliul federal a votat în anul 1933 o lege prin care se interzicea firmei să mai creeze sucursale.

Pentru a se apăra, Duttweiler creă un partid politic: liga independenților. La alegeri fu ales în consiliul național în trei cantoane concomitent. Grupul său politic are

zece reprezentanți în Consiliul național. Duttweiler însă se plictisi repede de politică: în 1940 demisionă. Astăzi cumpărătorii lui Duttweiler sunt acționarii societății. Cooperativa are 101 sucursale, prin care se vând anual 1900 de vagoane de cereale. „Migros” posedă o linie ferată, trei jurnale cotidiene, o flotă comercială. Tot Duttweiler a creat hotelul tip care a dat un nou avânt industriei hoteliere din Elveția. Omul acesta neobosit muncește fără conținere pentru a iefteni viața conaționalilor săi. Aceștia îi sunt recunoscători căci la ultimele alegeri un reprezentant al lui Duttweiler a fost ales în cantonul Zürich.

Primul reporter fotograf LA SEVASTOPOL

Sus: Una dintre primele fotografii de război, înfățișându-i pe asediatorii Sevastopolului din 1855.

Jos: Cum arăta un câmp de bătălie după tirul concentrat al artileriei anglo-franceze.

la Constantinopol, a dat Sultanului Abdul-Mejid un ultimatum pentru a-l obliga să recunoască protectoratul Rusiei asupra tuturor creștinilor ortodoxi din Imperiul Otoman. Sub masca ortodoxiei se ascundea străvechiul panslavism care s'a ridicat în anul 1941 împotriva întregii Europe.

Ultimatum-ul a fost respins. Drept replică, la 3 Iulie, rușii au invadat Principatele române și Bulgaria. La 3 Noembrie flota rusească distruge la Sinope o escadră a flotei turcești. Armata rusească asedia Silistra. Marile puteri, Franța și Anglia, făcând cauză comună cu Turcia au declarat războiul Rusiei.

O armată de 50.000 de francezi comandată de mareșalul Saint-Arnaud și 25.000 de englezi sub comanda mareșalului lord Raglan — care și-a pierdut un braț pe câmpul de luptă dela Waterloo — au debarcat în Iunie 1854 la Varna.

Rușii au fost nevoiți să evacueze principatele dela Dunăre. Intre timp, în tabăra anglo-franceză holera făcea ravagii. Aliații s'au de-

cis să asedieze Sevastopolul, unde se afla cel mai mare arsenal al rușilor în Crimeea. Ei au debarcat la Eupatoria, la 14 Septembrie 1854. La 20 au câștigat bătălia dela Alma și asediul, cumplit pentru ambele tabere a început. La 29 Septembrie, generalul Conroberd a înlocuit

Dreapta: Asediul durând vreme îndelungată, multe din soțiile ofițerilor au căpătat permisiunea de a-și vizita bărbaii pe câmpul de bătălie.

ZIARELE au relatat în toate limbile Europei, cum a decurs lupta titanică pentru cucerirea Sevastopolului despre care s'a spus cu drept cuvânt că a fost cea mai puternică din lume.

Numărul imens de fortificații ale bolșevicilor, puterea gurilor de foc care apărau o zonă fortificată de câteva zeci de kilometri, combinarea celor mai moderne mijloace de apărare cu avantajele oferite de un teren sinuos și străbătut de munți, văi și coline și înfățișat rezistența lipsită de sens tactic a soldaților ruși, împinși la moarte de comisarii politici, toate aceste piedici ridicate în calea forțelor germano-române care atacau, au fost nimicite și depășite.

După un asediu de 25 de zile, cel mai important port al marinei sovietice de război și cetatea de unde se putea desvolta în viitor o ofensivă de recucerire a Crimeei, a căzut în mâinile armatelor atacatoare.

Istoria va veșnici eroismul trupelor române care au înfruntat moartea pentru a asigura liniștea provinciilor românești recucerite.

Sevastopolul a mai fost cucerit de două ori în decursul vremii. Prima oară la 8 Septembrie 1855 și a

Omer Paşa, care a atacat cu un curaj extraordinar armatele rusești.

Comandantul unei divizii franceze dând indicații ofițerilor săi asupra desfășurării următoarelor atacuri.

Voluntară franceză venită să presteze serviciu la organizația de alimentare a frontului.

Jos: Un transport de muniții descărcat în portul Balaclava. În prim plan: ghițele de tun ce se întrebuințau pe vremea aceea.

doua oară la sfârșitul războiului trecut în 1918, când trupele germane au intrat în cetatea cea mai puternică a rușilor.

Este interesant de amintit cum a decurs asediul din 1885.

Și atunci ca și acum forțele europene organizate într-o puternică coaliție au reușit să ducă împotriva Rusiei un război care a dus la o pace victorioasă.

Singura deosebire este că în veacul trecut Anglia se afla în război cu Rusia în timp ce astăzi ea se află alături de ea. Vom evoca împrejurările în care a decurs primul asediu al Sevastopolului.

La 5 Mai 1853, prințul Mentci-kov ambasadorul țarului Nicolae I

Dreapta: Cel mai mare mortier utilizat pe frontul Sevastopolului, într'un moment de calm și plictiseală pentru servanții lui.

asediul ULUI

pe mareșalul francez, mort de holeră pe câmpul de luptă. La 25 Octombrie a avut loc bătălia dela Balaclava, când cavaleria engleză a făcut într'adevăr o șarjă memorabilă. La 5 Noembrie a avut loc bătălia pentru ocuparea înălțimei Inkermann. Dar Sevastopolul n'a putut fi cucerit decât la 8 Septembrie 1855 după asaltul victorios al lui Mac-Mahon asupra turnului Malakoff, cel mai important fort. In Ianuarie 1855, Sardinia s'a raliat la frontul anglo-franco-turc. Generalul Pelissier a urmat generalului Conrobert. Țarul Nicolae a murit în Martie iar lordul Raglan în Iunie.

Campania din Crimeea a fost cel mai crud

Intre două lupte, camarazii de arme se servesc reciproc. Alimentarea trupelor era încă satisfăcătoare în acel moment.

dintre războaiele de poziție, aceasta datorită condițiilor sanitare îngrozitoare. Starea sanitară lamentabilă a fost îmbunătățită de o femeie, Florence Nightingale, care a creat în Crimeea primul corp de infirmerie. A fost primul războiu în care armatele s'au servit de telegraf electric și prima campanie la care a participat un reporter fotograf, ale cărui fotografii le publicăm.

Urmarea războiului din Crimeea a fost evidențierea rolului organizațiilor sanitare. In ceeace privește pe ruși, aceștia au recunoscut pentru prima oară primejdia coalițiilor de forțe europene.

Și totuși oricât de dramatic a fost asediul din 1854 al Sevastopolului, gloria asediatorilor de atunci a fost cu mult depășită de faptele de arme ale germano-românilor săvârșite sub privirea uimită a contemporaneității.

...ȘI ULTIMELE FOTOGRAFII DIN SEVASTOPOL

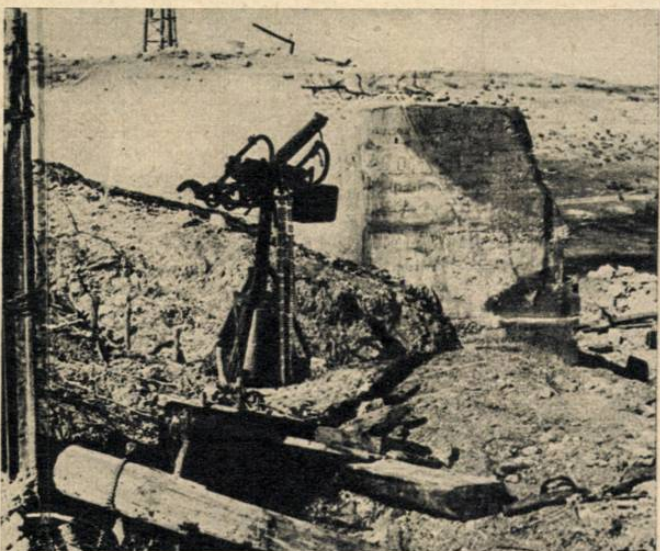
Trupe germane și române pătrunzând în Sevastopol, după reducerea la tăcere a rezistenței bolșevice

După atâta amar de vreme petrecut prin văgăunile munților, cei cari au mai rămas în viață se întorc la oraș

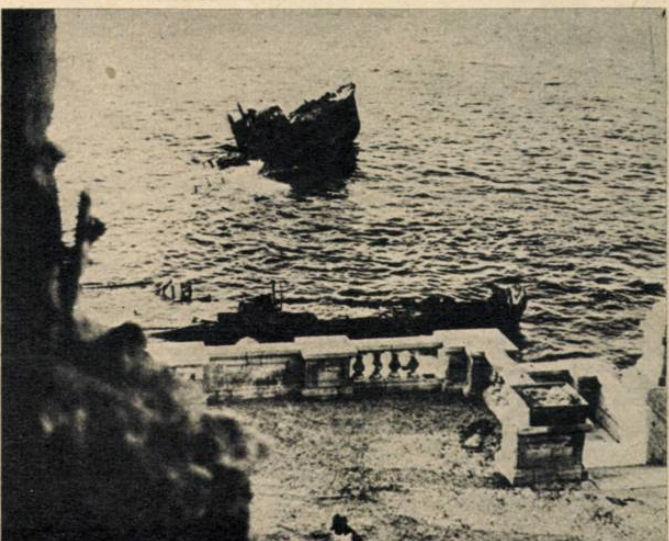
Nici o casă n'a mai rămas intactă în tot orașul. Înaintea ochilor nu se află decât privesitea unor șiruri interminabile de ruini.

Ce a mai rămas din forturile și amplasamentele de rezistență ale bolșevicilor, după atacurile puternice ale forțelor germane și române.

Convoi nesfârșit de prizonieri sovietici îndreptându-se spre lagărul care din vreme le-a fost rezervat

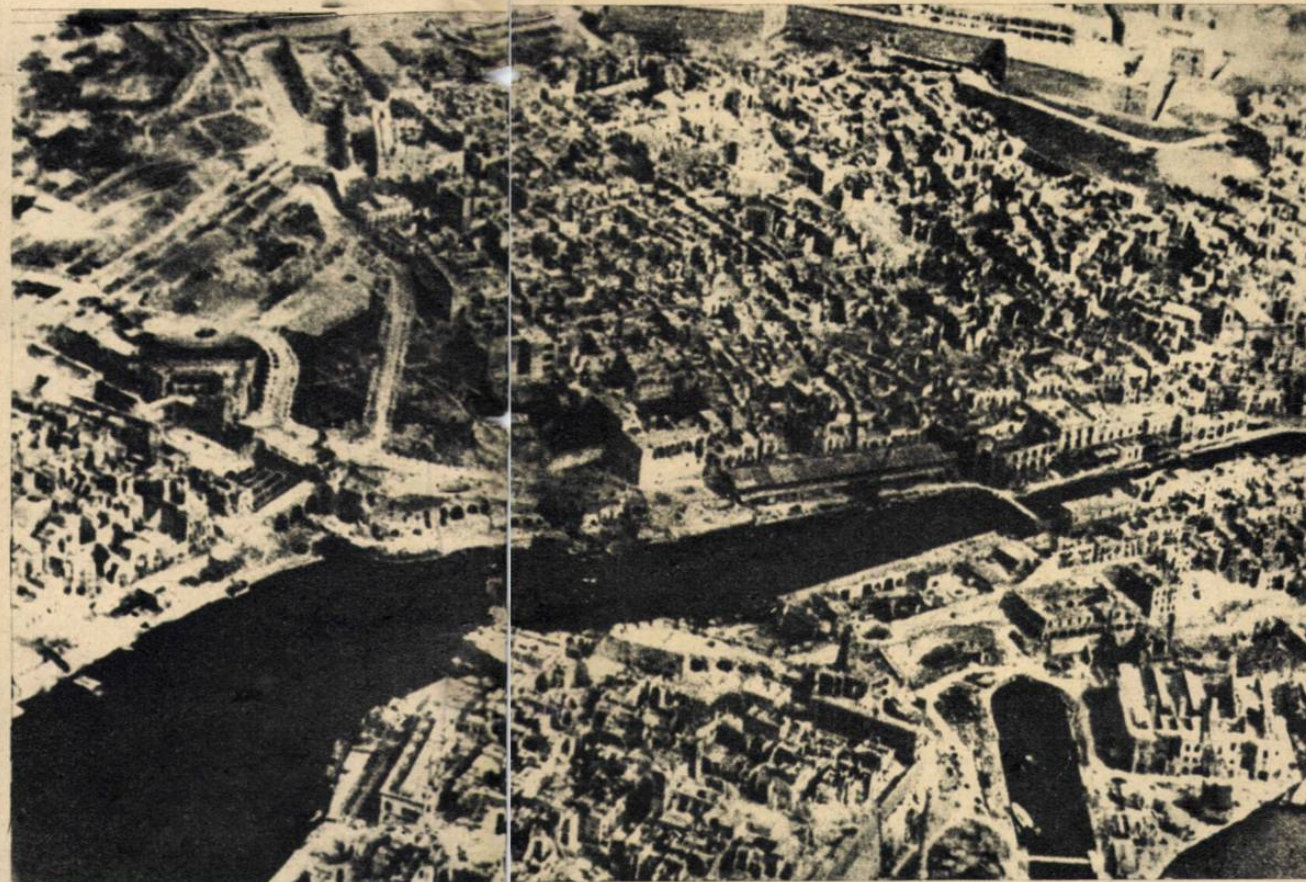

In port se văd încă vasele scufundate de aviația germană.

Grație concursului dat de autoritățile germane de ocupație, numeroși copii din Paris au fost trimiși să-și petreacă vacanța în diferite localități climatice și balneare. Vedem mai sus, un astfel de grup, în trecere prin gara Lyon, spre Coasta de Azur.

Stânga: Zi și noapte atacurile aviației italo-germane au continuat, fără întrerupere, asupra insulei Malta. N-au rămas pe toată insula, un singur obiectiv neatins, o singură clădire în picioare. Orașul La Valetta, după cum se poate vedea și din această recentă fotografie aeriană, este un morman urias de ruine. Tot ce mai există viață pe această insulă este numai în subterane.

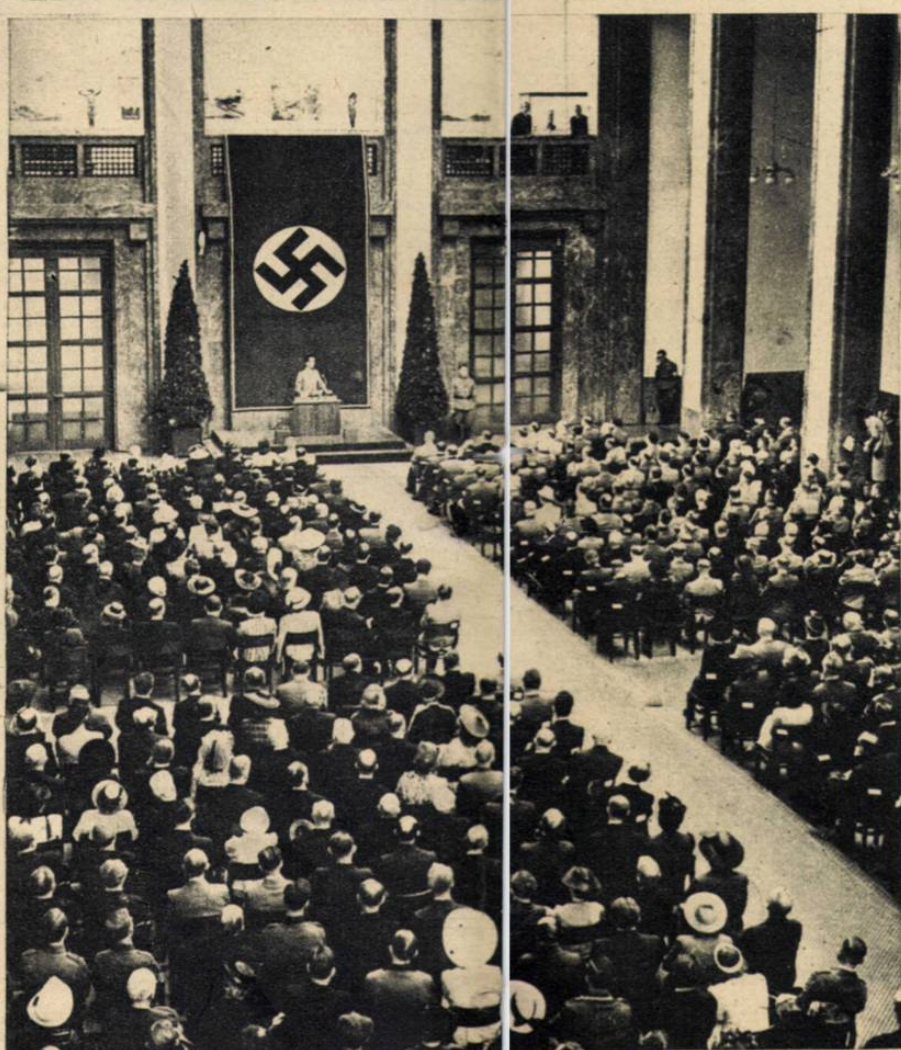
D. Alfred Rosenberg, ministrul Reich-ului pentru teritoriile ocupate din Răsărit, stând de vorbă cu o țărăncă ucrainiană, care-și exprimă mulțumirea față de noua viață pe care o duce.

Sus: D. Filoff, primul ministru al Bulgariei vizitând „Expoziția Căilor de Comunicație” deschisă recent la Sofia cu concursul, Organizației Todt’.

Stânga: Populația unui sat din Ucraina organizează o procesiune religioasă pentru binecuvântarea câmpurilor pline de roade (veche tradiție rusească reînviată odată cu stărpirea bolșevismului).

Dreapta: Reuniune la sediul Ligii Antibolșevice din Franța, cu prilejul zilei de 14 Iulie. În prim plan: ambasadorul Abetz, Marcel Déat și Laboune, cei trei animatori ai organizației.

D. dr. Goebbels, ministrul propagandei Reichului, rostindu-și discursul la inaugurarea marelui Expoziții de Artă Germană dela München.

din TOATA LUMEA

Membre ale Crucii Roșii germane împărțind hrană populației franceze sinistrate de pe urma bombardamentelor britanice.

Un document istoric: Feldmarschalul Rommel stând de vorbă cu generali și ceilalți ofițeri superiori britanici, cari au căzut prizonieri în cursul ultimei ofensive din nordul Africii.

Moștenitorul lui... TOMA NECREDINCIOSUL

PE de-asupra divergențelor de limbă, de rasă și de religie conducătorii mișcării naționaliste din India tind să realizeze unitatea popoarelor hinduse. Se strică diversitatea populației din peninsula de aur are la bază deosebiri rasiale și conflicte de ordin religios.

Există pe teritoriul acestei țări o infinitate de secte religioase dintre care multe practică idolatria.

Secta Jainas din Gwalior a fost creată de reformatul indian Tirthankar Adinath, care în veacul al XV-lea a vrut să elibereze religia lui Brahma și a lui Vișnu de ultimele reziduri idolatre. Secta numită „Sikks” a fost fondată de Guru Kabir și Guru Nank, care au intenționat să fuzioneze principiile religiei mahomedane cu acelea ale religiei brahmane. Secta Parsisi din regiunea Bombay mai păstrează și în zilele noastre cultul focului ca pe vremea lui Zoroastru.

Această sectă a dat Indiei 90% din bancherii și oamenii ei de finanțe.

Ca aspect, obiceiuri și ocupații discipolii lui Toma Necredinciosul nu diferă cu nimic de ceilalți hinduși.

Majoritatea populației indiene face parte din cele trei familii a budiștilor, a brahmanilor și a tantroiștilor. Ceeace se știe mai puțin este faptul existenței unei populații de religie creștină în India. Creștinii indieni se împart în trei categorii: indienii creștinați recent, europenii și metișii, și în sfârșit indienii creștinați din primele veacuri ale Bisericeii.

Aceștia din urmă se consideră discipoli ai Sfântului Toma Necredinciosul, despre care se pretinde că ar fi evanghelizat India. Ei sunt în număr de 500.000 de suflete și locuiesc în micul regat Tuticorin, situat la extremitatea sudică a peninsulei, în fața coastelor Ceylonului. Maharajahul acestei regiuni este vasalul regelui de Travancore. Populația tomasiană-creștină aparține neamului numit „Paravers” ramură străveche a rasei dravido-tomile.

Poetul portughez Camoëns relatează moartea apostolului Toma în felul următor: „Privește pământul acesta; el a primit în sânul lui rămășițele pământești ale apostolului a cărui mână a atins rănile Domnului. Aici, se ridică odinioară la mică distanță de mare, o cetate înfloritoare pe care popoarele, încântate de frumusețea ei, o numiră Maliapur”.

Ruinele străvechiului oraș pe unde au

călcat pașii Sfântului, dorm sub ape. Un mic orașel indian a fost ridicat în apropierea ruinelor iar mormântul și biserica apostolului au fost construite pe o colină pitorească. Marco Polo descrie biserica aceasta care a fost multă vreme loc de pelerinaj pentru credincioși. În timp ce Camoëns crede că Sfântul a murit ucis de Brahma, Marco Polo descrie în cuvinte patetice și poetice sfârșitul apostolului: „Într-o zi, în timp ce se afla în pădure, rostindu-și rugăciunea, fu înconjurat de mai mulți păuni care în această țară trăiesc liberi prin păduri. S'a întâmplat însă ca un idolatru care n'a văzut pe sfânt să întindă arcul pentru a vâna un păun. Dar în loc să atingă păunul, el lovi în coastă pe sfânt care adoră cu duioșie pe Creatorul lui murind în extaz”.

Este interesant faptul că indienii creștini și-au păstrat credința de-alungul celor două mil de ani de persecuții, de insurecții și războaie religioase.

Tip din secta „Sikks”, care a urmărit fuziunea principiilor religiei mahomedane cu acelea ale religiei brahmane.

Supus al maharajahului de Tuticorin pornind la pescuit de scoici.

Ei s'au convertit în parte și din recunoștință pentru regele portughez Suza, care i-a salvat de bandele de pirați arabi ce jefuiau regiunea.

Mare parte din acești indieni au adoptat nume portugheze.

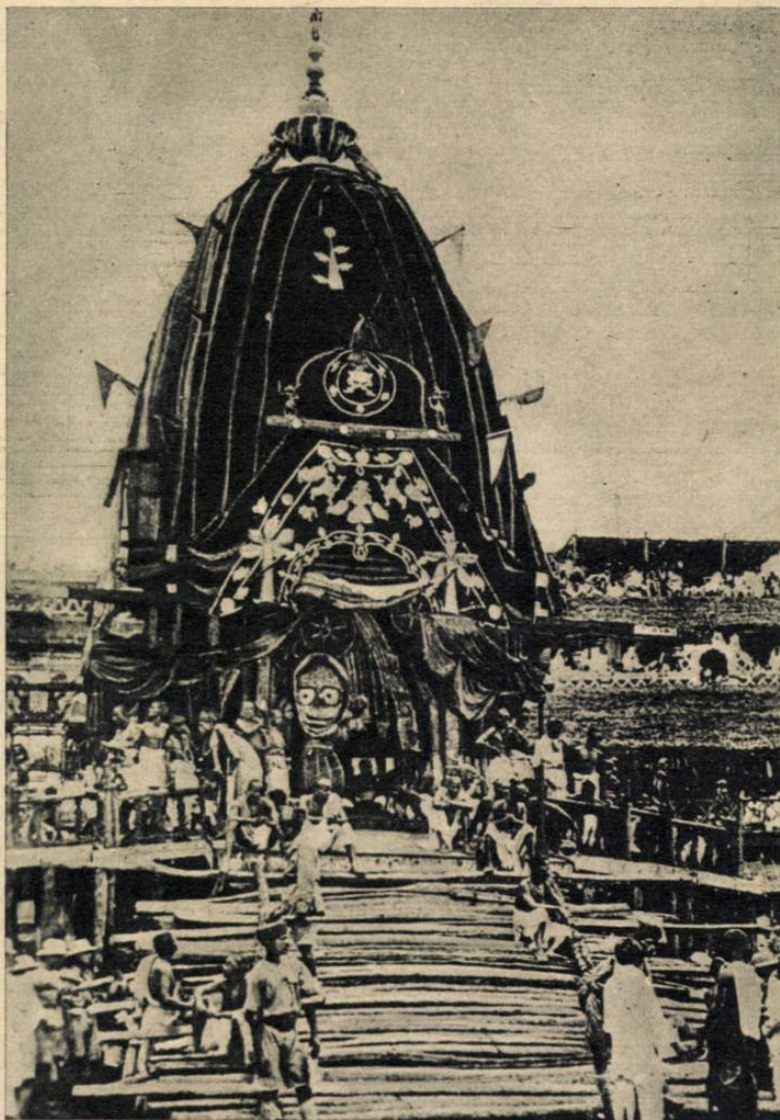
Astfel se explică faptul că actualul maharajah de Tuticorin este creștin se intitulează moștenitor al Sfântului Toma deși este indian sută la sută și poartă acest nume cu rezonanțe de epopee portugheză: Dom Miguel da Cruz vas Coreyo.

Acest rege a cărui dinastie a rezistat mai mult decât cele mai puternice dinastii, locuiește într-o colibă, deși este extrem de bogat.

Supușii domnitorului indian de religie creștină, au toți aceeași profesie: pescuitori de perle. Meseria aceasta este extrem de primejdioasă din cauza rechiniilor care bântuie apele Indiei, dar nu e totuși mai puțin bănoasă.

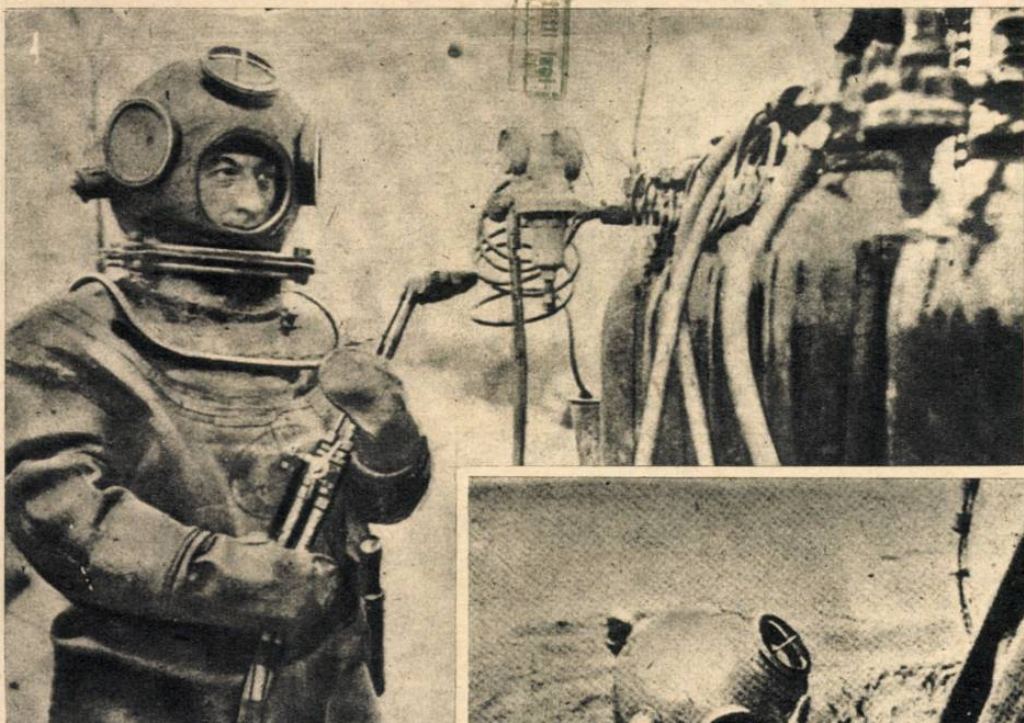
Praversii formează o castă aparte care nu se amestecă cu celelalte. Ei se căsătoresc între ei. Ostili față de dominația britanică, dar în termeni buni cu ceilalți indieni pe care speră să-i încreștineze, ei formează una dintre multiplele probleme ale Indiei.

Dreapta: Mausoleu ridicat pentru o procesiune religioasă, în sudul Indiei.

ULTIMA DESCOPERIRE

Nu este vorba nici de descoperirea unor mijloace moderne de a da foc întinderilor de apă ale Oceanelor și mărilor.

Este vorba de un lucru mult mai complicat decât ar părea. Și anume, s'a descoperit în ultima vreme procedeul de se lucra sub apă cu ajutorul unor mașini ce emană o flacără

Stânga: Înainte de a coborî scafandru verifică, încăodată, aparatul cu oxigen comprimat

que, porturile belgiene și franceze s'au umplut cu epavele vaselor scufundate de aviația germană. Pentru scoaterea acestor vase la suprafață, pentru repararea unora din ele, și în genere pentru curățirea bazinelor portuare a fost nevoie să se descopere procedeul de a lucra cu foc sub apă.

Dacă ar fi reduși la simpla lor putere, așa cum sunt îmbrăcați cu vestmintele grele ale scafandrilor, lucrătorii submarini pe care-i vedeți în ilustrațiile noastre n'ar putea în cazul cel mai bun decât să constate avariile diferitelor vase. Tehnica modernă le-a pus însă la îndemână un instrument extraordinar numit „Pompa Oxhidrică” care emană o flacără ce-și păstrează întreaga putere calorică chiar în fundul apelor și aceasta grație unui puternic curent de aer comprimat care izolează focul de apă.

Mulțumită acestui instrument modern, scafandrierul poate să învingă rezistența epavelor metale

chiar în fundul apelor în minimum de timp, liberând astfel porturile și locurile de navigație de resturile dramatice ale marilor bătălii aero-navale.

Invenția a fost făcută sub presiunea evenimentelor, astfel încât se poate spune încăodată, că fiecare războiu aduce progrese însemnate în domeniul tehnologiei.

Stânga: Totul e în regulă: scafandru începe coborîrea spre adâncurile marine.

TITLUL de mai sus ar părea că exprimă fantezia unui creier bolnăvicios, căci adversitatea antinomică dintre apă și foc stă la baza cunoștințelor noastre elementare.

Se știe că apa anulează efectul focului. Lucrul acesta este cunoscut de mii de ani, de când oamenii au avut de înfruntat incendi.

Cu toate progresele realizate în ceea ce privește tehnica stingerii incendiilor, apa are o largă întrebuințare în serviciile de pompierie ale marilor orașe. În ultima vreme, japonezii ale căror orașe sunt ușor inflamabile din cauza materialului de construcție format din bambus și carton presat, au descoperit și au utilizat cu efecte admirabile granade sau mine care au calitatea de a stinge incendiile prin explozii ce emană gaze absorbante de oxigen.

Dar aceasta este cu totul altceva decât voiam noi să spunem. Nu este vorba de așa numitele focuri gregare pe care bizantinii și venețienii le întrebuințau în luptele navale, aruncând de-asupra apelor substanțe ce ardeau constituind perdele de protecție pentru vasele atacatoare.

FOCUL CARE ARDE SUB APA

Acesta este efectul vizual pe care-l produce o flacără ce arde în apă.

Scafandrierul asistă la scoaterea din apă a bucății pe care a dislocat-o cu ajutorul pompei oxhidrice.

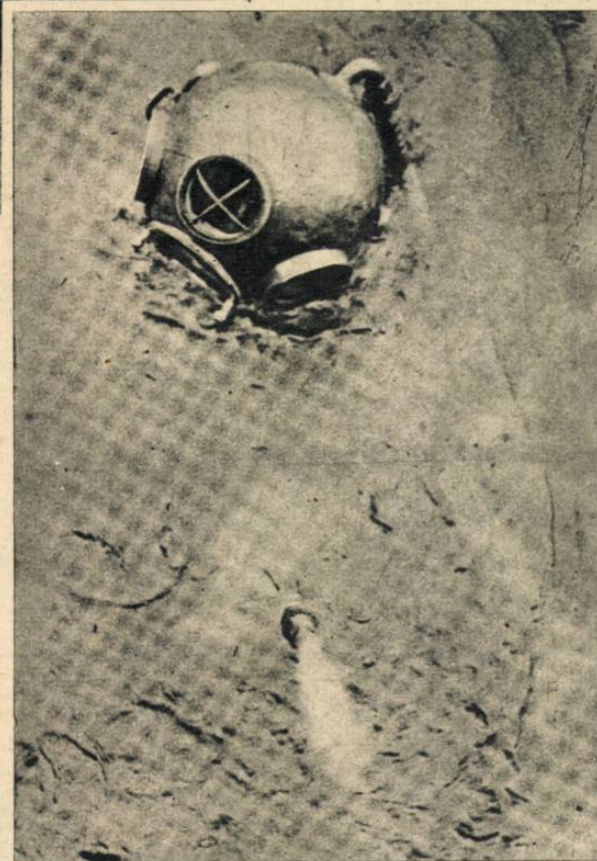
atât de puternică încât nu se stinge cu toată acțiunea neutralizantă a apei.

În epoca noastră, când atacurile aeriene se produc în deosebi de-asupra instalațiilor portuare ale beligeranților, lucrările submarine au luat o extindere considerabilă, fie că este vorba de a curăți radele porturilor de epavele vaselor scufundate, fie că este vorba de a repara în timpul cel mai scurt fundul vaselor avariate.

În mod normal, repararea fundurilor vaselor se făcea în șantieri special amenajate cu imense macarale care puteau ridica nava avariata la înălțimea potrivită pentru a îngădui orice lucrare de sudare.

Astăzi, când cerințele războiului pun la grea contribuție flotele de transporturi și de luptă ale beligeranților repararea vaselor avariate trebuie făcută în timp record.

În timpul tragicei retrageri engleze dela Dunker-

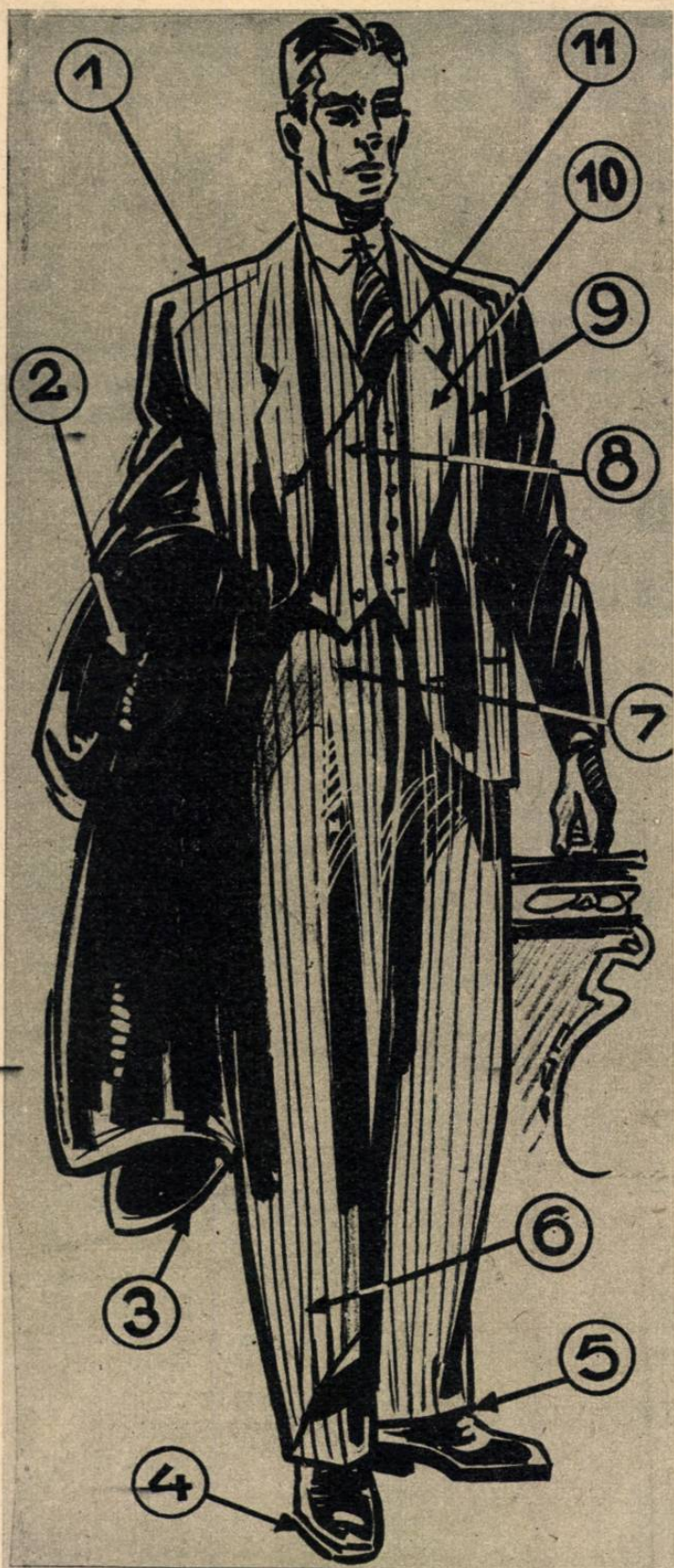

Sus: Scafandru revine la suprafață cu flacăra lui care continuă să ardă și în aer cași în apă.

Jos: După o mică pauză, scafandrierul coboară din nou pe fundul mării și lucrul reîncepe.

MODA NOU LANSATĂ:

1. — Haină pe talie, fără umeri prea largi și fără fal-duri în spate. 2. — Pardesiu fără buzunare și fără bu-tonieră la rever. 3. — Lungimea medie a pardesiului: 1.18 m. 4. — Pantofi cu toapă de lemn. 5. — Pantaloni fără manșetă. 6. — Lărgimea pantalonului, maximum 22 cm. 7. — Fără cute englezești și fără curea. 8. — Vestă la un singur rând de nasturi. 9. — Niciun buzunar pe piept. 10. — Nici o butonieră la rever. 11. — Rever de lățime normală, la un singur rând de nasturi.

CA și la noi, presa pariziană a luat atitudine împotriva unor tineri cari ignoră greutățile prin care trece patria și cari n'au altă grijă decât să frecventeze concertele de jazz și să se îmbrace cu haine lungi, cu pantofi ortopedici, exhibând o modă care constituie o sfidare a sărăciei poporului,

În ceea ce privește moda bărbătească, trebuie să semnalăm un paradox isbitor: înainte de războiu când consumul stofelor nu era raționalizat, haina nu era atât de lungă ca astăzi când ea concurează cu lungimea pardesiului.

Umerii largi, lungimea hainei, cutele bogate, toate acestea constituie o risipă de materii care nu pot fi cu ușurință înlocuite în consum.

Iată de ce în Franța liberă, numele d-lui de Corbie a devenit celebru. Acest domn cu nume nobil este o personalitate cunoscută în cluburile aristocrației franceze. D. de Corbie era înainte de războiu un fel de Petronius, arbitru al eleganței în capitala Franței. Războiul a desvăluit d-lui de Corbie adevărul simplu și elementar după care scopul principal al modei trebuie să fie acela de a îmbrăca și mai puțin de a etala și de a uimi.

Convins de faptul că orice fantezie vestimentară este de natură de a împieta asupra stilului sobru de viață pe care

Franța, împotriva... MALAGAMBISMULUI

Franța învinsă l-a adoptat, d. de Corbie a devenit, cu voia guvernului dela Vichy, un fel de dictator al modei masculine.

Și moda aceasta corespunde exact situației grele în care se găsește Franța. Pentru a reacționa împotriva modei stupide și scandaloase a tinerilor amatori de jazz, d. de Corbie a lansat un nou fel de îmbrăcăminte.

Trebue să spunem că, în primul rând, moda d-lui de Corbie se bazează pe întorsul hainelor, Prevăzând necesitatea de a întoarce hainele, d. de Corbie a desființat buzunarul pentru batistă și butoniera dela rever. S'a terminat cu vremea floricelelor la butonieră și a decorațiilor obținute peste noapte printr-o intervenție amicală a vreunui parlamentar.

Buzunarele hainei nu mai sunt tăiate în stofă și sunt placate pentru a se preta la întors. De asemenea micile buzunărele fantezii pentru banimărunți au fost desființate. Haina trebuie astfel confecționată, încât să permită oricând să fie întoarsă. În ceea ce privește pardesiul, lungimea acestuia n'a mai fost stabilită dela pământ în sus, ci dela umeri în jos. În medie generală pardesiile vor avea lungimea de 1.18 m. Cu alte cuvinte pardesiul a devenit un fel de scurtă.

În ceea ce privește costumul de oraș, d. de Corbie a impus un model simplu din care lipsesc butonierele, buzunarul pentru batistă, cutoșe și alte fantezii inutile. Vestele nu vor mai fi confecționate în stil „șal”. Pantaloni nu vor mai avea cutoșe la centură și nici manșete jos. Această pentru a realiza o importantă economie de stofă.

Pentru a raționaliza consumul stofelor și produselor textile, d. de Corbie a interzis tinerilor sub 15 ani să poarte pantaloni lungi.

În ceea ce privește modul de satisfacere a cerințelor de textile, d. de Corbie a stabilit următoarele, în calitate de șef al aprovizionării cu textile: în primul rând țara trebuie să acopere nevoile militarilor, apoi ale nou-născuților și în cele din urmă ale persoanelor mai mult sau mai puțin adulte.

Așa dar, pentru a reacționa împotriva tendinței spre risipă d. de Corbie a propus o modă nouă pentru bărbați: pantalonul fără manșetă, haina fără buzunare și pardesiul scurtă. Ce-i drept omul elegant din Franța anului 1942 nu mai seamănă cu cel dinainte de războiu.

Până și Anglia, țara industriei textile a fost nevoită să raționalizeze consumul de stoffe. Moda bărbătească a fost reformată. Pantaloni nu mai pot avea o lărgime mai mare de 22 centimetri. Hainele la două rânduri nu se mai fac cu veste iar bretelele și cordoanele de cauciuc au fost desființate.

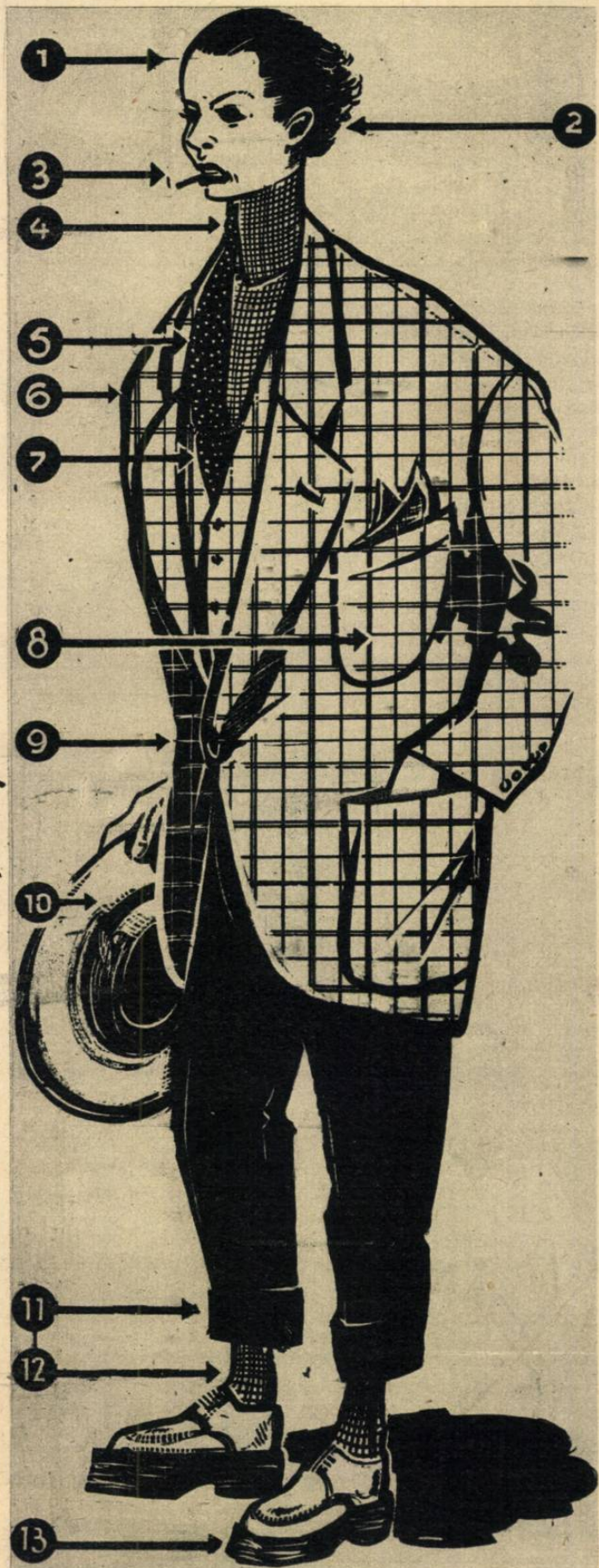
Toate războaiele au dus la transformări

ale modei bărbătești astfel încât d. de Corbie, Petroniul modei din Franța, nu este decât un instrument al fatalității. Francezii s'au consolatat amintindu-și de decretul regelui Filip cel Frumos, care în anul 1294, a interzis celor dela curtea lui de a avea mai mult decât patru costume pe an. Moda s'a schimbat și în cursul războiului trecut. Astfel cămașa scrobită a fost înlocuită cu cămașa moale, pălăria tare cu pălăria moale, ghețele cu pantofii, cravata-plastron cu cravata simplă, vesta cu puloverul etc.

Bărbații cari de un sfert de veac nu mai purtau haine de culoare deschisă au început să poarte.

Este evident că economiile forțate de împrejurări, vor determina schimbarea felului nostru de a ne îmbrăca.

Până atunci prezentăm cetitorilor noștri cu titlul de informație modelul propus de dictatorul modei din Franța, d. de Corbie, prin comparație cu cel combătut. Suntem siguri că ideea d-lui de Corbie de a crea moda hainelor întoarse sau care pot fi cu ușurință întoarse, se va bucura și la noi de un succes deplin.

MODA COMBĂTUTĂ:

1 și 2. — Părul lins în față și netuns la spate. 3. — Țigară întotdeauna în colțul buzelor. 4. — Guler compresă. 5. — Cravată subțire și lungă. 6. — Umerii hainei cât mai căzuți. 7. — Lanț peste cravată. 8. — Buzunare mari, multe și inestetice. 9. — Talia cât mai jos și cât mai largă. 10. — Pălărie cu boruri mari și calota plată. 11. — Pantaloni scurți cu manșete înalte. 12. — Ciorapi albi sau cadri-lați. 13. — Pantofi cu cinci rânduri de toapă.

Sus și jos: Actorii și baletistele cu care a venit Chevalier la Vichy, se distrează între ei, în culise, înainte de a le veni rândul pe scenă

MAURICE Chevalier, această întrupare a spiritului boulevardier al Parisului, îndeplinește astăzi o funcție necesară. El continuă să cânte pentru a descreți frunțile, într-o țară care s'a aflat pe marginea prăpăstiei și care continuă să lupte din greu cu dificultățile create de un războiu pierdut.

Angajamentele acestui artist celebru prin surusul lui și mai ales prin felul de a-și spune cântecele, pot constitui obiectul de invidie al colegilor. Chevalier nu este un cântăreț în înțelesul adevărat al cuvântului, pentru simplul motiv că n'are glas.

Pentruca să poată cânta, Chevalier a trebuit să inventeze un nou fel de a face muzică un fel adecvat glasului lui mic și fără calități „cantabile”.

Inteligent cum e, și-a ales scena music-hallurilor și a evitat scenele mai pretentioase, unde oamenii se duc să admire arta, scrisă cum se spune cu majusculă.

Maurice Chevalier

Acolo unde a făcut carieră, adică în cazinouri și în music-hall, Chevalier a devenit celebru, iubit și admirat de un întreg popor care găsea în el caracteristica spiritului galic în tot ce are el mai subtil, mai surăzător și mai filosofic, am putea spune.

Cântecele lui Chevalier ilustrează filosofia sănătoasă a francezului care în fața micilor și marilor neazuri ale vieții știe să se resemneze și să se consoleze.

Complet străin de orice sentimentalism tragic, Maurice, surăzătorul cântăreț, pe care orice vizitator al Parisului l-a ascultat, cântă acum pentru prizonierii francezi.

La Vichy, în capitala politică a Franței mareșalului Pétain, trupa de balet dela Monte-Carlo a dat un spectacol cu concursul lui Chevalier dispus oricând să cânte pentru prizonieri.

Căci Chevalier a fost și el prizonier în cursul războiului trecut. Cunoaște deci trista situație a celor pentru care războiul s'a sfârșit într'un chip lamentabil înainte de terminarea luptelor.

Cu aprobarea autorităților germane, acest om la care nimeni nu putea bănuși generozitatea de care a dat dovadă, a vizitat o mare parte din lagărele de prizonieri din Germania cântând pentru cei cari se aflau încă închiși acolo.

CÂNTĂ PENTRU PRIZONIERI

Erau cântece din patrie, simple și grațioase, hazlii și ușor sentimentale, care aminteau de Paris, de micile intriguri din cafenele și din menajuri, pe care Chevalier știe să le evoce de minune, într'un lagăr de prizonieri din Germania, surăzătorul Maurice a cântat un cântec care este astăzi imnul Franței care se reclădește.

Se numea „Cântecul Zidarului”.

Iată cuvintele lui simple și încurajatoare:

„Dacă toată lumea ar face ca zidarii,

Dacă fiecare și-ar aduce mistria,

Ne-am reclădi casa care-ar deveni

Casa Domnului.

Cântecul nostru ar fi cel mai frumos dintre cântări

Și când ar reveni vremea bună

Vom fi mii de zidari

Cântând sub acoperișul caselor lor”.

Cu această simplitate de cugulare Maurice Chevalier, copilul teribil și amuzant al music-hallurilor, dă un concurs neprețuit operei mareșalului Pétain care vrea să reclădească din ruine o Franță demnă de trecutul ei.

Stânga: E foarte greu să fii serios când îți zâmbește Maurice Chevalier, — iată, desigur, ce gândește acest ostaș din garda Mareșalului Pétain, care nu poate rămâne serios, cu toată atitudinea sobră ce l se cere în post

Maurice Chevalier în costumul cu care a lansat „Cântecul Zidarului” care a devenit un al doilea imn al Franței

Jos: Cele trei soliste ale baletului din Monte-Carlo și maestrul lor, privind din culoare producția lui Maurice Chevalier pe scenă

Mamă,
obisnuiești copilul din timp
să-și îngrijească regulat dinții
cu

**Pasta de dinți
Chlorodont**

Când ochii cumpără,

marfa trebuie să fie vizibilă. Deaceea
se preferă atât de mult ambalajul
de Cellophan. Acest ambalaj apără
marfa dându-i o înfățișare proas-
pătă și curată.

Cu Cellophan-ul pentru borcane,
un Cellophan preparat în mod
special, se pot închide repede și ușor
atât conserve dulci cât și acre.

CELLOPHAN PENTRU BORCANE

DE VANZARE LA TOATE MAGAZINELE DE SPECIALITATE

Ultimele fotografii din viața lui John Barrymore

O DATA cu moartea vedetelor Carole Lombard și Ginger Rogers, cinematografia americană a pierdut și pe talentatul actor John Barrymore care s'a stins din viață la Hollywood în vârstă de 61 ani. Defunctul cumula următoarele boli: o miocardită, un ulcer la stomac și o ciroză a ficatului. Avea deci cum s'ar spune trei motive, unul mai puternic decât celălalt, de a muri.

John Barrymore era un bețiv. Ii plăcea să bea și adora whisky. Bine înțeles că alcoolul nu i-a răspuns cu aceeași dragoste și până la urmă l-a ucis. Medicii au fost de părere că dacă talentatul actor s'ar fi lăsat de băutură el ar mai fi putut trăi.

În afară de plăcerea de a bea, John Barrymore mai avea două pasiuni: femeile și teatrul.

Nici aceste două patimi nu iartă. Ele istovesc trupul și sufletul, energiile fizice și sufletești.

A debutat în operetă în anul 1903. Dar fie-ne îngăduit să spunem că nu cânta cu glasul lui: în timp ce el făcea gesturile un cântăreț din culise cânta rolul.

Succesul cel mare l-a cunoscut în comediile dramatice. A jucat „Invieră” și „Richard III” de Shakespeare. Acela în anul 1915 s'a decis să facă cinema. Publicul l-a văzut, rând pe rând, în filmele: „Dubla existență a d-ului Jekyll”, „Jim ti-călosul” și în „Furtuna”.

Dacă creațiile lui au fost numeroase, nu se poate spune altceva despre căsătoriile lui. Pentru acest actor viața a fost o infinitate de gesturi repetate.

În anul 1939 era la al patrulea divorț. A fost rând pe rând soțul următoarelor femei: Katherine Harris, o actriță modestă dar frumoasă; Leonarde Thomas, soția divorțată a unui sportiv californian care era și scriitoare; frumoasa actriță Dolores Castello și în cele din urmă, Elaine Barris. În anul 1939 s'a despărțit de ultima dintre soțiile lui și divorțul s'a pronunțat în defavoarea lui.

Din anul ultimului divorț actorul a avut mai multe aventuri care n'au dus însă la căsătorie.

Dela cea de a doua soție a avut o fetiță: Diana.

John Barrymore și-a petrecut ulti-

Ascultând lec-tura unei piese de teatru făcută de Diana, fiica lui.

Stânga: Minând ală-turi de Diana, patru stări sufletești dife-rite (de sus în jos): fericirea, surpriza, curiozitatea și plictiseala.

mele luni de suferințe în compania fiicei lui Diana. Aceasta nu din cauză că ar fi avut pentru ea o dragoste deosebită ci pentru că Diana a devenit între timp o vedetă apreciată și John îi plăcea să stă de vorbă cu ea despre pasiunea lor comună: teatrul și cinematograful.

Între tată și fiică nu existau legături de duioșie, ci numai o apropiere ca între un actor tânăr și unul mai bătrân și deci mai experimentat.

Una dintre fotografiile noastre înfățișează pe Diana și John Barrymore făcând împreună lectura unei reviste de teatru. În colțul camerei se vede armura pe care John a purtat-o în rolul lui Richard al III-lea.

Căci John Barrymore trăia mai ales cu amintirile suportând cu greutate și plictiseală pe membrii familiei sale.

Se spune că a murit cum a trăit: cu paharul de whisky în mână.

Numai Crucea »Bayer«

vă asigură că tabletele Pyramidon sunt veritabile și deci au un efect bun asupra indispozițiilor și a durerilor de cap.

Pyramidon
TABLETE

Bine ras bine dispus!

ROTBART

Compoziția clasică a veritabilei Ape de Colonia 4711, împrospătează și înviează imediat

Apă de Colonia
din Colonia

NUMAI LA MAGAZINELE DE SPECIALITATE

SPECTACOLE MODERNE SUB CERUL LIBER

Primele spectacole teatrale au avut loc sub cerul liber. După câteva secole, odată cu nașterea teatrului religios, reprezentările au început să se dea în încăperi anume amenajate.

Evoluția teatrului s'a desfășurat în aceste săli de spectacole publice.

În ultimul timp însă au avut loc manifestațiuni artistice în cadrul sugetiv al naturii, sub cerul liber. Publicul cunosător iubeste și preferă spectacolele de acest gen, în care regisorii au reușit de minune să combine farmecul naturii cu elemente grandioase și surprinzătoare de regie.

Experiența primilor tentative îndrăznețe a dovedit ce factor prețios de succes se oferă prin scenariul natural perfect corespunzător și sugestiv, coerent cu manifestațiunea artistică.

Regisorii moderni caută locurile cele mai potrivite unde să poată înscena sub cerul liber splendidele tragedii antice, dansurile clasice și operele lirice.

Era natural ca în acest nou gen de regie să obțină primul țara cea mai bogată în pozițiuni naturale, în panorame minunate, în monumente antice și în grădini care ele

însăși formează adevărate opere de artă.

Italia a fost aceea care a reușit să organizeze spectacolele cele mai atrăgătoare, având la dispoziție atâtea opere mărețe inimitabile: teatre grecești și romane, vaste și minunate grădini ale Renașterii, maluri încântătoare de lacuri și superbe curți de palate dintre cele mai renumite.

Cine a asistat la reprezentațiile unei tragedii grecești dată în teatrul din Taormina, a unei drame shakespearane în curtea palatului ducal din Veneția, a unei drame pastorale în Giardino di Boboli, a unei comedii a lui Goldoni reprezentată într'un „campiello” venețian, a unei tragedii moderne dată pe malurile Lacului Garda, rămâne uimit și plin de admirație, fără a putea face o comparație cu vreunul din spectacolele pe care a avut ocazia să le vadă mai înainte.

Cine a ascultat concertele de orchestră în Bazilica din Massenzio, sau superbe opere lirice în arenele din Verona ori Pola, sau a admirat feericele spectacole de dansuri pe fondurile cele mai sugestive ale frumuseții italiene, va păstra o amintire nepieritoare plină de satisfacții spirituale, pe care numai fru-

moasa țară mediteraneană poate să o ofere.

Clima cea dulce și soarele radios binecuvântează astfel de manifestațiuni artistice originale, date în toate anotimpurile și în toate regiunile. În toată iernii, Taormina și Siracusa oferă spectacole minunate, care formează în fiecare an atracțiuni din cele mai mari ale acelei dumnezeiești „Primăvara siciliană”, care nu cunoaște limitele calendarului obișnuit.

Oricine are prilejul să călătorească în Italia, să nu uite să vadă diferitele spectacole sub cerul liber, superb organizate, pentru că în țara unde natura și arta își contopesc farmecul pentru bucuria spirituală a oamenilor, influența favorabilă și sugestivă a naturii determină condițiunile optime ale manifestațiilor artistice cele mai înalte.

În felul acesta Italia își formează o mulțime tot mai experimentată și aleasă de regizori geniali, care se specializează în înscenarea manifestațiilor teatrale și muzicale sub cerul liber, manifestațiuni la care străini din toate țările și din toate rasele se duc tot mai numeroși și entuziaști.

Mulțimea vizitatorilor veniți în Italia — țara ajunsă pe o treaptă înaltă a civilizației și cu intelectuali atât de fini —

găsește în aceste spectacole un moment de desfătare spirituală.

Cea mai mare parte a spectacolelor sub cerul liber se desfășoară în ținuturile cu frumusețile cele mai naturale, care sunt totodată și locuri sănătoase de odihnă. O tradiție turistică răspândită în toată lumea, atrăgea înainte mulțimi imense de străini, veniți să viziteze aceste fermecătoare regiuni, unde noile experiențe ale artei scenice au creat o atracție în plus.

Această atracțiune nu recheamă numai admiratorii marilor spectacole sub cerul liber — care călătoresc până în aceste locuri spre a se bucura de o manifestație de artă muzicală sau teatrală — dar sporește tot mai mult și numărul vizitatorilor acestor localități ideale, doritori să-și redobândească sănătatea.

Oricine are prilejul să răsfoiască programul anual ce cuprinde lista spectacolelor sub cerul liber organizate în Italia, va putea să constate că tocmai renumitelor centre de atracțiuni turistice le corespund grandioasele sedii naturale ale acelor spectacole.

Dar, precum se știe, localitățile italiene, pe care natura le-a îmbogățit din belșug cu

diferite frumuseți, sunt nenumărate și orice gen de spectacol își găsește loc demn în fiecare regiune și anotimp.

Numeroase instituțiuni culturale — dela Institutul de dramă antică până la Teatrul artelor — sunt îngrijite și supravegheate direct de Stat, care intervine împreună cu direcțiunea generală a teatrelor la asigurarea și disciplinarea spectacolelor date sub cerul liber și organizate de întreprinderi particulare sau din inițiative publice.

Întrecerea diferitelor asociațiuni organizatoare în înscenări dintre cele mai minunate, au dat posibilitatea acestui nou gen de spectacole să dobândească un renume mondial.

Ritmul noii vieți italiene dă forma progresului noilor manifestațiuni artistice, astfel că fiecare stagiune se laudă, în câmpul manifestațiilor sale cu succese ce întrec cu mult pe acelea ale stagiunii precedente.

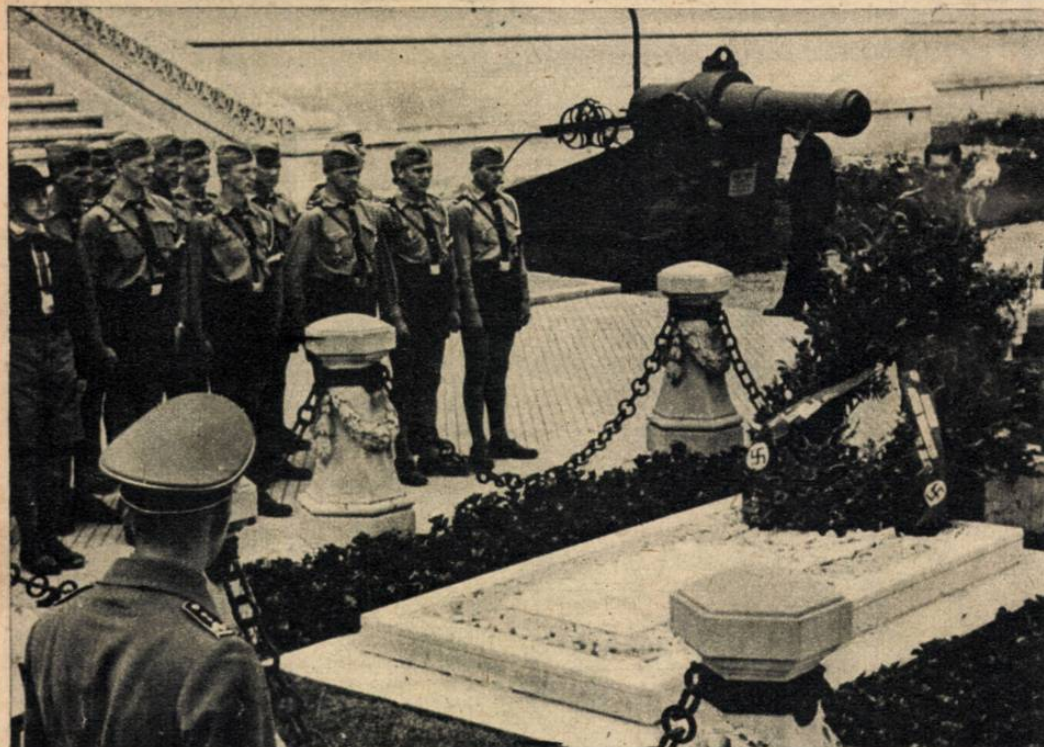
Spectacolele sub cerul liber au loc în cele mai multe cazuri după prânz și se termină în farmecul unui apus purpuriu care se imprimă sugestiv în amintirea spectatorului împreună cu sfârșitul tragic al unei drame, sau cu ultima alegorie a unui dans turburător în finalul unei muzici melodioase.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”. Editura „Ziarul” S. A. R. București. Înscrisă sub Nr. 239. Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I Com. Revistă săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment „De toate pentru toți”. Redacția și administrația, Str. Th. Masaryk 17, București. Căp. Poștal 4093. Red. responsabil: G. Ionescu. Prețul abonamentelor: 6 luni (26 numere) lei 500; 3 luni (13 numere) lei 250. Plata taxelor poștale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.585/939

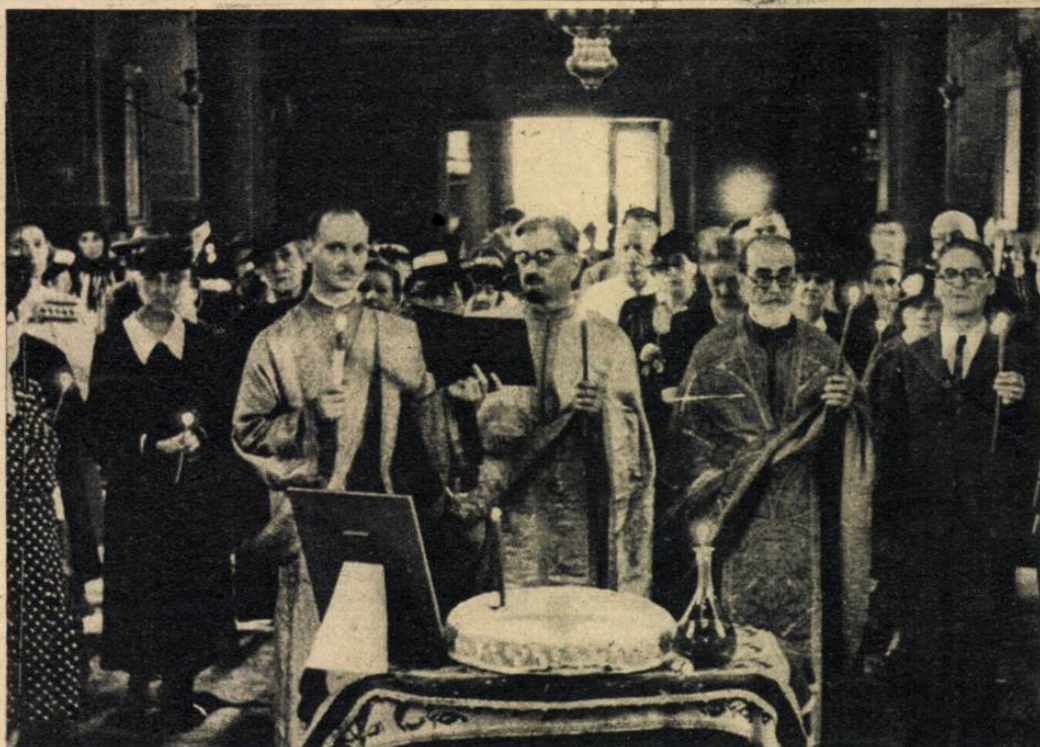
Tipografia Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA TRAIANĂ”, București, Str. Sărindar 5-7-9. Înmatriculată sub No. 156/942 la Reg. Of. Comerțului București. Tipărită la 23-VII-1942

ULTIMELE FOTOGRAFII DIN CAPITALĂ

Grupul organizației „Hitler-Jugends” care a vizitat Capitala, la Mormântul Eroului Necunoscut

Slujba religioasă dela Biserica Albă pentru pomenirea Reginei Maria

D. Primar General al Municipiului asistând la slujba religioasă a inaugurării strandului „Ciurel”

O fază o match-ului de foot-ball disputat pentru semi-finalele Cupei României, între echipele Rapid-Venus (7:2)

Stânga: Membre ale organizației germane „Kraft durch Freude” dând un spectacol la Lido cu concursul organizației românești „Muncă și Lumină”. Dreapta: Muncitori români asistând la acest spectacol

DOUA REVISTE COMPLETE IN ACELAS PRET

30 IULIE - 5 AUG. 1942
NR 808 — ANUL XVI
— 20 LEI —

M. S. REGELE, d. MAREȘAL ANTONESCU și d. PROF. MIHAI ANTONESCU
LA CURTEA DE ARGES.

BIBLIOTECA

23 SEP

Solemnitățile (de la)

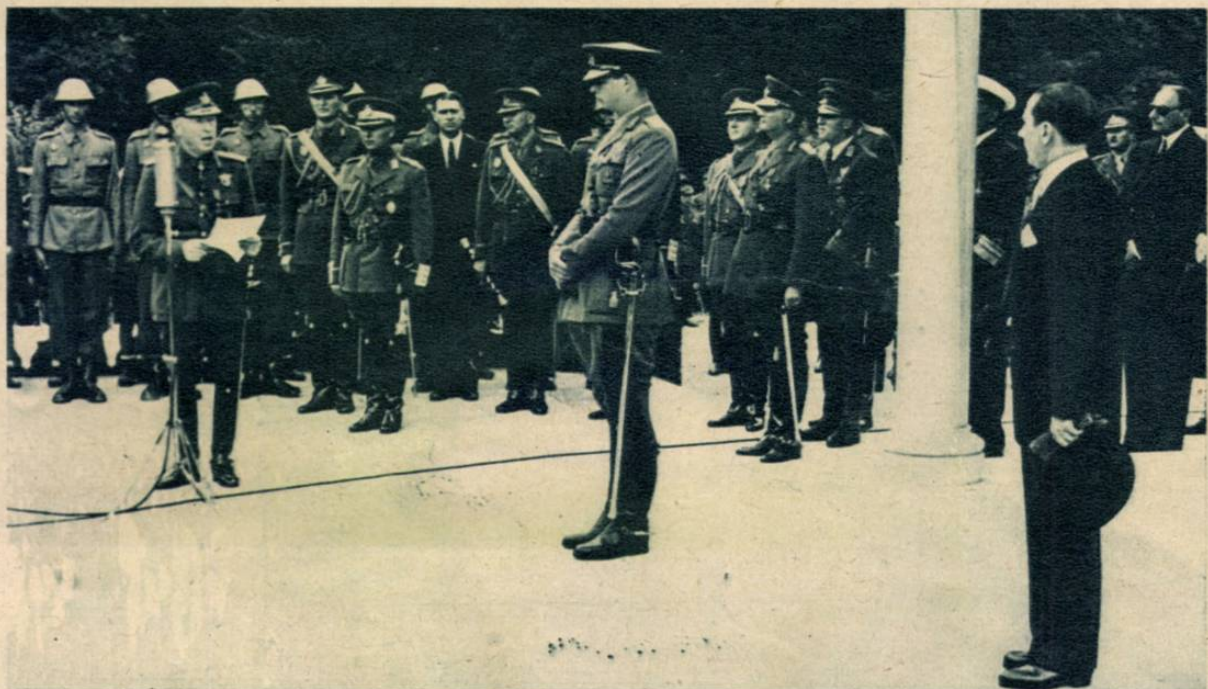
M. S. Regele, d. Mareșal Antonescu și d. prof. Mihai Antonescu sosind la mănăstirea Curtea de Argeș

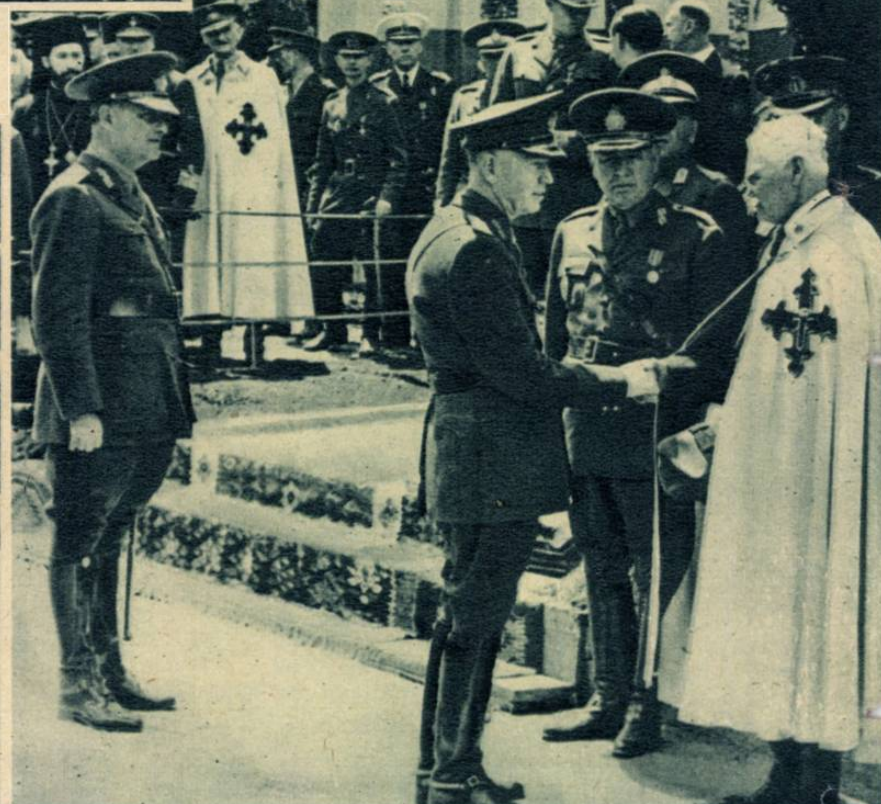
M. S. Regele, d. Mareșal Antonescu și d. prof. Mihai Antonescu, în timpul serviciului divin pentru pomenirea Regelui Ferdinand și a Reginei Maria

D. prof. Mihai Antonescu rostindu-și cuvântarea la rilor ordinului „Mihai Viteazul”

D. Mareșal Ion Antonescu rostindu-și cuvântarea, după oficierea serviciului divin

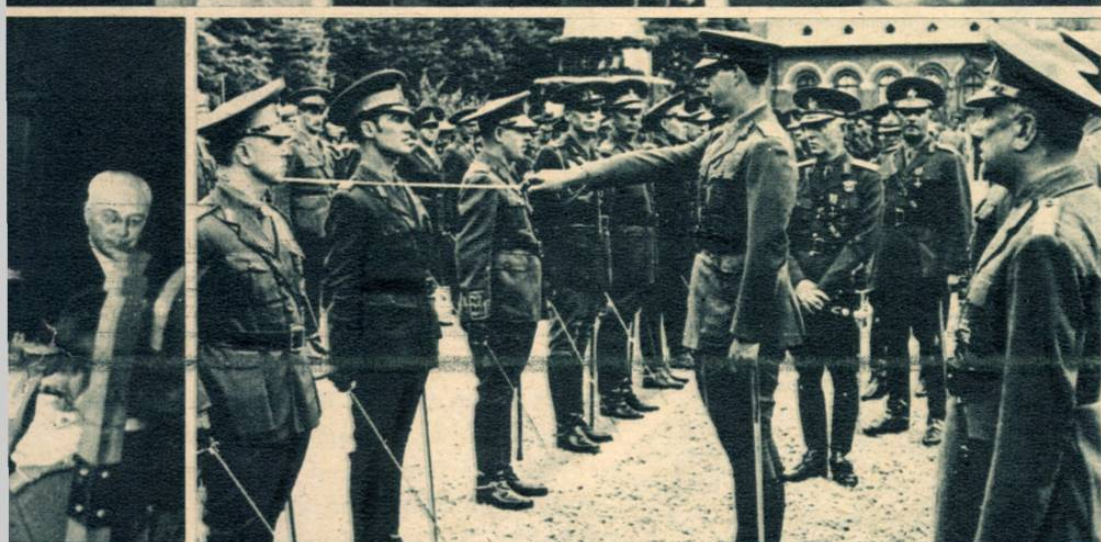
D. Mareșal Antonescu strângând mâna vechilor și nouilor

Curtea de Arges

M. S. Regele și d. Mareșal Antonescu la ridicarea colivei, în timp ce corul înțonează „Veșnica pomenire”

asa cavale- M. S. Regele săvârșind ceremonialul atingerii cu spada, prin care noii cavaleri intră în ordinul „Mihai Viteazul”

M. S. Regele încredințând drapelele comandanților nouilor unități ale armatei

cavaleri ai ordinului „Mihai Viteazul”

S'A spus, și cu drept cuvânt, că aviația a luat naștere în trecutul războiului. Operațiile militare care decurg în momentul de față pe diferitele fronturi terestre și maritime ale lumii, grăbesc evoluția și progresul construcțiilor aeronautice.

Această evoluție este desigur mai lentă decât în trecutul războiului, deoarece aviația a ajuns la un grad de perfecție, de unde se înalță mai încet, către o ultra-perfecționare cerută de condițiile schimbătoare ale uriașei bătălii.

Vom da aici câteva exemple pentru a arăta ritmul pe care evoluția tipurilor de avioane a înregistrat-o în ultimii ani.

În timp ce avioanele de vânătoare, monoplane și monomotoare aveau, în anul 1939, o viteză de 450-480 de kilometri pe oră, tipurile care au intrat în serviciu în 1942 depășesc viteza de 600 de kilometri pe oră. Unele ating chiar 640 de kilometri pe oră.

În anul 1939 bombardierele cele mai rapide nu depășeau 430 de km. pe oră și puteau ridica o încărcătură de bombe de 2 tone. Astăzi beligeranții dispun de bombardiere care ating viteza de 550 km. pe oră și care pot ridica o încărcătură de 5 tone, având o rază de acțiune de 3000 de kilometri.

În anul 1939 luptele aeriene nu aveau loc la o altitudine mai mare de 8000 de metri, în timp ce astăzi aviatorii ne asigură că unele lupte s'au desfășurat la înălțimi de 12.000 de metri.

În ceea ce privește armamentul de bord al avioanelor, în trei ani el s'a amplificat astfel: în 1939 cele mai înarmate avioane aveau la bord patru mitraliere și un tun, în timp ce astăzi sunt tipuri de avion care pot avea 12 mitraliere sau 8 mitraliere și două tunuri.

În fața avionului fără elice, cu care colonelul Bernardi a zburat de la Milano la Roma.

Dreapta: Așa numita „aripă zburătoare” cu care s'au făcut numeroase și reușite experiențe.

rul situat în centru. Evacuarea aerului prin partea dinapoi a avionului produce mișcarea de avans.

Principiul este acela al anumitor animale marine, cum este rechinul, care prin înghițirea și evacuarea apei, înaintează. Acest principiu a fost transplantat în domeniul aerului.

În momentul de față, avionul fără elice, pilotat de

continuă a fi o taină faptul că acest avion, care are motorul deplasat spre stânga aripii, poate sbura.

De obicei greutatea motorului este fixată la mijlocul aripii, pentru a păstra echilibrul aparatului. În timp ce motorul este la stânga avionului, la dreapta se află o cabină prevăzută pentru trei oameni din echipaj.

Cabina situată în dreapta avionului, cu pereții ei de sticlă, îngăduind o perspectivă vastă, au determinat utilizarea acestui avion pentru sborurile de recunoaștere și de observație. Într'adevăr, este cel mai bun avion de recunoaștere.

Aripa sburătoare nu este de fapt un avion nou. Uzinele franceze de avioane „Farman” au construit avionul denumit „aripa sburătoare”, datorită construcției lui speciale, care scoate în relief rolul aripii, în anul 1934.

De atunci, aripa sburătoare a făcut progrese pe care tehnicienii le studiază cu cea mai mare atenție. Se pretinde că este avionul viitorului, datorită rapidității de construcție și vitezei lui structurale.

În afară de aceste trei tipuri noi de avion, trebuie să semnalăm apariția pe frontul de luptă din Răsărit a avionului german „Fieseler Storch”, denumit astfel datorită asemănării lui cu barza. Acest avion a căutat să imite sborul păsărilor și mai ales putința acestora de a ateriza aproape vertical.

„Fieseler Storch” este avionul ideal de recunoaștere, deoarece el poate să aibă o viteză foarte redusă, ceea ce nu intră în calculul de construcție al celorlalte avioane. Însă cea mai mare calitate a avionului „barză” este aceea de a putea ateriza oriunde, pe o piață mai largă în mijlocul unei păduri sau pe o stradă ceva mai largă. Iată așa dar că visul fantastic al avionului care să poată ateriza pe terasa unei case, este realizat.

În clipa când trupele germane intrau victorioase în Paris, un Fieseler Storch ateriza pe Place de la Concorde, spre cea mai mare surpriză a francezilor.

Avioanele viitorului

Se pune chestiunea dacă ameliorarea progresivă a tipurilor de avion nu va fi brusc depășită de apariția unui aparat conceput după o formulă „revoluționară”.

În această ordine de idei s'a vorbit în ultima vreme despre trei tipuri de avion construite în afară de toate regulile normale de fabricație. Aceste avioane sunt: avionul fără elice, aripa sburătoare și avionul asimetric.

Firește că descoperirea acestor trei tipuri de avion nu va avea în stadiul actual repercusiuni asupra războiului aerian, deoarece numai mașinile îndelung experimentate sunt întrebuințate pe câmpul de luptă.

Existența avionului fără elice datează din anul 1940, de fapt abea acum 6 luni acest avion a fost supus unor experiențe care s'au dovedit pline de promisiuni.

Avionul fără elice este o creație a uzinelor de aviație italiene, „Caproni”. Este desigur interesant de notat că industria italiană nu s'a dat în lături din fața ideilor tehnice revoluționare.

Iată pe scurt modul cum funcționează acest aparat: fuselajul este gol dela un capăt la altul. O pâlnie captează aerul în fața avionului. Aerul este comprimat printr'un dispozitiv care pune în mișcare moto-

colonelul Bernardi, a putut realiza distanța Milano-Roma cu o viteză de 400 de kilometri pe oră.

Desigur că utilizarea acestui avion revoluționar pe câmpurile de luptă este deocamdată exclusă, deoarece pentru un avion să poată fi întrebuințat pe o scară întinsă, el trebuie să rămână în stadiul experiențelor de tot felul, o bună perioadă de timp.

Avionul simetric care a și intrat în luptă, este o creație a tehnicii germane. Prototipul exista totuși încă din anul 1939. Avioanele de serie care au apărut pe frontul din Est au fost denumite B. V. 141.

Pentru tehnicieni și pentru profani a fost și mai

Sus: Feldmareșalul Milch făcând un zbor de inspecție cu un „Fieseler Storch”

Stânga: „Avionul barză” aterizat prin surprindere, în piața Concordiei din Paris.

Sub dușurile unui strand bucureștean.

VREMURILE excepționale pe care le trăim au schimbat mult și din viața, din obiceiurile și din nevoile oamenilor. Și dacă e adevărat că ne-am acomodat de nevoie cu unele restricții, nu-i mai puțin adevărat că anumite capricii pe care oamenii și le permiteau în timpuri normale au fost suprimate fără nici un fel de pagubă. — dimpotrivă.

Ne amintim, astfel, cum, în fiecare vară, snobismul unora gonia peste hotare, cu cufere și zeci de geamantane. O întreagă lume de oameni nemulțumiți, pe care nu-i putea împăca decât confortul marilor stațiuni balneare și climaterice din străinătate. Se făceau statistici, care dovedeau că mii de pașapoarte se eliberau în fiecare vară, pentru lumea care călătorea peste hotare. Mulți găseau, cu drept cuvânt, că era o risipă inutilă, care ar fi putut fi oprită.

O sumă de stațiuni climaterice depe Valea Prahovei, cu suficient confort, ar fi putut mulțumi pe mulți pretențioși. Se găseau însă și pretențioși destui pe cari nu-i putea mulțumi.

Azi, această lume nu mai poate călători, totuși ea se resemnează și se acomodează cu posibilitățile noastre. Face acum ceea ce ar fi putut face și în alte vremuri. În fiecare zi se văd în Cișmigiu numeroși oameni care-și fac cura de ape minerale, în jurul chioșcului special amenajat pentru acest scop, iar cei cari

În Cișmigiu, la cură de ape minerale.

se duceau, vara la Lido, se mulțumesc astăzi și cu Herăstrăul.

Pentru marea mulțime, pentru cei cari nu-și puteau permite luxul unei vilegiaturi departe de Capitală, lucrurile au rămas neschimbate. Ei avea și atunci și au

și acum la dispoziție strandurile Capitalei.

Oază de lumină, de aer și de apă, strandul înfățișează un surrogat convenabil, un fel de mare la îndemâna tuturor, o vilegiatură pentru buzunarele cele mai modeste. Bucureștenul găsește astfel la o distanță doar de câteva minute o plajă mai mult sau mai puțin reușită, un confort mai mult sau mai puțin satisfăcător, dar în orice caz, o apă răcoroasă și un aer ceva mai pur decât cel comprimat între zidurile încinse ale orașului.

Inițiativa particulară la care mai târziu s'a adăugat iniția-

tiva diverselor instituții publice, a creat numeroase stranduri. Aliat firesc împotriva caniculei, strandul face vara bucureșteană suportabilă. Tramvaiele și autobuzele duc un tineret voios spre hectarul de lumină și aer, unde pentru câteva ceasuri se poate căpăta iluzia fericită a vilegiaturii autentice.

Judecând mai bine, strandul nu este decât ediția de vară a marilor băi populare, pe care administrația publică trebuie să le pună la îndemâna tuturor, ceea ce de altminteri s'a realizat în parte.

Dacă privești forfota voioasă a strandurilor, în afară de peisagiul pitoresc ce-l oferă ochiului, nu te poți opri să gândești că miile de copii cari cresc acum sunt mai fericiți decât generațiile trecute, când vilegiatura era un apanaj al copiilor bogați.

Ne amintim că la apariția celui dintâi strand, numai cu câțiva ani în urmă, o adevărată campanie a fost deslănțuită în numele moralei ultragiate și altor zeități sacre, dar cu timpul, până și cei mai înverșunați vrăjmași ai strandului s'au încre-

Stânga: strandul: bucuria și sănătatea copiilor.

Chiar și cele mai simple stranduri sunt căutate pentru câteva ore de recreație.

Într-o Duminică, la strandul Floreasca.

dințat că nici un manual de morală nu poate întreține mai sănătos corpul omului, ca elementele cu adevărat divine: apa, soarele, lumina. A le interzice înseamnă a săvârși un atentat, a le înlesni înseamnă a face o operă de civilizație. De altminteri graba cu care mulțimea bucureșteană s'a familiarizat cu această desfătare sănătoasă, dovedește cât de mult corespunde unei adevărate nevoi populare.

Priviți! Acestea sunt femeile care au misiunea de a afla gustul publicului

La ieșirea din Institut, fiecare anchetator pornește spre adresele căpătate

Domnișoara D. n'a avut noroc. La adresa indicată nu e nimeni acasă...

Răspunde o dactilografă. Anchetatoarea notează cu atenție tot ce spune aceasta

Răspunde, la rândul ei, patroana unei cafenele...

Instrumentele de care se servesc aceste abile anchetatoare sunt puține la număr: un carnet, un creion, un chestionar și un surâs grațios în stare să risipească plictiseala sau enervarea preopinentului.

Anchetatoarele au trucurile lor, pentru a se face repede simpatice. Ele trebuie să fie vesele, să inspire încredere și mai ales să nu comenteze în niciun fel răspunsurile obținute.

Anchetatoarele se adresează claselor sociale pe care le cunosc cel mai bine. Fiecare stradă este scotocită, fiecare cartier își desvăluie gândurile, și astfel din anchetele comandate și executate până acum de „Oficiul francez de studii al Pieții” s'ar putea scrie o carte despre situația psihologică a Franței.

S'a pus chestiunea dacă nu cumva acei interogați nu au tendința de a minți, de a-și deforma gândirea pentru a deveni mai interesanți. La această chestiune s'a răspuns pe bază de calcule prin compararea aceluiași anchete făcute în câțiva ani consecutivi. La un număr de 230.000 de răspunsuri obținute la chestiune privitoare la ridicarea costului curentului electric, numai 2500 de răspunsuri pareau să nu corespundă mentalității sincere a celor anchetați.

Un industriaș francez vrând să lanseze

S'A vorbit de mai multe ori în presă despre organizația americană denumită Institutul „Gallup”, care este gata să facă o mare anchetă pe indiferent ce chestiune cu caracter politic, economic, literar sau financiar. „Gallup” a luat pulsul opiniei publice de peste Ocean atunci când Roosevelt a fost ales pentru a doua oară. Concomitent cu anchetele de interes social și politic, „Gallup” a lansat și anchete ca acestea: „Cât doarme un american?” și „Femeia care ne place: blondă sau brună”.

În Franța s'a creat un institut asemănător cu „Gallup”, care se numește „Oficiul de studii al Pieții”. Acest institut este o întreprindere particulară, care are printre clienții săi câteva ministere, foarte mulți comercianți și industriași.

De fapt ce marfă furnizează această instituție? Informații. Date precise asupra stării opiniei publice.

În vremurile dinainte de războiu informațiile acestea aveau un caracter strict economic. Să dăm un exemplu: un industriaș vrea să introducă pe piață o mașină utilizabilă în gospodărie pentru ușurarea muncii gospodinelor. El se adresează Oficiului pentru a afla, pe bază de anchetă, cum ar răspunde publicul față de produsul său.

Vom da un alt exemplu: cineva vrea să lanseze un ziar. Se va adresa Oficiului pentru a afla care ar fi ziarul ce ar corespunde stării de spirit al celui mai mare număr de cetitori.

Intermediar discret între persoana colectivă numită „Opinie publică” și între acei care au interes să țină seama de capriciile mulțimei, Oficiul francez de anchete a jucat și mai joacă un rol destul de important.

Este interesant că pe bază de experiențe, acest institut, care se ocupă cu studiul fluxului și refluxului opiniei publice, a ajuns la rezultatul că anchetele cele mai bune sunt acelea făcute de colaboratoarele feminine.

Femeile par deci destinate să iscodească, să pună întrebări abile și diplomatice, să obțină ceea ce voiau să știe.

Aceste femei, colaboratoarele principale ale institutului francez de achete, recrutate prin anunțuri la „Mica Publicitate”, după ce fac dovada capacității lor de investigație, sunt trimise să organizeze sedii provinciale sau să colecteze diferite răspunsuri prin orașele mai importante ale Franței.

Domnișoara M. ține neapărat să afle părerile unui medic. Oare ce l-o fi întrebat?...

Seara, anchetatoarele dau raportul în fața directorului Institutului

Ocupație destul de rea. La sfârșitul zilei anchetatoarea cade frântă de oboseală

un stoc mai mare de pălării confecționate din păr de iepure, s'a adresat Oficiului pentru a afla care este culoarea preferată de bărbați. A fost o anchetă mare, deoarece și clientul era extrem de serios. Rezultatul a fost că din 300.000 de bărbați, 288.000 au răspuns că preferă pălăria cenușie, gri. Pe baza acestui răspuns, pălărierul a putut confecționa fără toamă un număr mai mare de pălării cenușii, întâmpinând pe piață un succes desăvârșit. Desigur că în momentele actuale de marasm economic provocat de o acută criză a materiilor prime, Oficiul de anchete nu dă rezultate dorite. În ceasul păcii, când opinia publică va fi din nou răsfățată de industriași și de comercianți, instituțiile de felul Oficiului vor deveni însă din nou necesare.

MINUNILE *dela* FATIMA

În Portugalia, țară de vechi tradiții creștine, populația arată o deosebită pietate și atașament pentru pelerinajele anuale, făcute în Estramadura, între Leiria și Tago, în locul numit „Nossa Senhora da Fatima”. Vara aceasta a prilejuit aniversarea a 25 de ani dela apariția Fecioarei Maria în acel loc, vizitat de zeci de mii de pelerini.

Minunea s'a întâmplat la 13 Mai 1917.

Un fapt de o simplitate ciudat de evanghelică într-o epocă în care mașinismul devasta armatele celor mai luminate națiuni. Păstorile Lucia și Jacinta însoțite de Francesco (ultimii erau frate și soră; Lucia le era verișoară) — pășteau vitele. Fetițele aveau câte 10 ani, băiatul șapte. Pășeau așa dar. Și de-odată în lumina amiezii le-a apărut o lumină mai puternică și mai sesizantă: și această lumină era de fapt o femeie, care se îndrepta spre ei, o femeie îmbrăcată în alb, cu mâinile împreunate ca în icoane, cu picioarele goale alunecând pe fața pământului; copiii nu s'au înspăimântat și Lucia care era cea mai hotărâtă dintre ei a spus apariției:

— De unde sunteți, Doamnă?

Și viziunea luminoasă răspunde cu o simplitate copilărească:

— Din cer.

În relatarea acestor fapte, în simplitatea dialogului, în liniștea minunată a copiilor regăsim

accentul pur al pietății și credinței medievale. Gândul ni se îndreaptă spre o altă ciobăniță, spre Ioana d'Arc, căreia glasurile cerești i-au poruncit în câmpia dela Domremy să mântuiască Franța de englezi.

Copiii care au văzut apariția și-au spus că de vreme ce doamna nu atinge pământul când merge, probabil că nu aparține pământului. Și când au primit răspunsul edificator al doamnei în alb, au fost siguri că se găsesc ei cei simpli și curați în fața Fecioarei care din timp în timp s'a arătat oamenilor.

Copiii n'au putut să relateze alte detalii ale întâmplării. Frumoasa apariție le-a poruncit să vină în locul acela în a treisprezecea zi a fiecărei luni ceea ce copiii făgăduiră. După șase luni apariția nu s'a mai produs și copiii au hotărât să nu vorbească nimănui despre cele ce au văzut.

Totuși, într-o seară întorcându-se de la păscut Jacinta nu putu rezista ispitei de a vorbi despre cele ce a văzut. Dar mama ei o bătu și o trimise la culcare. Pe vremea aceea Portugalia, care răsturnase printr-o revoluție monarhia se răsculase împotriva Bisericii pe care o considera o moștenire nefolositoare a trecutului. Morbul anticlerical al revoluției franceze pătrunsesse adânc în mentalitatea poporului care sfida adevărurile de credință și cerea măsuri împotriva instituțiilor ecleziastice.

Când s'a auzit despre miracolul dela Fatima, copiii au fost arestați și jandarmii i-au anchetat timp de câteva zile. Micii

Stânga: Ingenunchiați pe locul sfânt, oamenii așteaptă îndurarea sfintei Fecioare

păstori cu simplitatea primilor martiri și-au menținut afirmațiile, și s'a redat libertatea.

După câteva luni Francesco și Jacinta au murit și astfel Lucia rămase singura martoră a întâmplării. Deși clerul portughez a adoptat față de vedeniile copiilor o atitudine de expectativă, poporul fu cucerit în cele din urmă de puritatea păstorilor care susținea cu vigoare că fusese martoră fără să vrea și fără nici un merit din partea ei la câteva apariții ale Fecioarei.

Locul unde a apărut vedenia s'a transformat într'un loc de cinstire a Fecioarei și poporul începu să facă acolo pelerinaje. În pustietățile Estramadurei s'a ridicat o biserică impozantă.

Lucia a intrat într-o mănăstire unde și-a pierdut complet stărea civilă devenind o servitoare umilă și anonimă a Domnului.

Între timp credincioșii au asistat la minuni. Legiuni de paralitici, surzi, orbi și oameni fără glas și-a recăpătat ceea ce le lipsea din naștere sau în urma accidentelor.

Cărjele paraliticilor, cărucioarele infirmilor s'au îngrămădit pe locul unde au călcat pașii Celei Prea Curate.

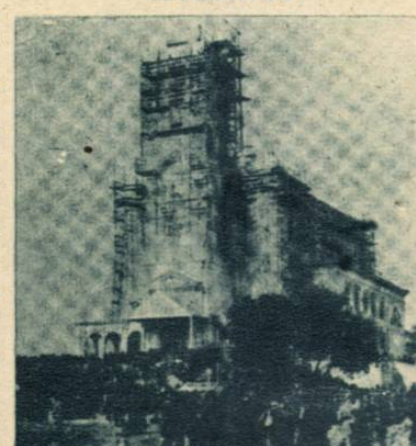
Vindecările au sgduit conștiința scepticilor și au determinat pe oamenii Bisericii să iasă din rezerva lor. Astăzi la locul numit „Cova de Iria” în a treisprezecea zi a fiecărei luni, dar mai ales în ziua a treisprezecea a lunii Mai, au loc pelerinaje uriașe și rugăciuni făcute de înaltul cler portughez, pe locul apariției lor de acum 25 de ani.

Câțiva oameni de știință, care au deprinderea deprimată a studiului cauzelor, au venit la fața locului pentru a explica pe cât cu putință inexplicabilele vindecări și miraculări. Dar Portugalia creștină, trezită din somnolență și indiferența ei față de Dumnezeu n'are nevoie de aceste explicații pentru a crede cu tărie într-o intervenție a harului dumnezeesc pe teritoriul vechi Luzitanii. Și acest har se materializează, poate, în faptul că această țară se află în afara con-

Mulțimea în jurul fântânii cu apă miraculoasă

Preoți portughezi în mijlocul mulțimii care așteaptă binecuvântarea

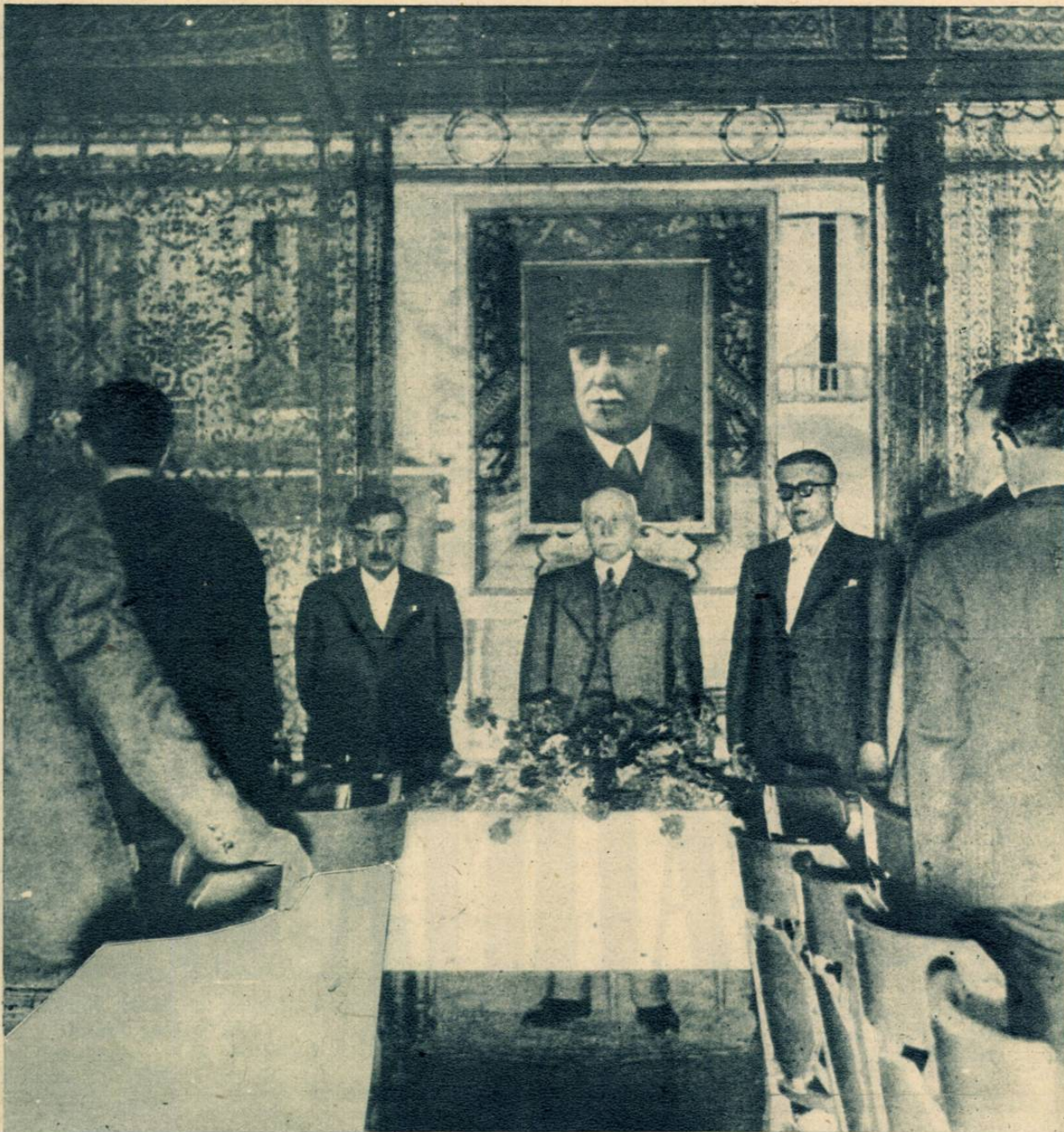

Deși încă neterminată, biserica dela Fatima e luată cu asalt de credincioși

Cruce pe locul unde s'a arătat o doua oară Sfânta Fecioară

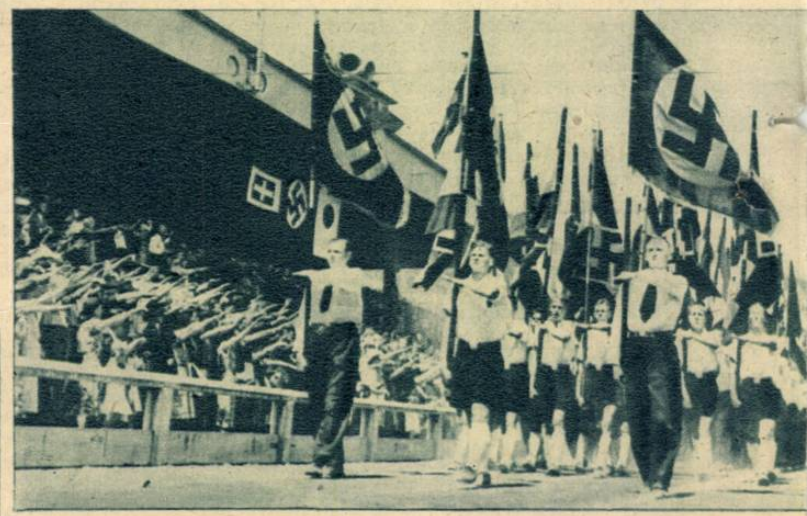
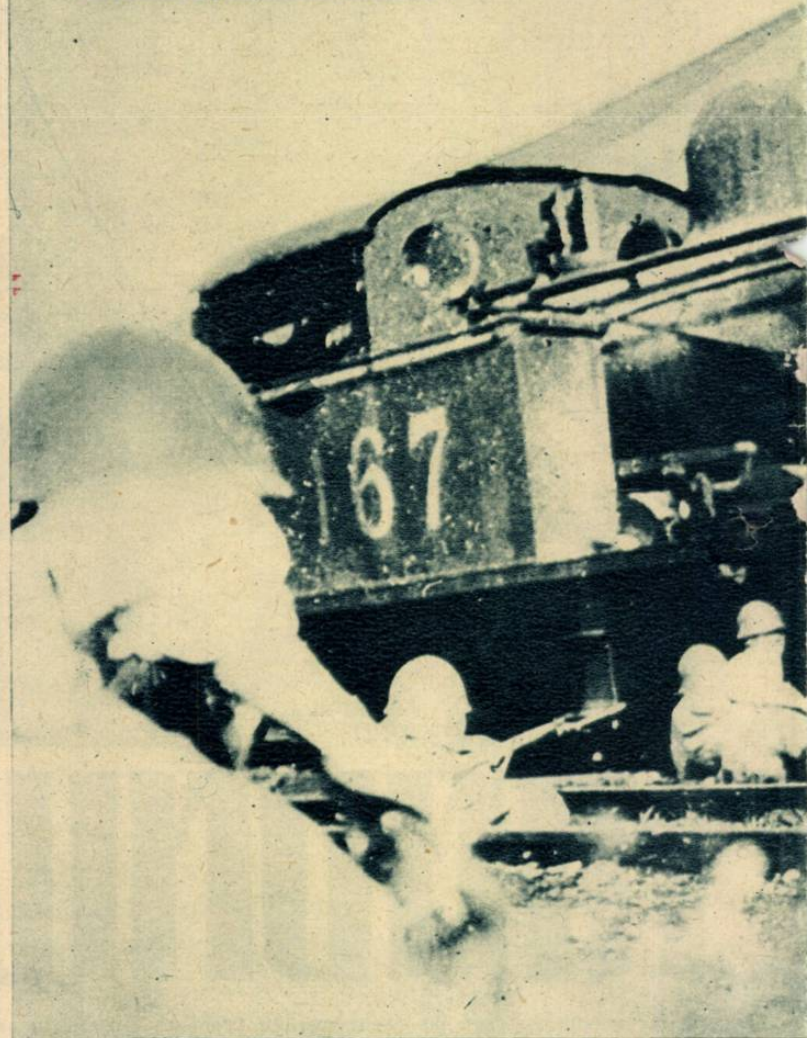

Sus: Mareșalul Petain și președintele Consiliului francez, d. Pierre Laval, la o reuniune care a avut loc recent la sediul voluntarilor francezi înrolați pentru lupta împotriva bolșevicilor

Jos: Tineri francezi din organizațiile muncii de folos obștesc, îndreptându-se voioși spre câmp, unde au fost repartizați să ajute la îngrijirea recoltei

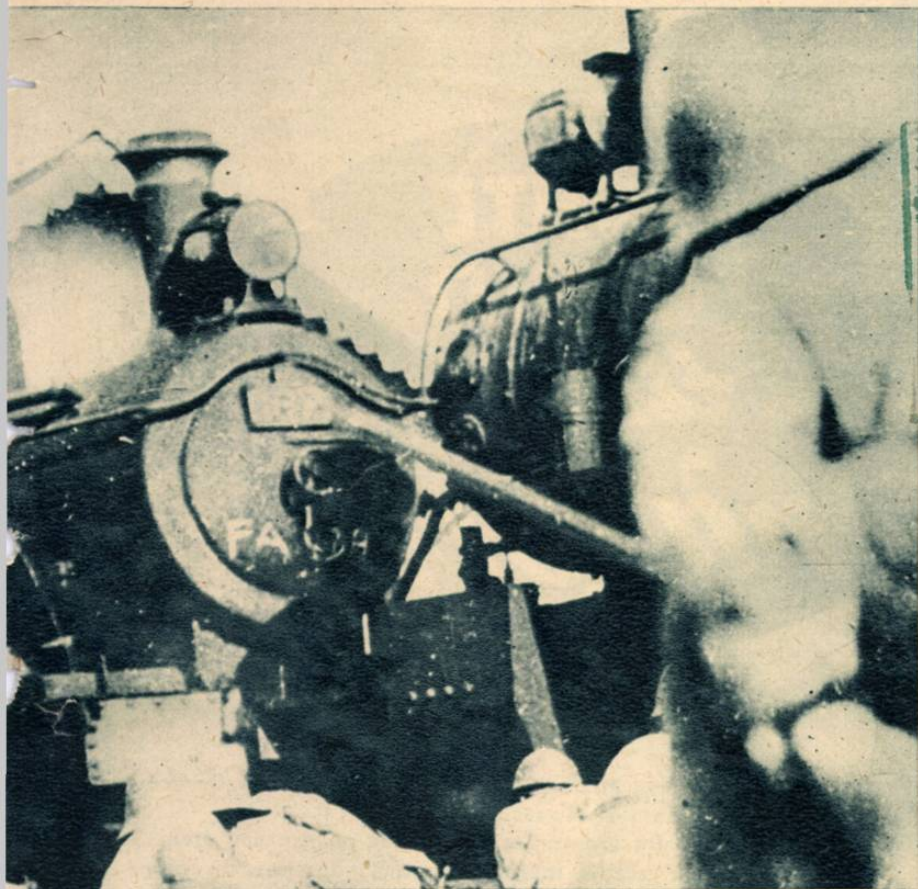

Soldați japonezi atacând, la adăpostul a două locomotive, o gară din China, înverșunată apărată de inamic.

Voluntarii din Haga înscris în lupta împotriva bolșevismului, la solemnitătea depunerii jurământului.

Fuehrerul felicitând la Cartierul Său General, pe feldmareșalul Von Manstein pentru victoria dela Sevastopol.

din **TOATA LUMEA**

Stânga: Defila-
rea tinerilor ger-
mani la marile
serbări sportive
care au avut
loc la Zürich.

Cu ceremonialul tradițional a avut loc instalarea noului primar al orașului Haga, pe care-l vedem mai sus, răspunzând la salutul mulțimii.

Boxeurul negru, Joe Louis și ultimul lui învins, Billy Conn, cu care a boxat în seara zilei de 21 Iunie la New-York.

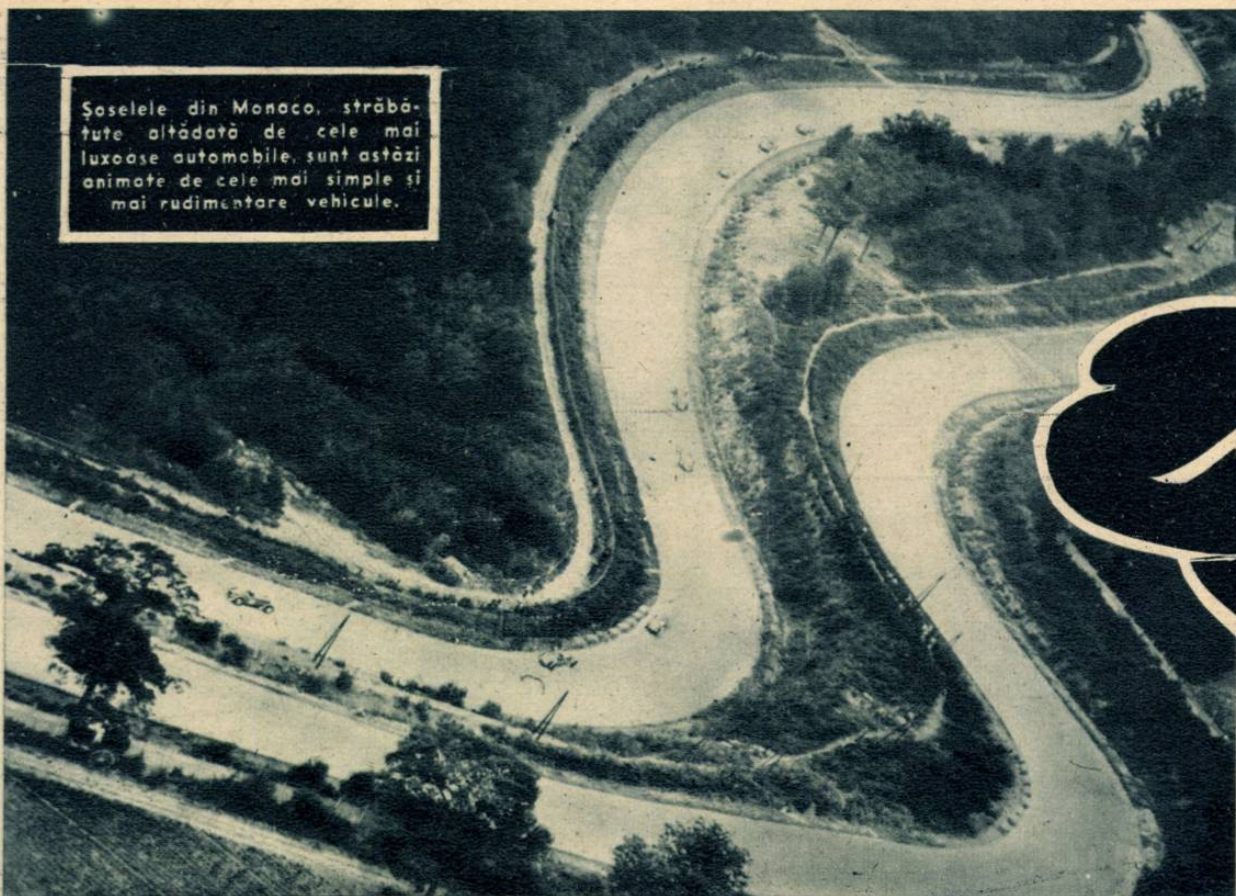

Vedere din interiorul expoziției „La Vie Nouvelle”, care a fost organizată anul acesta la Paris, cu scopul de a arăta eforturile pe care le face Franța spre a se reface după înfrângerea suferită.

Șoselele din Monaco, străbătute altădată de cele mai luxoase automobile, sunt astăzi animate de cele mai simple și mai rudimentare vehicule.

MONTE CARLO în timpul de război

ATMOSFERA principatului Monaco, țărișoară cu câteva mii de locuitori, a suferit și ea o schimbare profundă datorită războiului. Ceeace altădată era locul de refugiu al bogaților din întreaga lume, este astăzi un azil pentru câteva mii de exilați, de izolați sau de oameni cari au vrut să rămână cu orice preț neutri, în timpul războiului actual.

Desigur că principatul, despărțit printr-o linie de frontieră teoretică de Franța, suferă și el de pe urma restricțiilor alimentare generalizate în Europa. Distracția numită „tirul porumbeilor” a dispărut odată cu porumbeii cari s’au transformat într-o hrană delicată și delicioasă pentru antreprenorii jocului. Prințul Ludovic care domnește peste 1800 de monagasci continuă să bată monedă, să emită timbre dar a refuzat să pună în circulație cartele alimentare. Problema alimentării a fost rezolvată cu greutate și firește prin raționalizare. Cei cari trăesc pe spațiul principatului au dreptul la maximum un pachet de țigări pe zi.

Monte-Carlo este un port al plăcerilor, din care plăcerile au plecat. Majoritatea străinilor care-și făceau veacul acolo au plecat și ei la izbucnirea conflictului. Însă englezii și rușii au rămas. Trebuie să spunem în treacăt că englezii cari au refuzat să se înapoeze în patrie, nu par să se înțeleagă prea bine cu rușii din Monte-Carlo. Explicația este simplă: rușii sunt nobilii refugiați de pe timpul revoluției comuniste. Ei sunt firește anticomuniști și nu pot înțelege actuala constelație politică, adică alianța paradoxală dintre Rusia comunistă și Anglia vechilor tradiții nobiliare.

Englezii cari au rămas la Monte-Carlo n’aveau deloc poftă să revină în cețoasa lor patrie. Ei și-au ales drept domiciliu forțat pașnicul principat.

Când acești englezi vor să treacă pe teritoriul francez,

Dreapta: Vedere de pe Coasta de Azur unde nimeni nu se mai duce azi pentru vilegiatură.

Jos: În elegantul casino delo Monte-Carlo nu mai joacă azi decât locuitorii orașului, mizele fiind foarte reduse.

Prințul și Prințesa de Monaco, într-unul din rarele momente când s’au lăsat fotografiați în public.

cație care trece prin Monte-Carlo și care împarte străzile acestui oraș între Franța și Monaco.

Anumite străzi din Monte-Carlo care au un trotuar francez și altul monachez creează insularilor situații năstime. Un englez nu poate, de pildă, să traverseze strada pentru a cumpăra o pereche de mănuși dintr’un magazin situat pe trotuarul francez.

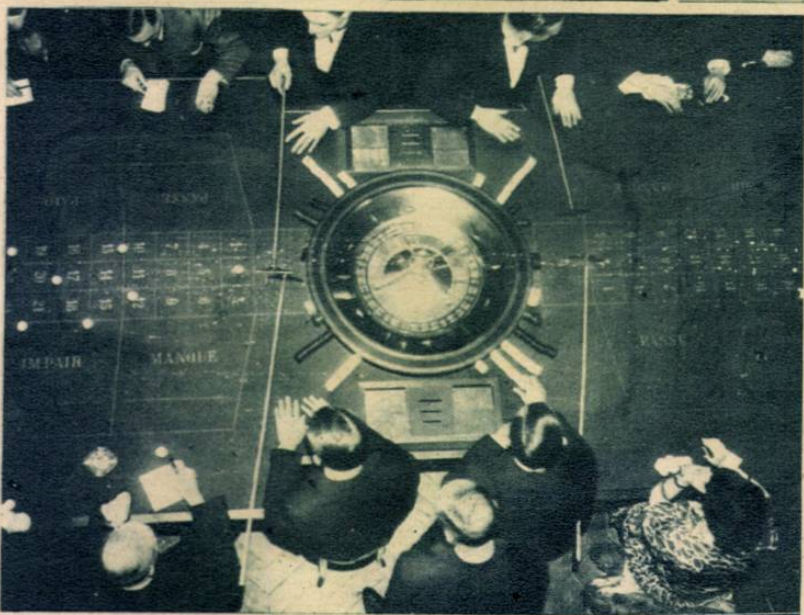
Majoritatea insularilor din Monte-Carlo este formată din doamne bătrâne și din militari în retragere. Ei locuiesc la hotelul Metropol sau la Saint James, unde au rămas fideli ceaiului dela ora cinci („five o’clock tea”). Bine’nțeles că acest ceai nu conține nici un dram din buruiana exotică de care Europa duce lipsă. În afara englezilor și rușilor, poți întâlni la cafenelele din Monte-Carlo câteva personalități din lumea politică internațională, aruncate aici de evenimentele ultimilor ani; kediul Egiptului, al cărui yacht ocupă jumătate din port; prințul Andrei al Greciei, generalul Șerif Pașa, Pacheco, ministrul Guatemalei, prințesa de Montenegro, sora reginei Italiei și alții.

Toată această lume duce o existență liniștită și „neutră” împărțită între vizite, băi, plimbări prelungite și sporturi.

Cu jocurile de noroc s’a întâmplat lucrul următor: au încetat de a mai fi frecventate de lumea bună pentru a constitui pasiunea populației. Monachezii joacă puțin la ruletă, dar în schimb se îngămădesc în jurul automatelor în care bagi un ban și poți scoate dacă ai noroc, o sumă frumoasă.

Prințul care domnește peste această lume de străini și de exilați este aproape invizibil. Copiii lui de asemenea. Prințul Rainier studiază dreptul la Montpellier și nu vine acasă decât în vacanțe. În schimb principesa Antoaneta, nepoata domnitorului, apare pretutindeni și este foarte populară. Ea a devenit îngerul păzitor al tuturor operelor sociale. La începutul războiului, Monaco a dat Franței un număr de 900 de soldați dintre care 300 au căzut în captivitate. Întreg principatul are grijă de soarta lor. Toată lumea le trimite pachete.

În timp ce întreaga planetă este angajată în cel mai mare război, puțin numeroșii locuitori ai principatului de Monaco, așteaptă la adăpostul neutralității sfârșitul conflictului și în așteptare fiecare trăește cum poate.

au nevoie de un pașaport, deși între Monaco și Franța nu există restricții de frontieră.

Pentru acești englezi cari au vrut să rămână neutri față de războiul lui Churchill, Monaco este cu adevărat un pământ neutru dar mai ales ciudat.

Am scris cu alt prilej despre ciudata linie de demar-

Alarmă pe bordul unui distrugător românesc. Tunurile și mitralierele antiaeriene sunt puse în poziție de apărare.

Curierii noștri pe frontul naval

Un convoi de vase românești este atacat de submarine bolșevice. Marinarii noștri reacționează cu precizie și unul dintre vasele inamice este scufundat pe locul unde se vede explodând mina antisubmarină

Una dintre numeroasele plute cu care bolșevicii au încercat să pătrundă în Sevastopolul, dar pe care vasele noastre de pândă nu le-au lăsat să se depărteze

Sus: Hidroavion românesc pregătindu-se pentru plecarea într'un zbor de recunoaștere pe deasupra apelor sovietice

Jos: Pe bordul unui vas românesc. Momentul în care se pregătește lansarea torpilei asupra vasului inamic reperat

Despre eroicele fapte de arme săvârșite de marinarii noștri, în apele Mării Negre, s'a putut citi adesea, atât în relatările oficiale și în repor-tajele de pe front cât și în comunica-tele de război germane.

Contribuția bravilor noștri marinari la războiul contra bolșevicilor a fost de o însemnătate deosebită, ei având nu numai misiunea de a apăra coas-tele permanent amenințate de uriașa flotă sovietică, dar și pe aceea de a ataca, în propriile lor porturi, forțele navale sovietice.

Oriunde s'a întâlnit cu flota bol-șevică, marina noastră a ieșit învin-gătoare, grație elanului și priceperii cu care a știut să lupte bravii ei os-tași.

Kristina Söderbaum, al cărei ultim film „Orașul de aur” e realizat de soțul ei, regizorul Veit Harlan

NOILE Frumuseți ale ecranului

mațiile noastre, luăm, la întâmplare, patru dintre vedetele proaspăt lansate de studiourile Ufa și Tobis:

Una dintre ele este Kristina Söderbaum, frumusețe ispititoare de femei modernă, jumătate modernă, jumătate sălbatecă, sportivă, veselă, exuberantă, dar tot pe atât de enigmatică și răsfățată. Și-a afirmat această stranie și cuceritoare personalitate mai ales în ultimul ei film „Orașul de aur”, regizat de însuși soțul ei, Veit Harlan.

Cam în același gen se anunță și Heidemarie Hatheyer, pe care o lansează filmul „Aur” și care promite o carieră strălucită.

Frumusețe modernă, de interior, — eroină ideală de comedie sentimentală sau de dramă pasională — înfățișează Gusti Huber, eroina principală a filmelor de mare succes „Ei doi...”, „D-ra detectivă” și „Intre părinți”.

Frumusețe vaporosă, idilică, virginală întruchi-pează Maria Holst, pe care am avut prilejul s'o admirăm în filmul Willy Forst „Un vis vienez”.

Priviți-le deci, pe aceste patru frumuseți moderne, luate la întâmplare din atâtea altele, și veți vedea că e mare deosebire între ceea ce apreciază publicul de azi și ce preferă publicul de ieri.

Măine, știm noi oare care va fi frumusețea pe placul publicului?...

ASISTĂM, de câțiva vreme la lansarea unor noi elemente pe firmamentul ecranului cinematografic.

Se pare că publicul e mai pretențios cu vedetele de cinema decât cu oricare altele. Publicul s'a obicinuit să pretindă, în acest domeniu, întotdeauna ceva nou. Ii place senzația aceea a noutății, a schimbării, a nestatorniciei.

Desigur, acest capriciu al publicului nu e de loc în avantajul actorilor de cinema, care abia au apucat să urce treptele gloriei și se și văd puși în umbră de noile elemente care apar în urma lor și pe care spectatorul le primește cu entuziasm.

Firește că sunt și vedete care odată consacrate, rămân la gradul lor de popularitate neștirbită, dar sunt puține.

Iată de ce conducătorii studiourilor germane s'au gândit să rezolve această problemă, lansând cât mai multe elemente noi.

Însăși frumusețea pe care o pretinde azi spectatorul dela vedeta de cinematograf, diferă de aceea pe care o aplauda ieri. Și acest lucru a fost sesizat de producătorii germani, care au lansat, în ultimul timp, frumuseți corespunzătoare gustului de a fi al publicului.

Spre a ilustra afir-

Sus: Maria Holst, frumusețea vaporosă, idilică, virginală, cu care am făcut cunoștință în filmul „Un vis vienez”

Stânga: Heidemarie Hatheyer, frumusețe de același gen cu Kristina Söderbaum

Dreapta: Gusti Huber, frumusețea modernă, eroină ideală de comedie sentimentală și de dramă pasională

Gusti Huber

CE INSEAMNĂ SCUFUNDAREA UNUI VAPOR DE 10 MII DE TONE

S'a vorbit cu multă insistență în presa din țările anglo-americane despre importanța războiului naval. Problema tonajului este incontestabil cea mai arzătoare pentru Anglia și America, care pentru a ajunge pe cele mai principale și decisive teatre de război din lume, trebuie să folosească tonajul lor comercial și de război.

Războiul submarinelor pe care forțele axei îl duc în Atlantic, de la estuarul fluviului Saint-Laurent și până la gurile fluviului Missisipi, a impus Statelor Unite pierderi colosale de tonaj.

Flota de transport a suferit pierderi atât de mari, încât opinia publică din insulă și de peste Ocean este cu drept cuvânt alarmată.

Presa americană, care urmărește cu respirația tăiată bătălia căilor de comunicație pe apă și-a dat seama de primejdie.

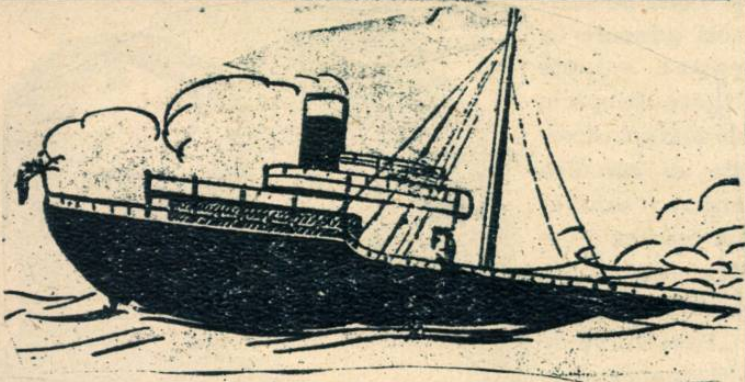
În această privință iată ce scrie periodicul „United States News”: „Situația noastră pe mare a devenit intolerabilă. Submarinele Axei ne produc răni sângeroase și ministrul Marinei, d. Knox s'a dovedit a fi un fals profet. Bătălia Atlanticului este de fapt o cursă din care submarinele germane vor ieși triumfătoare dacă situația flotei noastre nu se va schimba în timpul cel mai scurt. În timp ce noi construim trei vase, submarinele Axei ne scufundă patru”.

Presa și cercurile militare din Londra și din Washington sunt mai ales preocupate de pierderile pe care submarinele le provoacă în deosebi vaselor petroliere. În acest război care este exclusiv un conflict de mijloace moto-mecanizate chestiunea combustibilului lichid este esențială.

Victoria se poate obține numai prin petrol.

Or petrolul trebuie adus la locul unde se simte cea mai mare nevoie de el. Datorită depărtării țărilor anglo-saxone de teatrele importante ale conflictului, petrolul trebuie transportat peste mări și oceane.

Pentru a ajunge la destinație, vasele cisterne trebuie să

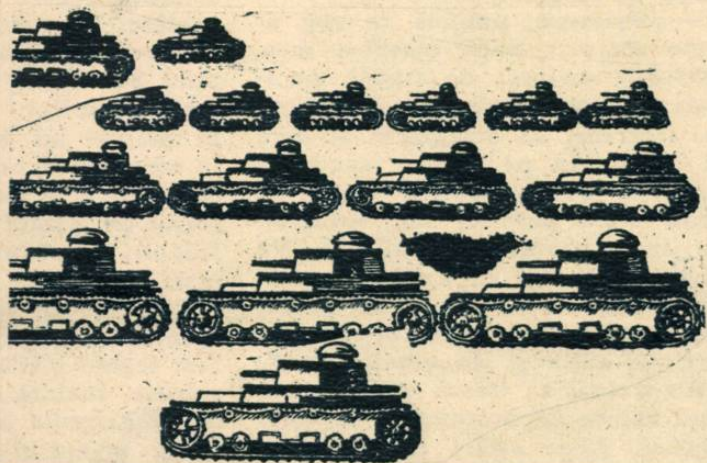

SCUFUNDAREA UNUI VAS DE 10 MII DE TONE
INSEAMNĂ...

...COMBUSTIBILUL NECESAR PENTRU A ALIMENTA
100 AVIOANE DE BOMBARDAMENT TIMP DE 6 ORE
DE ZBOR, SAU...

...15 MII TONE DE CARBURANT PIERDUT, ADICĂ...

...COMBUSTIBILUL NECESAR ALIMENTĂRII A 300
CARE BLINDATE LA UN PARCURS DE 500 Km. SAU...

...COMBUSTIBILUL NECESAR ALIMENTĂRII A 75
CONTRA-TORPILOARE LA UN PARCURS DE 1800 Km.

Gura Dvs. o întinereste
și o înfrumusețează rouge-ul de buze

KHASANA

O singură întrebuințare e suficientă
pentru a persista o zi întreagă. Rezistă
sărutului și intemperiei.
Frăgezimea primăvărată a tenului atât
de dorită, chiar după o singură întrebuin-
țare, vi-o dă Rouge-ul de față

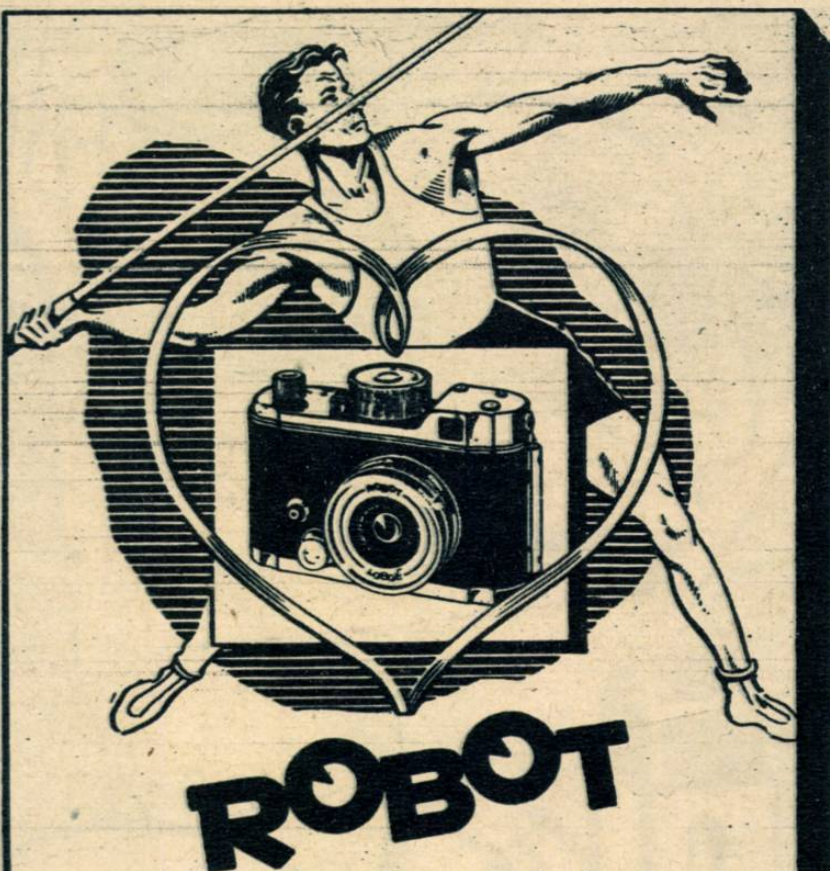
KHASANA

7 nuanțe superbe: Corail I, Corail II, Cerise,
Carmin I, Carmin II, Ciclamen, Suberb

KHASANA

După pofta inimii
a face fotografii sportive — pentru
aceasta se potrivește admirabil
ROBOT
aparatură de format mic complet auto-
mat, deoarece el dă posibilitatea de
a se obține până la 4 poze pe secundă.

ROBOT BERNING & CO DUSSELDORF
GERMANIA

Reprezentanță exclusivă pentru România:
„CENTRALA FOTOGRAFICĂ” THEODOR GR. THOMA
București 2. — B-dul Elisabeta 51

Ce frumos! — ambalat în Cellophan!

Acest ambalaj procură bucurie,
deoarece Cellophan-ul este transparent
și lucește așa de frumos.

Ca ambalaj igienic pentru borcane se
utilizează un Cellophan special. Umezit
rece se aplică pe borcan, apăsând.
După puțin timp Cellophan-ul se strânge
dela sine, închizând perfect partea
unde s'a aplicat.

CELLOPHAN PENTRU BORCANE

DE VANZARE LA TOATE MAGAZINELE DE SPECIALITATE

Scrisorile secrete ale lui Napoleon

LA Bruxelles,
cinci sute
cinci zeci
și nouă de scri-
sori adunate în
șapte volume
legate în piele
de marochin ro-
șie au eșit din
umbra arhive-
lor pentru a ve-
dea lumina ti-
parului.

Este vorba de
originalele și de
copiile scrisori-
lor pe care Na-
poleon le-a pri-
mit în cei 10
ani de domnie
delamajoritatea
capetelor încor-
onate ale Eu-
ropei. De sigur
că istoria va
câștiga mai mult
de pe urma pu-
blicării acestor
documente de-

cât memoria suveranilor dispăruți.
In ajunul morții sale, Napoleon
care-și dădea ultimele dispoziții
medicului său O'Meara, spunea co-
vârșit de emoție:

— „Prietene, publică te rog a-
ceste scrisori după moartea mea,
pentru a acoperi de rușine pe a-
cești suverani și pentru a arăta fon-
dul interesat al omagiilor pe care
mi le adresau pe vremea când mă
implorau să le păstrez tronurile.
Când eram puternic, îmi solicitau
sprijinul, protecția și alianța. Pe
atunci ar fi fost capabili să-mi să-
rute cizmele. Astăzi însă mă perse-
cută într'un chip josnic și mă des-
part de soția și de copilul meu”.

Au trebuit să treacă 121 ani până
când voința împăratului să se poată
împlini. Abia astăzi pedeapsa pe
care o visa pentru pretenții săi per-
secutori este pe punctul de a se
realiza.

La moartea lui Napoleon, hârtiile
pe care împăratul le luase cu el la
Sfânta Elena au fost încredințate
fratelui său Josef; din aceste docu-
mente lipseau însă scrisorile adresate
de regii Europei. Originalele nu
puteau fi găsite iar copiile dispă-
ruseră.

Ce se întâmplase?

Când s'a întors din insula Elba,
Napoleon a ordonat ducelui de Vi-
cence să copieze scrisorile trimise
de regii europeni. In ajunul abdi-
cării, împăratul a cerut ducelui să
adaoge la acele scrisori și câteva
din epistolele trimise de ducele de
Viena, care aveau un caracter mai
intim.

Din clipa aceea întreaga cores-
pondență la care Napoleon ținea
foarte mult dispăruse. In anul 1820
ea a fost oferită unui editor lon-
donez care însă n'a dat prețul cerut.

Țarul Rusiei nu s'a dat însă în
lături în fața prețului cerut: el
avea probabil motive mai temeinice
decât editorul londonez să cumpere
scrisorile care conțineau dovada
trădărei lui Paul I.

Țarul a însărcinat deci pe gene-
ralul Somini să negocieze cumpă-
rea scrisorilor. Colecția se găsea
în mâinile lui Mounier funcționar
în serviciul ducelui de Basano. Du-
cele Pozzo di Borgo a obținut scri-
sorile pe prețul de două milioane
franci. Vânzătorul șiret a păstrat
însă copiile.

Cele 559 de scrisori adresate de
suveranii europeni lui Napoleon au
fost legate într'un număr de șapte
volume. Înainte de moarte, împă-
rteasa Eugenia a remis correspon-
dența prințului Victor Napoleon.
Din arhiva prințului Victor Napo-
leon, scrisorile au fost scoase la
iveală și astfel cu o întârziere de
un veac și 21 de ani, lumea va afla
despre adevăratele raporturi dintre
Napoleon și regii europeni.

Ce înseamnă scufundarea unui vapor

Urmare din pag. 13

înfrunte cercul de foc și fier al subma-
ri- nelor. Comunicatele militare arată însă
că vasele nu ajung la destinație. Până la
data de 15 Mai 1942, dela intrarea în
războiu a Statelor Unite, flota americană
a pierdut un număr de 105 vase-cisternă.

Din luna Septembrie și până astăzi,
Marea Britanie a pierdut o flotă de vase
cisternă de un tonaj de 3 milioane și
100.000.

Această cifră reprezintă aproape tota-
litatea tonajului vaselor-cisternă pe care
Anglia le avea în serviciu la data intră-
rii în războiu.

Intr'o foarte mică măsură construcțiile
au putut înlocui pierderile.

Este lesne de înțeles cât de importantă
este actualmente problema tonajului pen-
tru Anglia și America.

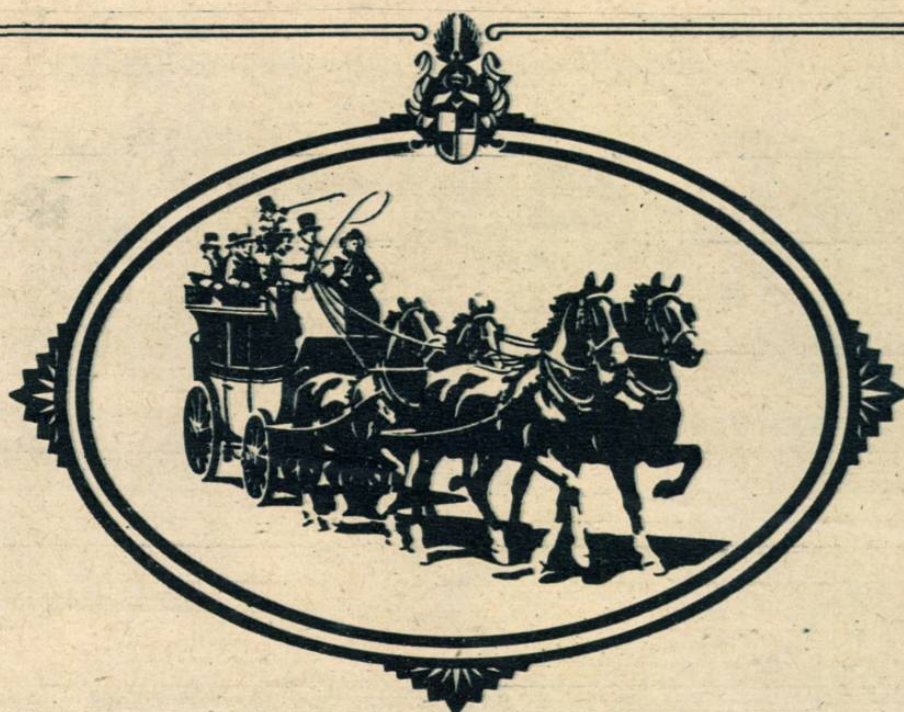
Grafical pe care-l publicăm alăturat ne
edifică în această privință.

La migrene,
la reumatism și indispoziții
luați numai tablete Pyramidon.
La cumpărare observați negreșit
Crucea „Bayer” pe ambalaj!

Pyramidon
TABLETE

In amintirea epocii diligențelor și ca un simbol de tradiție adevărată, vechea casă Mouson din Frankfurt a dat lavandei sale, veritabile și delicios aromate, semnul „cu diligență”

**MOUSON
LAVENDEL**

POSIBILITĂȚILE DE ȘEDERE IN ITALIA

Nouăzeci și nouă la sută din cei care vizitează Italia rămân cu o amintire plăcută despre farmecul plin de pitoresc al acestei țări.

Dela marile hoteluri de lux așezate în orașele cele mai mari și înzestrate cu instalațiuni din cele mai moderne și până la pensiunile și ospătăriile cu un aspect familiar, totul este pus la dispoziția vizitatorilor.

Ospitalitatea locurilor de odihnă face pe mulți să renunțe la confortul cu care erau obișnuiți și să se retragă aci în aceste regiuni încântătoare ca să trăiască câteva clipe fericite.

Sistemul de organizare cu un serviciu prompt și con-

știincios satisface și gusturile celor mai exigenți dintre vizitatori.

Cele trei categorii de hoteluri corespunzătoare posibilităților fiecăruia a fost întotdeauna o atracție în plus.

Incepând cu hotelurile de clasa întâia concepute și mobilate într'un stil din cele mai moderne și a căror eleganță nu rămâne cu nimic mai prejos de cea a locuințelor aristocratice, urmând seria hotelurilor în care cu o cheltuială relativ modestă se poate bucura de un confort asemănător și sfârșind cu hotelurile mici în care totdeauna găsește la un preț destul de redus camere mobilate cu o grijă deosebită

și o masă copioasă, turistul preferă să petreacă un timp cât mai nelimitat în aceste locuri fermecătoare în care natura se asimilează cu condițiunile optime de găzduire.

Dacă vizitatorii își amintesc cu o deosebită plăcere de tratamentul bun din micile hoteluri și chiar din micile ospătării, ei trebuie să fie recunoscători mai cu seamă virtuților particulare tradiționale ale italienilor.

Ospitalitatea în Italia înaintea de a fi o industrie este exteriorizarea unui sentiment cu rădăcini adânci în sufletul poporului italian.

Străinul care șade la vatra celui ce-l adăpostește se încredințează la fel de sigur, o-

nestității, bunei creșteri și toate acestea împreună fac ca el să fie respectat și iubit de toți.

Nu numai în orașe dar și în colțurile cele mai îndepărtate dela țară, încercați să cereți unul din acele mici servicii care nu pot fi compensate — pentru că se încredințează exclusiv gentileții acelorora cărora le sunt cerute — și veți găsi nu una, ci zece persoane care se vor grăbi să vă servească.

Fie că sunteți servit impecabil de un camerist — într-o sală acoperită cu oglinzi și gobelinuri la o masă cu argintărie și cristaluri scumpe — sau de însuși proprietarul care se grăbește să vă ia

comanda, un lucru e sigur că veți fi primit cu plăcere, cu îngrijire și cu gentileță.

Cutreerând Italia, după ce ați stat la hoteluri, se întâmplă adesea să fiți nevoiți să petreceți noaptea sau să mâncați în centre mai mici, ospătării cu câteva paturi, restaurante modeste, hanuri sau cărciumi. Nu e nici un lux în acestea, există însă o atmosferă intimă care face o apropiere autentică cu sufletul poporului.

Ospitalitatea italiană este aceea care are la activul ei mii de ani de civilizație fiind obișnuită să găzduiască demn oricând persoane venite din toate părțile lumii.

ULTIMELE FOTOGRAFII DIN ȚARĂ

Festivitatea dela Breaza. M. S. Regele asistând la exercițiile școlii de Comandanți ai Muncii Tineretului Român.

Doamna Maria Mareșal Antonescu în Bucovina

O fază culminantă a matchului Viena - București desfășurat pe Stadionul A.N.E.F.

Matchul de Tennis Croația-România. În primul plan: D-nii miniștri ai Italiei și Croației.

Sfințirea troitei dela Regimentul 6 Dorobanți Mihai Viteazul

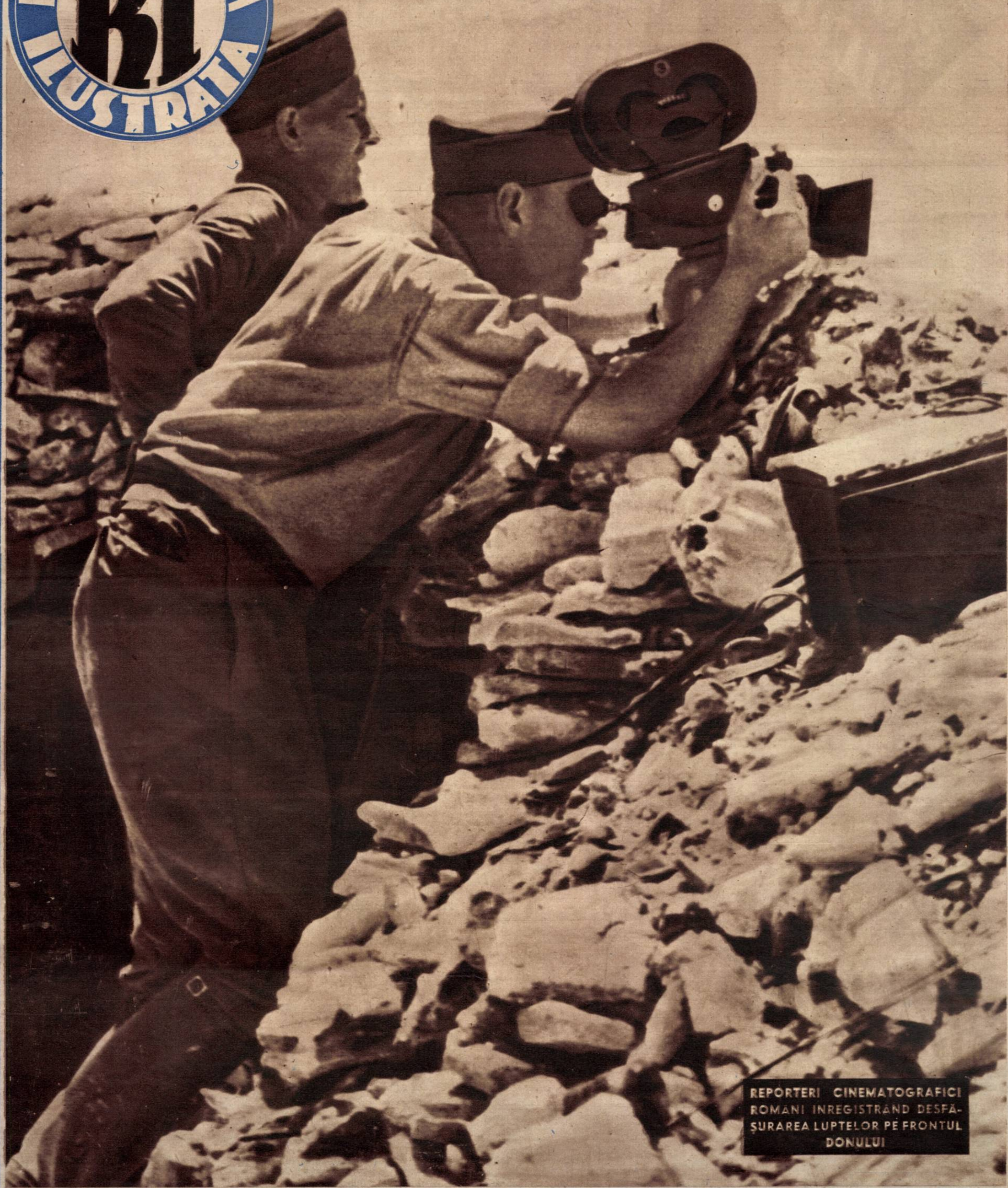
Săptămâna trecută, Dl. ministru Dănulescu a canunot 26 perechi dela fabrica „Dâmbovița” la biserica Sf. Spiridon.

DOUA REVISTE COMPLETE IN ACELAŞ PREȚ

6-12 AUGUST 1942
NR 809 — ANUL XVI
— 20 LEI —

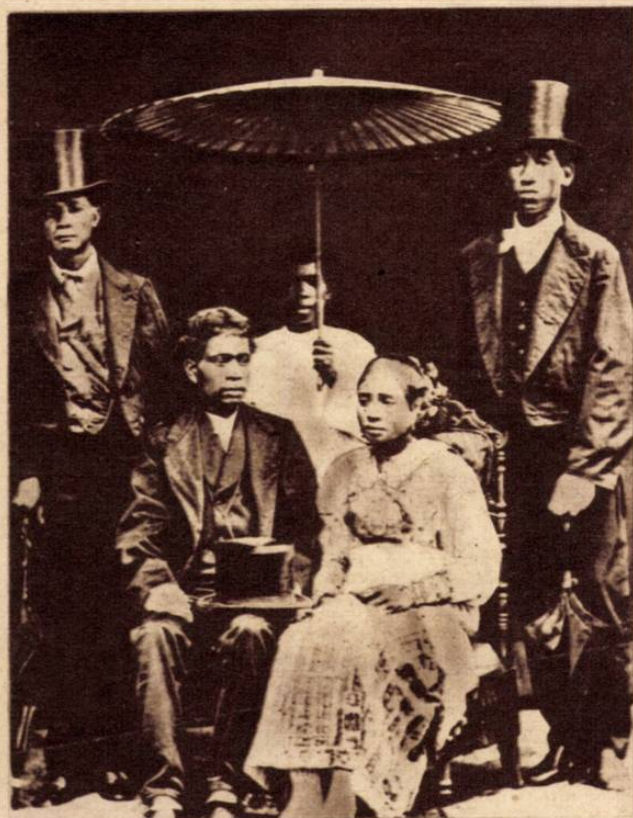
REPORTERI CINEMATOGRAFICI
ROMANI INREGISTRAND DESFA-
ȘURAREA LUPTELOR PE FRONTUL
DONULUI

BIBLIOTECĂ

23 SEP. 1942

*Dacă
sunteți
curioși*

Șeful unui trib din insulele Moluce a ținut cu tot din-
dinsul să-și ...modernizeze curtea. Iată cum arată, el,
soția și șambelanii lui, după introducerea vestimentelor
„moderne”

În astfel de costume luptă englezii în Africa. Fotografia ne
înfățișează un grup de prizonieri recent prinși pe frontul
Egiptului

Pentru prima oară armata franceză a adoptat, pentru ținuta
de vară, blusa ușoară și pantalonii scurți. În ilustrația
noastră, garda din Vichy

Dreapta: Spre a face față împrejurărilor actuale, o elvețiană, care
probabil nu se poate dispensa de regimul carnivor, își crește pe lângă
casă miei și iezi sălbateci pe care apoi îi taie și are, astfel, carne
în fiecare zi

Jos: Din cauza raționalizării alimentelor și băuturilor, în America a
apărut berea în... cutii de conserve. Firește că în acest „ambalaj” e
mult mai scumpă și... mai proastă

Minele care se așează în nisipul deșertului african
sunt mici și au forma rotundă ca aceea pe care
vedem că o scoate la suprafață acest pionier
german

Intre NEUTRALITATE si dorinta războiului

SITUATĂ geograficește în zona marilor bătălii pentru dominarea Atlanticului, Irlanda a rămas neutră, deși este o țară de limbă și de cultură engleză, deși a fost multă vreme sub stăpânirea Angliei și deși câțiva dintre oamenii care au făcut carieră în artă, în ierarhia militară, în politica și administrația engleză au fost irlandezi.

Irlandezii îi urăsc pe englezi și deaceia ei nu doresc ca Anglia să câștige războiul. Pentru a fi mai complecși ar trebui să adăugăm că irlandezilor nu le-ar place să aibă din nou o vecină puternică.

Neutralitatea irlandezilor are la bază patru motive foarte puternice: în primul rând, scepticismul cel mai pronunțat în ceea ce privește sinceritatea ideologiei democratice pentru care Marea Britanie pretinde că se bate. Irlandezii știu din proprie experiență ce înțeleg englezii prin „libertatea popoarelor”.

Al doilea motiv pentru care Irlanda își păstrează cu strictețe neutralitatea este următorul: o țară care s'a bătut cu germanii în anul 1914, care a luat armele împotriva fostului aliat, Anglia, care a făcut o revoluție împotriva administrației și forțelor engleze în anul 1912, trebuie să evite o nouă vărsare de sânge. Viața celor trei milioane și jumătate de irlandezi care au rămas în patrie, a devenit prea prețioasă pentru a-i arunca în flăcările distrugătoare ale războiului. Neutralitatea irlandeză corespunde deci unei necesități demografice.

Al treilea motiv pentru care irlandezii se feresc de a intra în războiu, este următorul: irlandezii și-au dat seama că în cazul participării la războiu, ar fi cu neputință să apere orașele și porturile lor deoarece Anglia care cheltuiește pentru războiu cincisprezece milioane de lire pe zi, n'a fost în stare să apere Londra și porturile de interes strategic.

Al patrulea motiv și care este de sigur cel mai puternic are o semnificație demonstrativă: Irlanda vrea să arate Angliei că după 700 de ani de dominație britanică statul Eire a rămas și va rămâne liber și independent.

Lucrul cel mai prețios, cel mai sacru pentru irlandezi după neutralitatea pe care și-o apără cu înverșunare este desigur faima și personalitatea lui Eamon de Valera, președintele republicii irlandeze.

Omul acesta este foarte iubit pentru credința lui fermă în adevărurile Bisericii catolice, pentru dârzenia cu care a luptat împotriva dominației engleze și pentru inteligența cu care a știut să învingă atât în luptele de stradă cât și în luptele diplomatice.

Eamon de Valera a stat de mai multe ori în

inchisoare, a evadat pentru a fi din nou arestat, a condus revolte de stradă, a fost de nenumărate ori la doi pași de moarte, a înființat mișcarea revoluționară „Sinn Feinners”, ai cărui membri au jurat să isgonească pe englezi din țară, a reușit să-și atingă idealul și acum și-l apără cu vigoare și cu asprime.

Eamon de Valera care a zăcut în cea mai teribilă din închisorile englezești, la Dortmoor, știe cum se traduce în fapt elogiul libertății pe care englezii nu încetează să-l facă. De Valera s'a pregătit pentru cariera de profesor de matematici, dar sentimentele lui clocotitoare l'au dus în tabăra „independenților” care n'au depus armele decât atunci când englezii au redat Irlandei libertatea.

În timpul zilelor grele de luptă, acest om dur cu sine și cu alții își regăsea calmul rezolvând probleme de matematică superioară sau rugându-se.

În anul 1916 el a fost în fruntea revoluționarilor care au inițiat sângeroase mișcări de stradă. Atunci a scăpat ca prin minune dela moarte. În anul 1921 tot el a fost acela care a semnat armistițiul cu Anglia. Dar de Valera nu era mulțumit, deoarece Irlanda de Nord, Ulsterul, rămânea sub dominația engleză pe motiv că această regiune era populată cu protestanți, adică de oameni cari din punct de vedere religios depindeau de Biserica anglicană.

Argumentele acestea de natură religioasă într-o problemă politică nu erau pe placul lui de Valera, dar cei din Ulster nu înțelegeau independența și nici libertatea pentru care irlandezii din Sud au sângerat.

Vedere dintr'un sat irlandez. Stânga: Armata britanică păzind ordinea pe străzile unui oraș din Ulster, — cu prilejul unei sărbători populare, — de teama revoluției care mocnește în sânul populației.

În anul 1938, Anglia a pierdut datorită presiunilor irlandeze ultimele baze navale pe care le mai păstrase pe acest teritoriu: Bere Haven, Queens

Town și Lough-Swilly. Anglia regretă faptul că a cedat presiunilor irlandeze și privește cu jind la aceste baze care i-ar fi de folos în faza decisivă a bătăliei Atlanticului, dar irlandezii care și-au propus să-și păstreze neutralitatea și-au mobilizat și forțele necesare pentru a se apăra de orice agresiune. O armată de 250.000 de oameni se află sub arme, în timp ce rezervele de 250.000 oameni pot fi oricând mobilizate.

Irlanda a păstrat cu toate insistențele Angliei cele mai bune relații cu Germania. Intre Anglia și Germania simpatia irlandezilor se îndreaptă spre cea din urmă. Anglia știe acest lucru și nu îndrăznește să forțeze lucrurile.

Intr'un viitor apropiat s'ar putea ca problema irlandeză să se deslege. Dacă această țară va face războiu, îl va face numai pentru a-și apăra pacea și neutralitatea.

Este posibilă o debarcare japoneză în AMERICA?

Farul care orientează navigația în apele peninsulei Alaska

La întrebarea de mai sus președintele Roosevelt a răspuns recent în cadrul unui discurs în care a spus printre altele următoarele: „În cazul unei operații de anvergură în Alaska, va fi poate cazul ca forțele americane să se replieze pe liniile defensive cele mai apropiate de metropolă”.

Președintele admitea deci posibilitatea unei acțiuni directe din partea japonezilor pe teritoriul american. El a dat deci, prin cuvintele de mai sus, o recunoaștere oficială a punctelor de vedere cele mai pesimiste în privința desfășurării conflictului dintre America și Japonia.

În cazul unei debarcări japoneze în Columbia, locuitorii Moscovei — este vorba de un oraș numit Moscova și care se află în statul Idaho — vor avea motive puternice să fie îngrijorați de soarta micii lor patrii.

Idaho este împreună cu Washingtonul și Montana, unul dintre statele americane care se pot teme de o invazie.

Acest stat mai păstrează urmele unei glorioase epoci de lupte. Prima apariție a oamenilor albi în aceste regiuni s'a produs în anul 1805 adică cu 200 de ani mai târziu decât în toate celelalte regiuni americane.

A trebuit să se producă faimosul suc-

ces al marșului spre Est, pentruca drumul coloniștilor albi să se deschidă în cea mai puternică insulă a rezistenței Pieilor Roșii.

Idaho este o regiune muntoasă străbătută de văi și presărată cu lacuri. Un singur curs de apă mai important: Râul Șarpelui.

O acțiune militară ofensivă ar găsi un teren favorabil cu deosebire pentru trupe de îmbarcat pe calea aerului. Mari spații pustii imposibil de supravegheat, o topografie admirabilă pentru un război de mișcare.

Apărarea americană s'ar găsi mult îngreuiată, datorită vastelor întinderi de păduri, de nepătruns pentru observația aeriană și mai ales datorită distanțelor care separă centrele civile capabile a primi o organizare defensivă, adică industrială reclamată de războiul actual.

Primul oraș canadian din apropierea peninsulei Alaska: Prince Rupert

Bogăția solului ar servi mult invadatorului. Metalele prețioase ca argintul, aurul, zincul și cuprul, care dorm în filoane neexploatate dealungul cursului râului Șarpelui, ar răsplăti eforturile trupelor de invazie.

Moscova, un fel de subprefectură, oraș aflat la frontiera dintre statul Idaho și Washington, are o populație de 4500 de locuitori.

Ce ar putea face apărătorii dintr'un oraș format din vile cochete, în ordine geometrică, pe străzi trase cu linia?

Orașul n'are nici un fel de industrie și primește tot ceea ce are nevoie din orașele statelor vecine.

Nu se știe de unde vine numele acestui oraș american. Poate că el datează de pe vremea când americanii lipsiți de fantezie își botezau orașele după localitățile mai importante din Europa.

Este în orice caz ciudată prezența acestui oraș cu numele lui și mai ciudat într-o regiune în care indicațiile de cale ferată conțin nume ce amintesc de epoca luptelor cu Pieile Roșii. Numele acestea sună cam astfel: Inimă de Balenă, Nas-Găurit, Ureche Atârnată, Picior Negru, Lapwai, Cărăbuș Roșu etc.

La sfârșitul acestei paranteze privitoare la denotația curioasă a orașului Moscova, este cazul să ne întrebăm dacă, într'un viitor apropiat, Moscova de dincolo de Ocean nu va fi oare tot atât de amenințată ca și capitala Rusiei Sovietice.

La această chestiune ne va răspunde armata japoneză prin desfășurarea apropiată a forțelor ei impresionante.

S'a spus de foarte multe ori că lărgimea Oceanului Pacific este o apărare naturală a Americii. O simplă privire pe hartă desminte această credință. Pozițiile japoneze din Kurile sunt apropiate de posesiunile americane din Aleutine.

Insulele Aleutine care formează un fel de pod între Asia și America sunt de fapt „o țară a nimănu” pierdută în imensitatea deșerturilor de apă, bântuite de vânturi și de furtuni.

Japonezii au atacat cu succes bazele americane din Aleutine, ocupând parte din ele și vizita pe care bombardierele nipone au făcut-o bazei dela Dutch Harbour constituie dovada că în această parte a lumii se va da o luptă importantă și Alaska ar putea fi poarta de intrare a japonezilor pe continentul Americii.

Jos: Podul dela San Francisco, lung de 7 km., prin distrugerea căruia cele două părți ale orașului n'ar mai putea comunica decât pe mare

Unde se află aurul francez!

DELA începutul actualului conflict, aurul țărilor europene care au avut legături de alianță cu Anglia, a pornit în călătorii fără revenire, atras de glasul seducător al sirenelor britanice.

Tezaurul Olandei, al Belgiei, al Norvegiei, al Greciei se află depus în teritorii controlate sau stăpânite de englezi.

Ce s'a întâmplat cu aurul Franței?

În momentul când armatele germane înaintau vertiginos pe teritoriul francez, când faimoasele armate britanice se retrăgeau dramatic prin Dunkerque, când guvernul francez își strămăta sediul dela Paris la Tours iar Marele Cartier, la Briare, când, în sfârșit, începea să se prăbușească încrederea francezilor în linia Maginot, atunci guvernul francez s'a gândit să trimită tezaurul țării undeva pe teritoriul aflat sub stăpânirea aliatului care fugea.

Aurul Franței urma să pornească într'o călătorie, poate fără întoarcere, întocmai ca aurul celorlalte națiuni care au crezut prea mult în făgădueli lipsite de acoperire ale Angliei.

mare. Vasula primit ordinul de a ancora de urgență la Brest, unde i s'a încredințat tezaurul Franței compus din 14.000 de saci conținând lingouri de aur pe care trebuia să-i transporte pe teritoriul canadian. Comandantul vasului, Battet, își asumă răspunderea transportului, deși oceanul era bântuit și cercetat de submarinele și avioanele germane și cea mai dramatică călătorie începu sub rău augur. Intregul echipaj știa că dacă vasul nu-și va atinge ținta, Franța va fi pierdută și din punct de vedere economic.

Răspunderea care apăsa asupra oamenilor se transformă într'o atenție încordată, într'un efort prelungit, într'o vigilență eroică.

La 18 Iunie 1940, după o călătorie plină de riscuri, cei 500 de marinari de pe bordul crucișătorului francez zăresc țărmurile canadiene.

Când „Emile Bertin” a ancorat în portul canadian

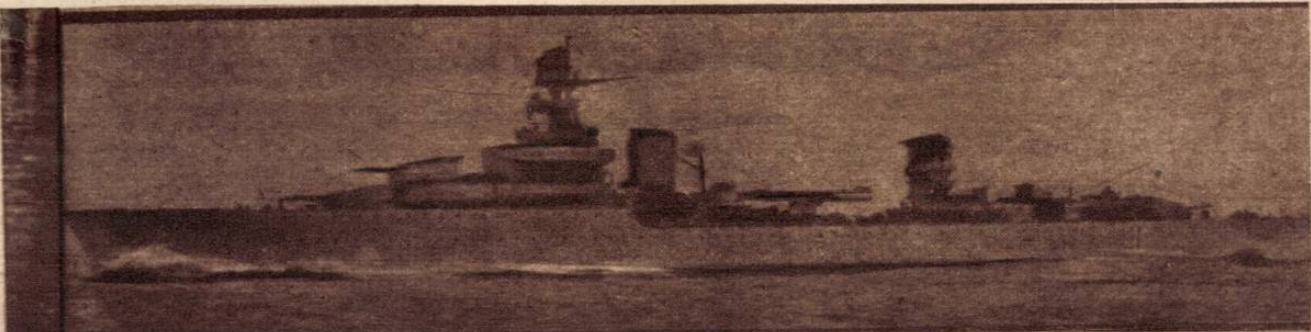
Halifax, ofițerii britanici cari erau încunoștiințați de sosirea vasului predară căpitanului o telegramă.

Britanicii se arătau foarte grăbiți să încarce aurul pentru a-l transporta la Monreal dar căpitanul Battet, după cetirea telegramei nu mai fu grăbit să facă acest lucru. Într'adevăr, prin telegramă, căpitanul era încunoștiințat că Franța a cerut armistițiu și că aurul trebuie depus în Martinica, pe pământ francez.

Battet căută un pretext pentru a nu satisface graba explicabilă a englezilor, la curent cu cele petrecute. El pretextă că oamenii sunt obosiți și că nu pot trece la descărcare și în noaptea următoare o șterse „englezește”.

Din clipa aceea a început o altă călătorie. „Emile Bertin”

Indigeni cu bărci patrulează necontenit în apele insulei Martinica, unde se află aurul Franței

Stânga: Crucişătorul Emile Bertin
Jos: Portul din insula Martinica în care se află depozitat și puzit aurul francez

Guvernul și comandamentul francez s'au gândit să încredințeze misiunea de a transporta aurul Franței unui vas de război care a câștigat în luptele navale din 1940 dreptul la stima tuturor.

Era vorba de crucișătorul Emile Bertin, un vas cu o siluetă elegantă, cu o capacitate de 5.886 de tone și cu o viteză de 39 de noduri. Vasul acesta era un fel de ogar al mărilor, dar un ogar capabil să muște, căci era înarmat cu nouă tunuri de 90 mm., cu opt tunuri de 37 mm., opt tunuri de 13 mm., cu două avioane pe care le lansa cu catapultele și cu aparatele necesare pentru a lansa în mare 200 de mine.

În momentul când armata franceză se prăbușea, „Emile Bertin” se afla pe

nu era sigur dacă va ajunge la destinație cu combustibilul rămas. În cele din urmă coastele Martinice se văzură în zare; silueta muntelui Peleu se detașă pe cer și patria Doamnei de Maintenon și a Josetinei Tascher, (împărăteasa francezilor) se arată în fața privirilor înlăcrimate ale marinarilor. Oamenilor nu le venea să creadă cum au putut duce la bun sfârșit o misiune atât de grea. După ce au scăpat comorile Franței de pericolele mării ei au reușit să salveze vasul din mâna englezilor.

Aurul Franței a fost descărcat și adăpostit în criptele fortului Desaix. Din clipa când Martinica a primit acest depozit prețios, americanii și englezii au început să se intereseze îndeaproape de posesiunea franceză.

Insula a fost blocată și vase engleze și americane au patrulat și mai patrulează încă în apele ei teritoriale.

Anglo-americanii privesc cu jind la acest aur, care le-a scăpat printre degete și care putea fi transformat în avioane, în tunuri și tancuri. Dar Franța sigură de viitorul ce i se rezervă în apropiata organizare a lumii își păzește cu vigilență comorile carei vor asigura prosperitatea de după război.

Automobilul popular în RĂZBOI

La izbucnirea războiului a trebuit să fie mobilizați nu numai oamenii și caii, ca în timpurile vechi, ci și automobilele. Cu sutele, cu miile, cu zecile de mii. În primul rând, desigur, autocamioanele, pentru trenurile de luptă, pentru coloanele de aprovizionare, transportul materialului; dar și autoturismele, de la genul „Mercedes” de 8 cilindri până la „BWM” și ușorul „Opel”. Automobilele care mai înainte alunecau pe asfaltul orașelor sau urcau colinele Alpilor în vesele călătorii de vacanță, transportă astăzi — vopsite cenușiu și cu insignele armatei — ofițeri și soldați pe front. Printre ele se întâlnește și cea mai mică dintre toate mașinile germane, „automobilul popular”.

Cu trei ani înainte de războiu se începuse în Germania fabricarea unui tip de mașină care, prin felul său de construcție, prin in-

Sus, stânga: în Libia, pe teren impracticabil, automobilul popular german s'a comportat admirabil

Dreapta: Dr. Ferdinand Porsche, constructorul automobilului popular german.

de pace fu pusă în serviciul armatei. Astăzi mii de automobile populare, prevăzute cu o caroserie anumită, circulă pe toate fronturile, din Finlanda până în Libia, și toți soldații sunt de acord că ele s'au comportat în mod strălucit.

Simplicitatea construcției ușurează mănuierea mașinei și reparațiile de tot felul. În același timp consumul de benzină și ulei este redus la minimum. De construcție ușoară, această mașină este extrem de facil de mănuit și capabilă să urce pante repezi. Trece peste obstacole mai cu ușurință decât automobilele grele. Acolo unde acestea din urmă se împotmolesc în noroi sau nisip automobilul popular reușește mai totdeauna să treacă. Dacă dai într-o groapă sau se răstoarnă, e ușor să fie redresat numai cu ajutorul brațelor, pe câtă vreme atunci când e vorba de mașini grele e nevoie de cricuri, aparate speciale etc. Cel mai uimitor lucru este că mica mașină poate transporta 4 oameni cu armamentul, munițiile și elementele ne-

cesare. Aceasta este cauza pentru care automobilul popular nu este folosit numai pentru drumuri individuale, nevoile trupelor de transmisiuni, posturile de comandă etc., ci și pentru transportul de batalioane întregi până în primele linii și chiar în mijlocul focului.

Se poate vedea succesul pe care și l-a asigurat automobilul popular față de trupe, din faptul că Frontul german al Muncii primește mereu comenzi particulare din partea soldaților cari vor să-și asigure o mașină personală pentru după războiu. Lucrul constituie în același timp o dovadă de felul în care soldații se gândesc încă de pe acum la un viitor de pace.

Jos: O companie motorizată de pușcași merge cu automobilele populare până în primele linii

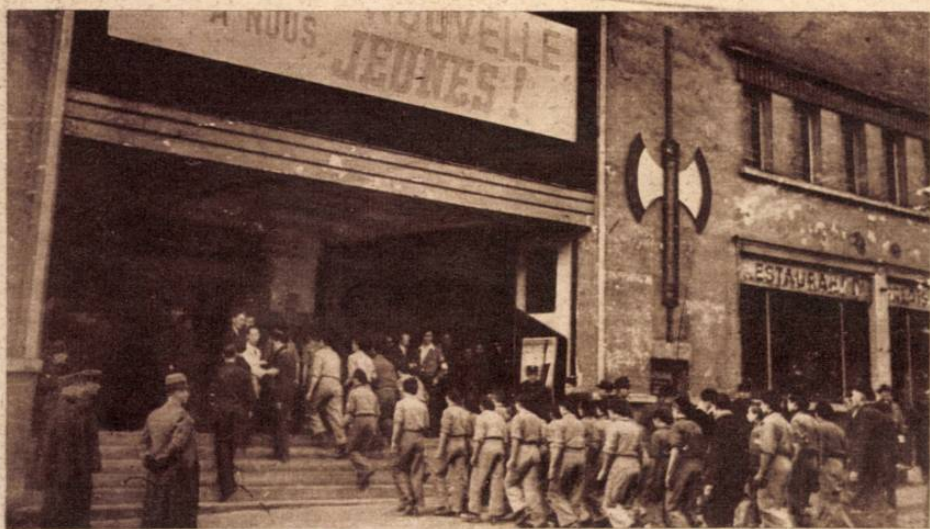

Micul automobil popular, în care încap totuși, afară de șofer, 3 soldați cu echipament complet de războiu.

treținere și consum, trebuia să fie destul de eficient pentru a fi la îndemâna maselor largi ale poporului. Frontul german al muncii a creat o organizație cu ajutorul căreia chiar omul cu cel mai modest buget putea economisi destui bani pentru a-și cumpăra automobilul său propriu. Constructorul acestei mașini populare este Dr. Porsche, care și-a făcut de mult un nume în domeniul construcției de automobile. La Fallersleben, în Germania centrală, a fost înființată o uzină gigantică; ea avea misiunea să construiască în fiecare an, zeci de mii de mașini în serie. Producția a început în toamna anului 1939 și primele livrări au fost făcute la începutul lui 1940. Apoi veni războiul, și această operă

O atenție deosebită se dă azi tineretului parizian, care are localurile lui de educație, distracție și antrenament

Soldați germani privind Parisul de pe malurile Senei

FRANȚA a pierdut războiul dar Parisul continuă să trăiască, să nădăjduiască și să aștepte. Parizienii au fost din prima clipă impresionați de atitudinea corectă a trupelor de ocupație și atunci când mareșalul Pétain a apelat la spiritul de solidaritate al tuturor francezilor, cei din metropola ocupată au înțeles că trebuie să trăiască așteptând, iar așteptând să nu-și piardă stilul de viață.

Odinioară, în timpul vacanțelor, Parisul se umplea de străini și turiștii care veneau să-i privească muzeele dar care în realitate eșuau prin delicioasele lui localuri de zi și de noapte.

Sezonul cel mare care a început a provocat în tot Parisul o adevărată nebunie a fructelor și a legumelor. Toată lumea este dornică de legume și de fructe.

Cursa cea mare care se alerga pe hipodrom, se aleargă astăzi pe toate străzile unde se instalează piețe mobile, dar obiectivul numai este calul câștigător ci sosirea la timp la locul potrivit pentru a cumpăra fructe sau legume.

Fructele sunt rare pentru că Franța a trebuit să renunțe fără voia ei la legăturile cu coloniile africane, mari producătoare de fructe.

La cinci dimineața, ora la care halele, pitorești hale pariziene se deschid, lumea face coadă pentru a obține fructe. După ce a trecut sezonul cireșelor, coada s'a făcut pentru caise, apoi pentru mere și pere.

Nimeni nu se interesează de prețul unui kilogram de fructe, dar fiecare este interesat să scurteze cât mai mult cu puțință din așteptarea reglementară. Pentru ca să obții un kilogram de fructe trebuie să plătești în afară de preț și două ore jumătate de așteptare.

Deși automobilele și autobuzele cu benzină au dispărut, populația nu e mai puțin animată ca odinioară. Cu deosebirea că numărul bicicletelor s'a înmulțit într-o măsură impresionantă. Lumea se duce cu bicicleta la curse, la teatru, la expozițiile de modă, la slujbă, într'un cuvânt pretutindeni.

Astăzi nu este cu puțință să străbați Parisul cu bicicleta, fără să

Sezon parizian 1942

Acesta a fost singurul joben cores'c'ă putut vedea anul acesta la Long-champ

fi oprit de mai multe ori de agenții de circulație care-ți atrag atenția asupra vreunui delict comis în mod involuntar. Datorită înmulțirii numărului bicicletelor, autoritățile au fost nevoite să stabilească norme noi de circulație.

Primul oraș al Franței a rămas ceea ce a fost întotdeauna; un oraș al celor mai elegante femei. În momentul de față femeia cea mai elegantă din Paris este contesa d'Oncieu de Chaffardon. Ea poartă pantofi cu talpă de lemn și se îmbracă cu o simplitate pe care n'o desminte decât prin pălăriile de formă cam ciudată.

Anul acesta, ca de altfel din 1939 încoace, parizienii n'au mai plecat la băi de mare. Plaja dela Deauville s'a mutat la Sena și la Marna. Spre seară, în fiecare zi de sârbătoare sau de Duminică, domnii care-și beau tradiționalul pahar cu bere pe terasa cafenelelor pot admira chi-

Sus. Automobil electric aflat în circulație pe străzile Parisului

Dreapta: Cea mai mare grijă a parizianului este să viziteze halele și să-și facă aprovizionarea cu alimente

purile bronzate ale parizienilor care au luat obiceiul excursiilor pentru a face puțină [plajă pe Sena.

Viața culturală a Parisului continuă să pulseze. Mai încet dar sigur. În momentul de față se pune chestiunea alegerii unor noi membri ai Academiei Franceze. Pierre Benoit susține candidatura lui Marcel Pagnol și cum academicienii sunt răș-

(Continuare în pag. 14-a)

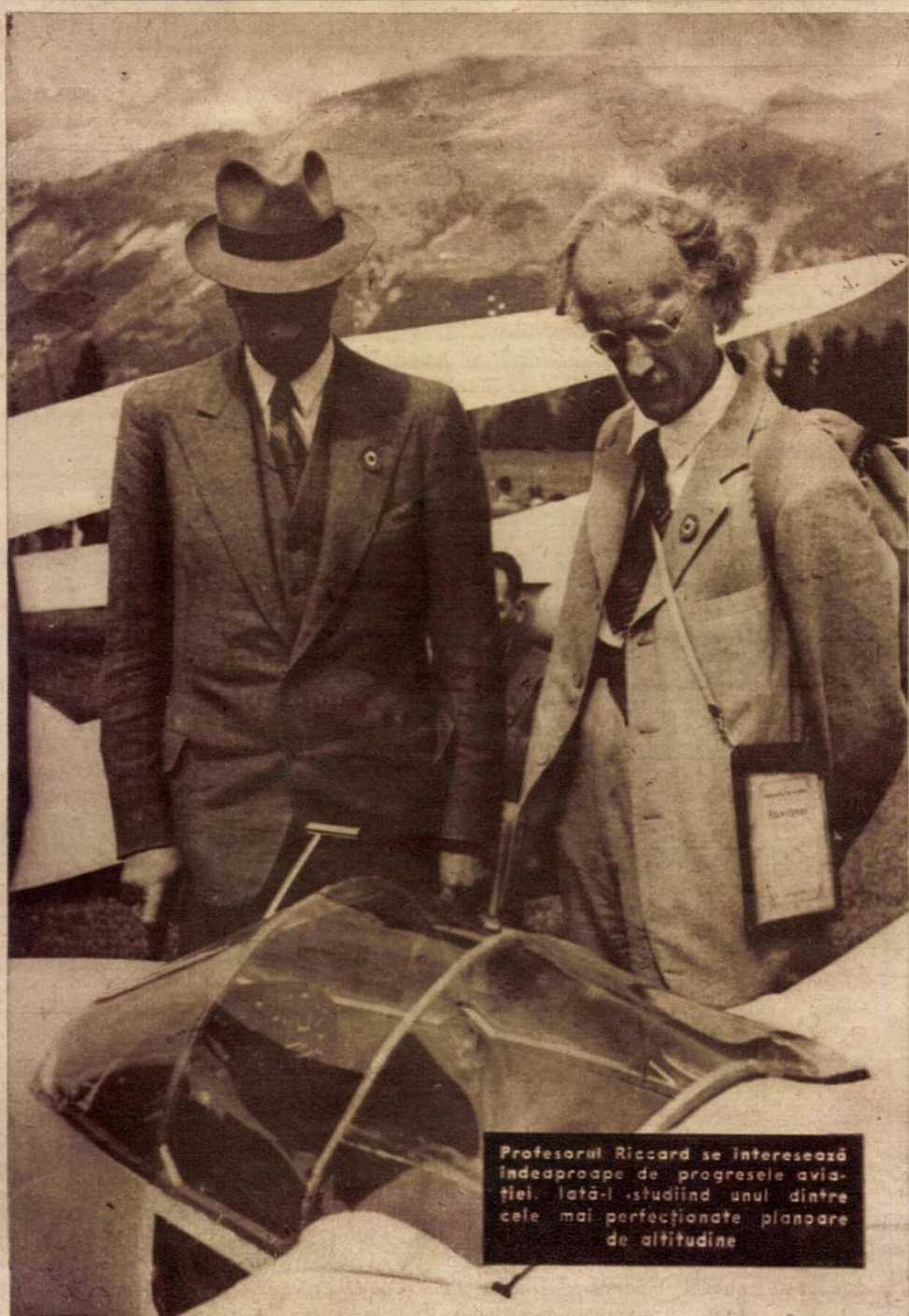
Așa arată o pălărie pariziană de ultimă creație în vara anului 1942

Cu concursul autorităților germane de ocupație, un mare număr de copii francezi au fost trimiși să-și petreacă vacanța în colonii de munte și de mare.
Jos: O expoziție de artă germană a fost deschisă de curând la Paris.

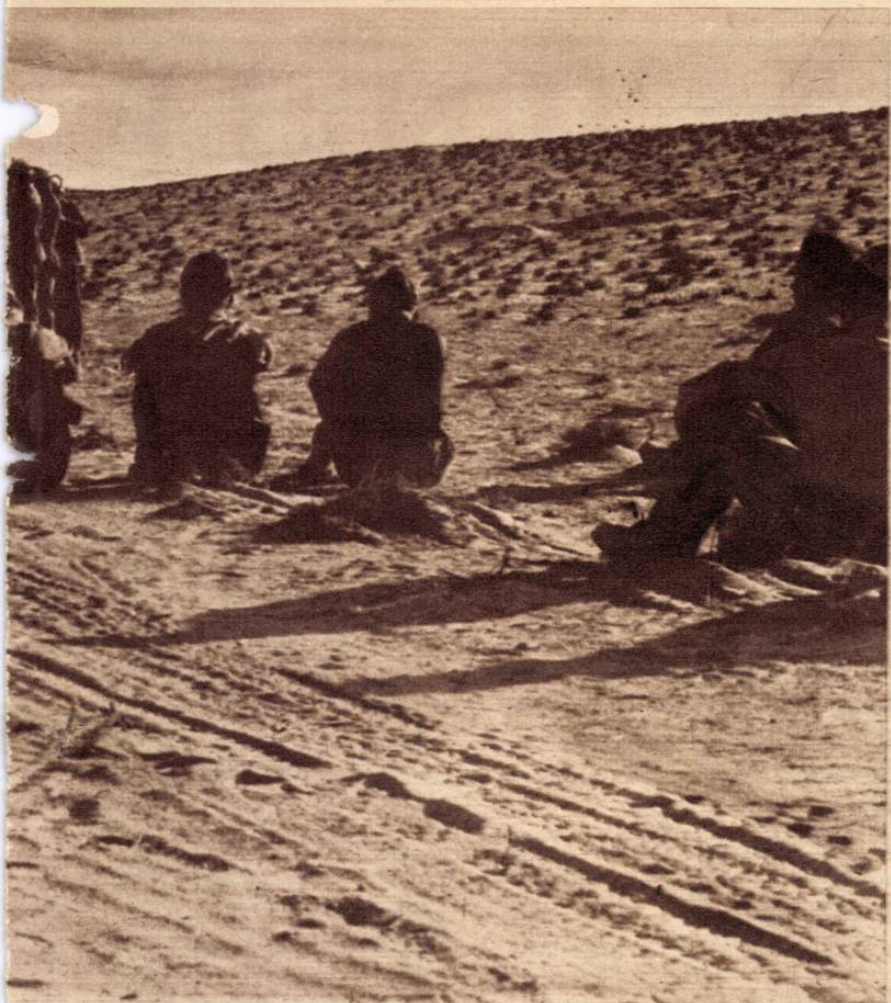
Profesorul Riccard se interesează îndeaproape de progresele aviației. Iată-l studiind unul dintre cele mai perfecționate planoare de altitudine

din
**TOATA
LUMEA**

Tineri germani participând la marea manifestație sportivă care a avut loc, luna trecută, la Zürich.

Aspect fotografic din care se poate vedea haosul sub imperiul căruia bolșevicii au părăsit malurile Donului.

Soldații germani sunt mari iubitori de muzică. Chiar în mijlocul pustiei africane, ei profită de un moment de repaos, spre a se delecta cu ariile preferate

Stânga: Cu prilejul unei vizite în orașul bosniac Dubica, Poglavnicul strânge mâna celor cari au înțeles că trebuie să-și pună toate eforturile în slujba dezvoltării și consolidării statului Croat

Soldați germani instalând aruncătoare de grenade pentru scoaterea din luptă a unei cazemate bolșevice de pe frontul Stalingradului.

Prizonierii bolșevici dau bucuroși o mână de ajutor trupelor germane pentru reconstruirea podurilor de peste Don și Donetz.

GENIUL UNUI ORB

PRESA franceză și-a pus chestiunea următoare: prin ce minune orbul de război Camille Rapp urmează cursurile Politehnice în care a intrat prin concurs în anul 1939?

Mareșalul Pétain a vrut să cunoască personal pe tânărul orb care deține Legiunea de Onoare, crucea de război și cele mai înalte distincțiuni militare și care cu o inversunare fără pereche își continuă studiile cu toate că și-a pierdut vederea. Exemplul lui Camille Rapp este o invitație adresată către întregul tineret al Franței învinse spre

În timp ce ceilalți orbi s'au dedicat îndeletnicilor manuale, Camille Rapp urmează cursurile Politehnice...

a se ridica de-asupra adversităților soartei.

Cum învață acest student orb?

În camera lui mică de student el dispune de o mașină de scris care imprimă literele în relief. Deoarece orbul nu poate să-și ia notă după cursurile la care asistă el își invită camarazii acasă unde scrie după notele acestora cu ajutorul mașinei de scris care imprimă literele în relief.

Camille Rapp a învățat să cetească alfabetul orbilor.

În lungile lui serii de studiu el pipăie cu mâna literele și astfel reține și înțelege marile probleme ale mecanicii și ale geometriei.

Din fericire pentru el, în trecutul războiului, un profesor al Politehnicei din Paris, Antoine, a descoperit un procedeu de notare a cifrelor și semnelor algebrice. Acest procedeu a fost perfecționat și adoptat pentru educarea celor lipsiți de vedere. Fără efortul extraordinar al profesorului Antoine perseverența lui Camille Rapp s'ar fi irosit zădarnic.

Grație sistemului de notație al profesorului Antoine după trecutul războiului un orb, René Roy, a putut termina Politehnica reușind la concursul de Poduri și Sosele cu mult de-asupra colegilor săi.

La un interval de două decenii Politehnica din Paris are un nou student orb care reia efortul lui Roy, continuând par'că o misterioasă tradiție exemplificatoare pentru geniul activ și constructiv al Franței.

Institutul denumit „Cartea orbilor”, care se ocupă cu tipărirea cărților în relief pentru uzul celor lipsiți de vedere, și-a luat obligația de a tipări pentru uzul lui Camille Rapp toate cursurile universitare de care va avea nevoie până la sfârșitul anilor de studiu.

Studentul acesta orb nu asistă bine'nțele la cursurile pe care profesorii le țin în fața tablei cu creta în mână. Ar fi o pierdere de timp inutilă. Aceste cursuri sunt explicate orbului de către camarazii săi. Bine'nțele că numai datorită unei memorii deosebite, Camille Rapp poate urmări munca extenuantă de asimilare a cunoștințelor predate într-o Politehnică. Dar ceea ce scoate complet din comun pe acest orb de război, ceea ce îl ridică cu mult de-asupra restului omenirii care beneficiază, câteodată, fără folos de plinătate a tuturor facultăților și simțurilor, este faptul că pe lângă lipsa vederii, el are mâna dreaptă mutilată și deci complet nefolositoare.

Din această cauză Camille Rapp a trebuit să cheltuiască mult timp și să

depună serioase eforturi pentru reeducarea mâinii stângi. Lucrul a reușit după câteva luni și astăzi Rapp scrie cu ușurință cu mâna stângă. Împrejurările în care Camille Rapp și-a pierdut brațul drept și vederea au fost relatate în raportul generalului de artilerie care i-a cerut avansarea. „Fără să se sinchisească de pericolul unui stol de avioane care atacaseră amplasamentele artileriei, văzând că situația devenea periculoasă, sublocotenentul Camille Rapp a reușit să demonteze piesele principale ale bateriei pe care o comanda cu tot focul violent al iamicului. A căzut rănit pierzându-și în același timp vederea nu fără a salva de la moarte mai mulți oameni pe care-i avea sub comandă și care au fost răniți”. Când a ieșit din spitalul militar, în care a zăcut multă vreme, Rapp s'a decis repede: își va continua studiile. Ceea ce a făcut. Între timp n'a neglijat niciuna din distracțiile și sporturile pe care și le îngăduia înainte de război. A continuat să facă natație cu

Stânga: Doi orbi în biblioteca lor specială citind cărți alcătuite după sistemul profesorului Antoine.

Dreapta: Camille Rapp, studentul orb, într'un colț al cabinetului său de lucru.

Jos Alte trei instanțee din timpul lucrului

o singură mână și a rămas credincios exercițiilor de gimnastică matinală.

Înzestrat cu o voință de fier, acest orb și mare mutilat de război, umilește lenea noastră, a fiecărui dintre noi, care ne-am propus să facem lucruri pe care nu le-am dus la bun sfârșit.

SI HALJA

lucrează pentru Europa

De generații întregi vechiul continent este preocupat de o problemă: Europa unită. Teorii minunate au fost plătuite de bărbați savanți, însă nimeni n'a găsit soluția. Marele războiu al zilelor noastre abea a eliberat forțele sufletești, prin care o utopie devine acum o realitate.

Într'un mic sat din Ucraina trăește o fată numită Halja Saslowska. Până acum ea n'a văzut și n'a cunoscut altceva decât bolșevismul. I se povestea că nimeni nu trăiește așa de bine ca ea; în celelalte țări, îndeosebi în Germania, oamenii ar fi subjugati și ar trăi în mizerie.

A venit războiul și când soldații germani au trecut și prin satul ei spre Răsărit, ea a constatat uimită că acești soldați germani erau cu totul altfel decât îi prezentase propaganda bolșevistă. Toți aveau fețele deschise și nimic altceva în gând decât să distrugă bolșevismul. Halja a văzut că au fost ajutate rudele ei, pentru a înfrânge pagubele cauzate de războiu, și a recunoscut că acești germani luptă pentru o țintă înaltă. Astfel ea și-a dat teama în ce sclavie și subjugare a trebuit să ducă până în prezent viața și în sufletul ei s'a născut o singură dorință: să ajute la

Pentru prima oară Halja pleacă în lumea mare. Întreaga familie își ia la revedere dela ea.

În căminul care i-a fost rezervat, Halja e primită cu un dejun bun.

Faptul că se poate pompa lapte dintr'un vehicul atât de frumos e ceva nou pentru Halja.

Marea călătorie s'a terminat. Halja se stabilește pe pământ german, în orașelul Neu Strelitz.

Iată-o pe câmp lucrând alături de noii ei prieteni.

În satul Haljei se fac înscrieri voluntare pentru munca în Germania.

organizarea unui viitor mai bun. Și când apărură și în satul ei placatele multicolore, care invitau populația ucrainiană să se prezinte pentru munca în Germania, ea a fost printre primele voluntare. Halja este însă numai un caz din masa tinerilor și tinerelor, care s'au prezentat în toate regiunile

Banii germani sunt ceva neobișnuit pentru Halja. Ea învață repede însă să le aprecieze valoarea și se bucură că poate cumpăra acum lucruri care sub bolșevici ar fi fost pentru ea imposibil de dobândit.

eliberate de germani pentru munca în Germania.

Astfel mica ucrainiană Halja a ajuns în Reich, în provincia Mecklenburg. O femeie prietenoasă cu 4 copii, al cărui bărbat luptă pe frontul din Răsărit, a primit-o în căminul ei frumos. Și n'a durat mult și Halja s'a obișnuit cu viața de aci; a învățat până și să-și exprime gândurile în limba germană. Ea se bucură că poate învăța atâtea în Germania; căci tot ce învață acum în Reich, ea vrea să folosească mai târziu în patria ei pentru noua Europă, despre care aude atâtea zilnic.

Halja trecând examenul medical care i-a permis să treacă la muncă în Marele Reich.

Sotul meu, Veit Harlan

DE Kristina Söderbaum

Scenă de mare fast din filmul „Friederich”, regele-soldat, regisată de Veit Harlan.

Kristina Söderbaum și partenerul ei Gustav Froelich din filmul „Friederich, regele-soldat”

Jos: Veit Harlan regisând o scenă din acest film.

M'AM măritat cu un regisor nu din calcul în interesul profesiei mele. Eram în plină evoluție a carierei, când l-am cunoscut pe Veit Harlan. M'am măritat cu el fiindcă ne-am plăcut unul altuia. Putea să aibe orice altă profesiune...

Spun toate acestea ca să spulber unele convingeri greșite că datorz cariera mea de azi acestei căsătorii. Veit Harlan evită dealtfel să realizeze filme cu mine. El nu apelează la concursul meu decât atunci când are nevoie de interpretarea mea, cum a fost cazul cu filmul „Friederich, regele-soldat”. Oricât s'a căsnit el să mă evite, n'a găsit pentru acest rol o altă interpretă mai indicată decât mine. Și atunci mi-a propus angajamentul. Mi-a pus însă și condiția că dacă nu-l ascult în cele mai mici indicații și dacă nu studiez rolul cum trebuie, se dispensează de interpretarea mea.

Vă închipuiți deci că nu e deloc ușor să filmezi în regia lui Veit Harlan, chiar atunci când acesta îți e... soț.

Am totuși o părere minunată despre el, ca regisor. Poate tocmai datorită acestei maniere severe de lucru. El pune mai presus de orice valoarea artistică a producției pe care o regisează și nimic nu-l clintește dela linia pe care și-o trasează dela început.

Jos: Hilde Körber și Claus Detlef Sierck, două noi elemente lansate de Veit Harlan în filmul „Friederich, regele-soldat”.

Autograful Kristinei Söderbaum acordat revistei noastre odată cu articolul de față.

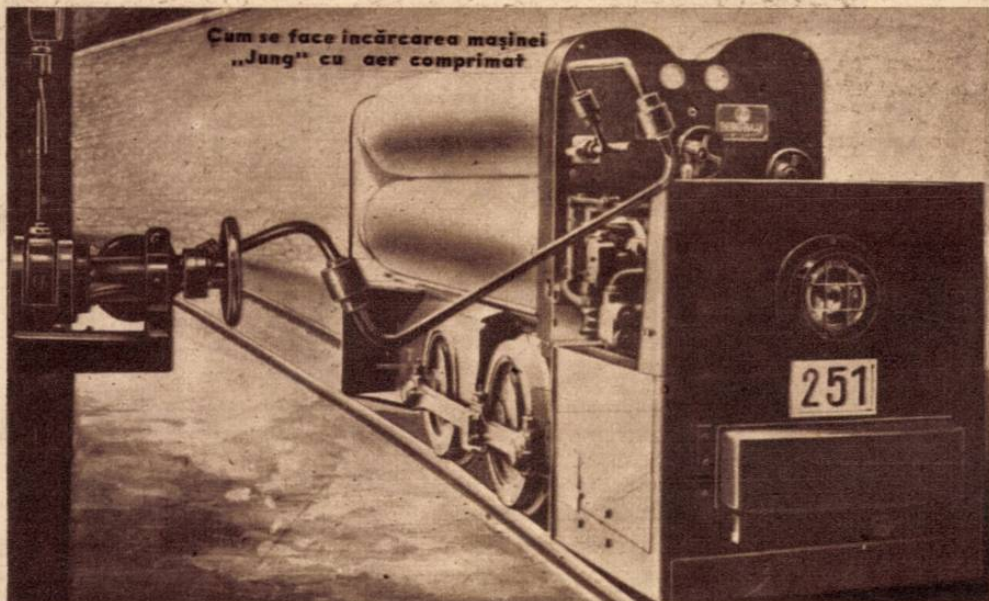
În contrast cu acest fel de a fi din studio, Veit Harlan este în viața particulară, un soț delicios. E un om vesel, exuberant, spiritual, — uneori chiar copilăros. Îi place viața, prietenia, muzica și distracția. E cel mai fericit când poate aranja o mică petrecere în familie. Și iubeste la maximum copiii, cu care uneori se joacă ore întregi prin grădină.

Deși se spune că o căsnicie între oameni de aceeași meserie nu durează, eu cred că a mea cu Veit Harlan va dura și încă până la sfârșit.

Alte trei scene din filmul lui Veit Harlan, „Friederich, regele-soldat”.

A fost inventată locomotivă cu AER COMPRIMAT

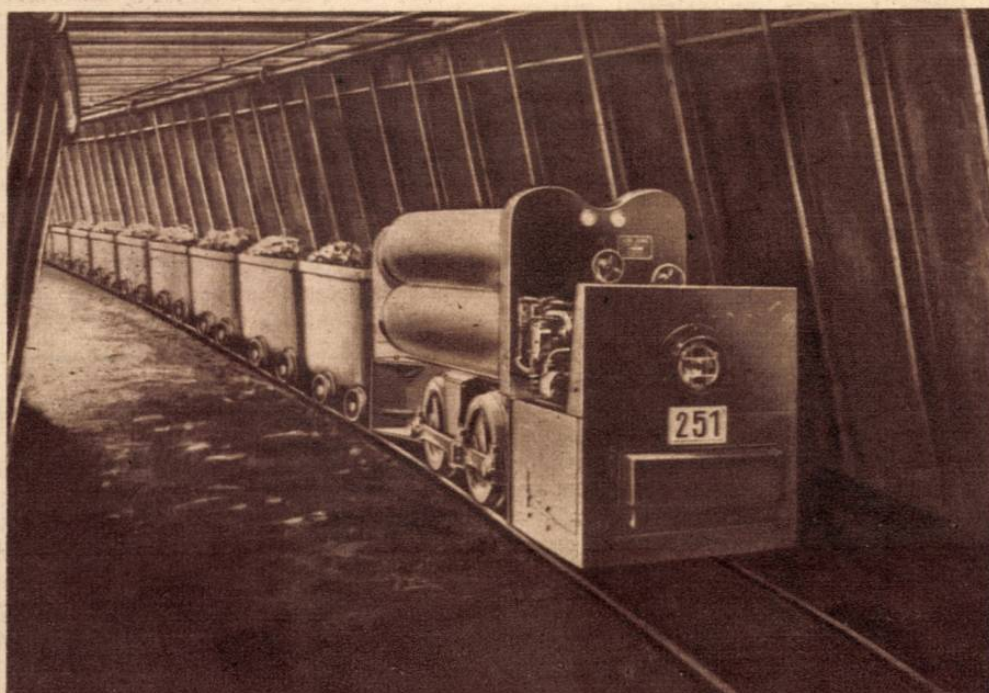
MECANIZAREA crescândă a industriei miniere a dus, în măsură tot mai mare, la folosirea mașinilor de tracție. Aci s'a impus din primul moment necesitatea unei dezvoltări speciale, din cauza condițiilor de funcționare mai dificile față de mașinile destinate altor scopuri. Ca mașină de tracție s'a dovedit deosebit de rentabilă în mine locomotiva cu aer comprimat, deoarece este complet asigurată tehnic în contra exploziilor, neproducând scântei și favorizând condițiunile curenților.

Prima locomotivă cu aer comprimat folosită în mine transmitea forța după sistemul locomotivelor cu aburi dela cilindru pe axe și lucra cu una sau mai multe expansiuni. O fabrică de locomotive germană a părăsit cu totul acest principiu, construind motoare cu aer comprimat.

Avantagiile acestei construcții sunt multiple. Ea consumă puțin aer comprimat și poate parcurge distanțe lungi. Deasemenea locomotiva prezintă avantagii constructive. Motoarele sunt mașini cu mai mulți cilindri, care lucrează după procedeul curentului continuu. Aerul presat este introdus în cilindri prin ventile speciale și îi părăsește, la sfârșitul muncii de presiune, prin șlițurile din peretele cilindrilor, care sunt eliberate de pistoane când acestea se lasă în jos. La această construcție aerul, după mărimea motorului, intră în cilindri cu 25—40 de atmosfere, aceste presiuni fiind prelucrate fără pericol de înghețare. Motoarele sunt mici, putând fi adăpostite ușor pe locul conductorului, controlul menținerea și înlocuirea motorului fiind astfel mult mai simple, Consumul de ulei este foarte mic.

Cele mai multe motoare sunt prevăzute cu o manivelă specială de construcție „Hirth”. Toate piesele motorului sunt fabricate din materii prime selecționate cu grijă după un sistem special, care permite schimbul lor. Motoarele sunt deasemenea ocrotite în contra oricărei influențe din afară, funcționarea lor fiind astfel mult mai sigură. Frâna specială evită orice formare de scântei. Cu manivela de conducere, mecanicul stabilește încărcătura și prin aceasta randamentul motorului. Conducătorul nu mai are nimic de făcut decât să folosească la nevoie manivela frânei. Deci și manuirea locomotivei este foarte simplă.

Locomotiva cu aer comprimat „Jung”, o minunată invenție germană pentru transporturile din mine

In amintirea epocii diligențelor și ca un simbol de tradiție adevărată, vechea casă Mouson din Frankfurt a dat lavandei sale, veritabile și delicios aromate, semnul „cu diligență”

**MOUSON
LAVENDEL**

Numai Crucea »Bayer«

vă asigură că tabletele Pyramidon sunt veritabile și deci au un efect bun asupra indispozițiilor și a durerilor de cap.

Pyramidon
TABLETE

SEZON PARIZIAN 1942

(Urmare din pag. 7-a)

pândiți pe întreaga suprafață a țării, turneul de propagandă pe care ilustrul romancier îl face pentru amicul său, comportă dese deplasări cu trenul.

Parizienii continuă să se intereseze de oamenii lui de teatru, de litere, de vedetele scenei și ecranului. Lumea a aflat că scriitorul Marcel Achard a rămas pe timpul caniculei la Paris și că-și primește prietenii în baie.

Adesea pe străzile marelui oraș, în fața berăriilor care închid de vreme ei pot vedea pe poetul Leon-Paul-Fargue care a pornit în căutarea vremurilor de altă dată.

Toată lumea a aflat că Sacha Guitry, răsfățatul teatrului „Madeleine” s'a certat cu un impresar pentru celebra Gaby Marlay. Sacha nu a în-

găduit impresarului să vorbească cu un ton familiar despre vedeta cu care a jucat dese ori.

Cecil Sorel în loc să iese la pensie a apărut recent pe scena teatrului de reviste „Alhambra” în timp ce Mistinguett, femeia care a descoperit elixirul eternei tinereți, cântă la Casino de Paris un cântec care începe cu cuvintele „Sunt plictisită” fără ca lumea să se plictisească ascultându-l.

Studiourile continuă să lucreze și printre tinerii scenariști numele lui Jean Anouilh a devenit celebru dela o zi la alta.

Teatrul, cinematograful, cursele, cozile în fața magazinelor cu alimente, plajă la Sena și la Marna, iată cu ceace își umple parizianul timpul, în așteptarea păcii.

**CEL MAI MARE CĂLĂTOR AL LUMII
N'A CĂLĂTORIT**

NICIODATĂ

S'A implinit o sută de ani dela nașterea celui mai mare călător din toate timpurile. Un călător care a călătorit numai în jurul camerei sale.

Camille Flammarion, marele vulgarizator al astronomiei, al cărui nume era celebru și în pampasele Argentinei, n'a făcut călătorii mai mari decât o sută de kilometri. La ce bun? Omul acesta putea oricând să călătorească prin infinitatea lumii astrale. În cursul existenței sale de 83 de ani el a vizitat și a descris mii de stele.

Se poate spune despre el că a trăit toată viața în stele. La cinci ani, mama lui l-a îndemnat să privească o eclipsă de soare. Din momentul acela a fost atât de impresionat de fenomenele cerești, încât a jurat că va deveni astronom.

La șase ani cetise câteva tratate de astronomie și poseda o mică bibliotecă de specialitate formată din 20 de volume.

Deoarece familia sa era extrem de săracă fu nevoit să-și câștige existența. Ziua lucra într'un atelier, iar seara dela fereastra lui cetea în marea carte a cerului. La 16 ani precocelul astronom a căzut bolnav din cauza surmenajului intelectual. Medicul

chamat la căpătâiul lui a găsit pe măsuta de noapte un manuscris care l-a interesat foarte mult. Din fericire acest medic cunoștea pe celebrul astronom francez Leverrier căruia îi trimise studiul tânărului lucrător șlefuitor. Rezultatul a fost că Flammarion fu admis la Observatorul din Paris în calitate de elev astronom.

Din păcate a fost nevoit să părăsească Observatorul tot atât de repede și de neașteptat precum a fost admis. Leverrier era un om arțagos, imposibil și bănuitor. Nu putea admite ca tânărul său elev să scrie articole de astronomie popularizată. Când Flammarion, care suferea din cauza caracterului maestrului său, a părăsit Observatorul, Leverrier i-a profetizat că nu va face niciodată nimic în viață. Totuși, la 20 de ani, elevul cel prost a devenit celebru. Prima sa carte despre „Pluralitatea lumilor locuite” a fost tradusă în mai toate limbile pământului și cetății de toate categoriile sociale.

În această carte Flammarion dovedea un deosebit talent de literat și un talent și mai mare de popularizator al adevărilor

științifice. Plecat pe acest drum nu se mai putu opri. A scris 55 de cărți și a devenit unul dintre cei mai celebri francezi. Împreună cu Napoleon și poate Pascal el a fost pentru oamenii ce locuiesc la antipodii „expresia spiritului creator al Franței”.

La o vârstă când alți oameni se consideră bătrâni, savantul cu maniere deosebit de delicate a plecat ochii asupra pământului, a privit în jurul său și a descoperit dragostea pe care n'o întâlnise printre stele.

La 67 de ani Flammarion a avut marele său roman de dragoste și la aceeași vârstă s'a căsătorit cu aleasa inimii sale, cu tânăra Gabrielle Renaudot pe care o cunoscuse pe vremea când fata avea numai nouă ani. Locuind în același imobil

cu viitoarea sa soție, Flammarion o întâlnea cu regularitate la ora când revenea dela școală.

În trecere, savantul cu părul alb, surădea copilului. Când fetița s'a făcut mai mare savantul i-a îngăduit să pătrundă în cabinetul său de lucru. O lume minunată și plină de noutate se desfășura sub privirea uimită a Gabrielei. Cu o răbdare părintească astronomul explica tinerei sale prietene tainele lumii astrale.

De altfel Gabrielle Renaudot era o descendentă directă a lui Te-

ophrastr Renaudot, fondatorul jurnalismului în Franța. La o vârstă destul de fragedă ea își desvăluie talentul de jurnalistă. Scria cu mare ușurință.

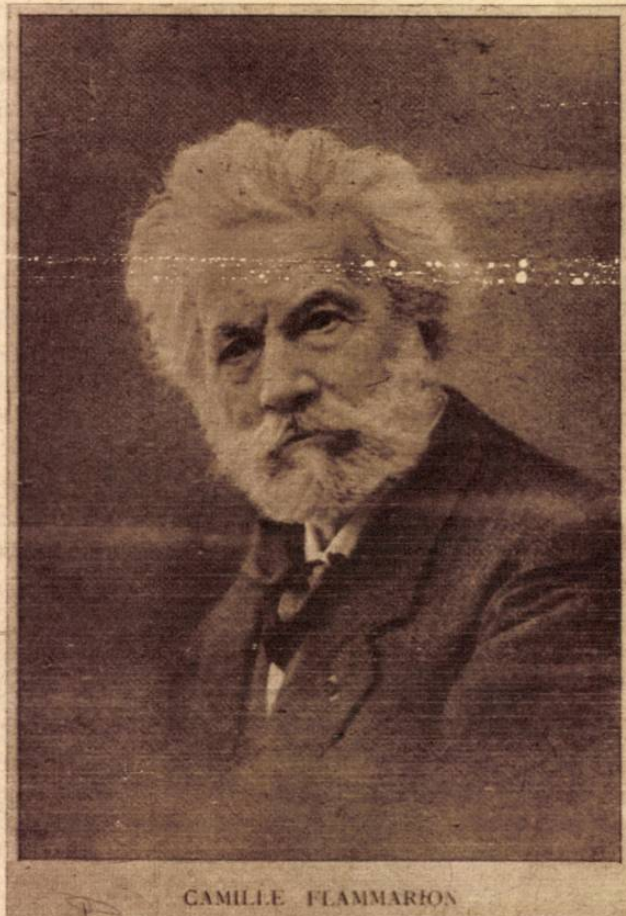
Când părinții acestei fete muriră, Flammarion a fost acela care se interesă de educația copilei.

După câțiva ani, după moartea soției sale, savantul se căsătorii cu fosta sa elevă căreia-i explicase șaradele încurcate ale cerului.

Povestea acestui simplu și cum se cade explorator al cerului s'a încheiat deci cu un roman de dragoste, târziu, la vârsta când și Goethe a iubit o fetiță de 18 ani.

Racul nu merge... înapoi

Nu este adevărat că racul merge înapoi. Cu cele cinci perechi de picioare pe care le posedă, racul se mișcă înainte, ca de altfel toate animalele. În apă însă, racul înnoată cu ajutorul cozii, care-l împinge spre fund. Rezultă deci că racul merge înainte, dar înoată înapoi.

CAMILLE FLAMMARION